

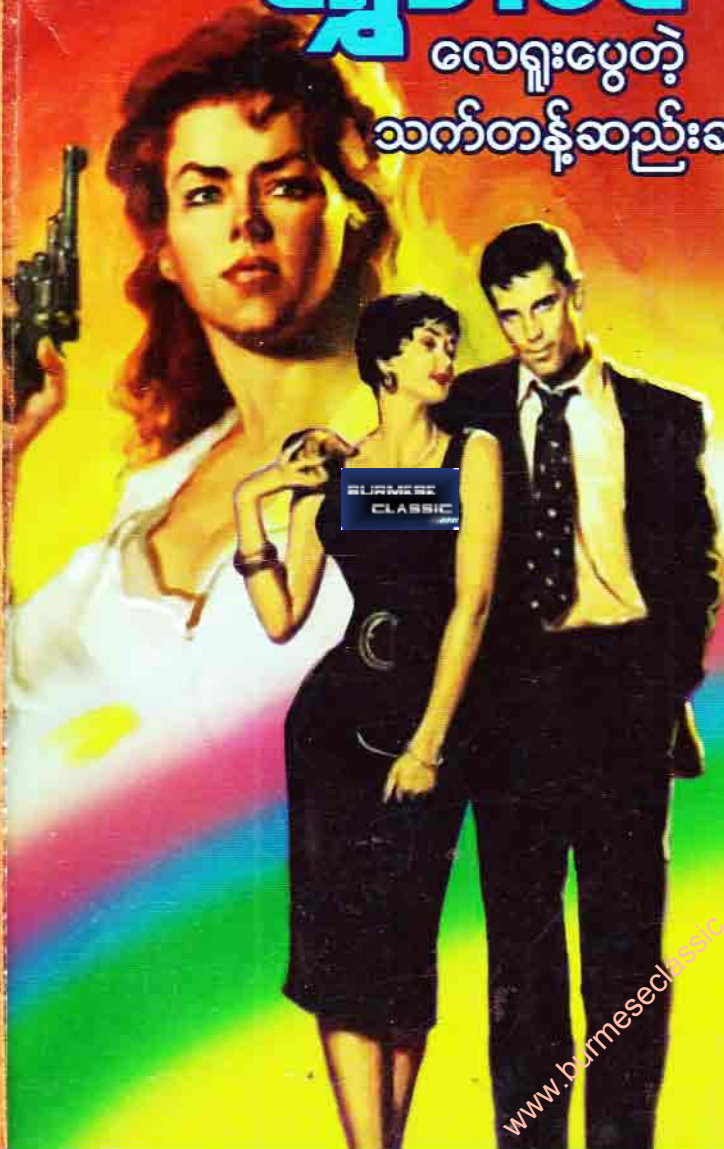
အချစ်နှင့်စွန့်စားခန်း လုံးချင်းဝတ္ထုသန်သန်

မန်တလေ

ရွှေဘဝင်

လေရှားပွေတုံ

သက်တန်ဆည်းဆာ

BURMESE CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်
 - အုပ်ရေ - ၅၀၀
 - တန်ဖိုး - (၅၀၀) ကျပ်
 - ထုတ်ဝေသူ - ဦးသက်လွင်(သစ္စာမွန်စာပေ)(၀၀၇၇၃)
- BURMESE CLASSIC
- အတွင်းနှင့်ပျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးသက်လွင် (၀၀၆၅၁)
 - သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)၊
 - တာပွေလမ်း၊ တာပွေကြီး (က+၀)ရပ်ကွက်၊
 - တာပွေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
 - ကွန်ပျူတာ - ပန်းအိမ်
 - ပြန်ချိရေး - သစ္စာမွန်စာပေ
 - စာအုပ်ချုပ် - သစ္စာမွန်

၈၉-၈၃

ရွှေဘဝင်
 လေရူးပွေတဲ့သက်တန်ဆည်းဆာ/ရွှေဘဝင်။ - ရန်ကင်း
 သစ္စာမွန်စာပေ၊ ၂၀၁၇။
 ၂၀၅-၈၁ ၁၂x၁၈ စင်တီ။
 (၁) လေရူးပွေတဲ့သက်တန်ဆည်းဆာ

သဏ္ဍာန်စာပေတိုက်

၂၀၁၂ ဒုတိယထပ်၊ (၃၂)လမ်းအထက်

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း - ၀၁-၅၄၁၅၂၁

အခန်း (၅)

“လေရူး...လေရူး...”

“ရှန်...”

“ဘာလုပ်နေလဲ”

“စာကြည့်နေတာ”

“တံခါးခဏဖွင့်စမ်း”

“ဟာ...စာကြည့်နေတာပါဆိုမှ”

“အေးပါ... တံခါးလာဖွင့်စမ်းပါ”

လေရူး ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲထ၊ လေးဝွန်းလောက်စာလုံး
အိတ်ကို ကောက်ယူကာ ဟိုအောက်ပြေးထည့်၊ ဒီနားပြေးဝှက်...
တယ်မှာမှလဲ မထားရဲဘဲရှိကာ..

“လေရူးနော်... ညည်းကြာနေတာ ကျုပ်တို့သိတယ်၊
မြန်မြန်လာဖွင့်စမ်း...”

“လာပြီ”

အသံပြုတော့ ခပ်တည်တည်..

အထဲမှာ ပရွက်ဆိတ်အိုးပူကပ်သလို ပျာလောင်ခတ်
နေတာ ဘယ်သူမှမသိ။ နောက်ဆုံး လေးဂွန့်လောက်စာလုံး
အိတ်ဟာ လှပသော အဝတ်ပီရိုကြီးထဲမှာ အေးချမ်းစွာစံနေ
လေသည်။

“ဘာလဲ...ကဲ...”

တံခါးဖွင့်ပေးသည့် မျက်နှာကိုသေချာကြည့်၍ ဒေါ်စိုးစိုး
နဲ့ ဒေါ်မျိုးမျိုး အခန်းထဲလှမ်းဝင်လာသည်။

မျက်လုံးတို့က မှုခင်းထောက်လှမ်းရေးများလို နေရာအနှံ့
မှာ ဝေခနဲ ဝဲခနဲ ပြေးလွှားနေသည်။

“ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ၊ လေရှူးအခန်းကို ရဲစစ်တာ
ကျနေတာပဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ စောစောက ဖောင်းခနဲ သားရေဂွသံ
ကြားလိုက်တယ်၊ လောက်စာလုံး လွင့်တက်သွားတာလည်း မြင်
တယ်”

“အဲဒါနဲ့ လေရှူးအခန်းကို လာရှာတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ညည်းမှာ လေးဂွရှိတယ်၊ ကျုပ်သိတယ်၊ စောစောက
ကျုပ်တို့ခေါ်နေတုန်း ပြေးသိမ်းလိုက်ပြီမဟုတ်လား၊ မှန်မှန်
ပြောစမ်း”

“ဟာ...မဟုတ်တာကို၊ ဟိုမှာ လေရှူး စာရေးလက်စ
ကြီးတောင်ရှိသေးတယ်”

လေ့ကျင့်ခန်းတိုသင်တန်းတစ်ခု

“စာကြည့်စားပွဲပဲ၊ စာရေးလက်စ ရှိမှာပေါ့၊ လေ့ကျင့်... ညည်းဟာလေ... အငယ်ဆုံးလေးဆိုပြီး အလိုလိုက်ထားသမျှ စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရသမျှ... သားကြီးတို့နဲ့ကို မတူဘူး၊ အံ့ဩပါ ရဲ့အေ... ယောက်ျားလေးတွေတုန်းက...”

“လေ့ကျင့်တော့ စိတ်ဆင်းရဲနေရလို့လား”

“ဟဲ့... မချမ်းသာရင်၊ ဆင်းရဲတာပဲ၊ ပြောစကား ဆို စကားကို ညည်းဘယ်တုန်းက နာထောင်ခဲ့ဖူးသလဲ၊ ပြန်မပြော နားမထောင်”

“လေ့ကျင့် ဘာမှ မလုပ်ရဘဲနဲ့ တီလေးတို့ အဲလိုစကား ခဏခဏပြောနေကြရင် လေ့ကျင့်တကယ်လုပ်မှာနော်”

“အံ့မာ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ကိုလေးတို့ ရွာကိုအလည်လိုက်မယ်၊ လေးဂွထုမယ်၊ တိုက်ကွန်ဒိုသင်မယ်”

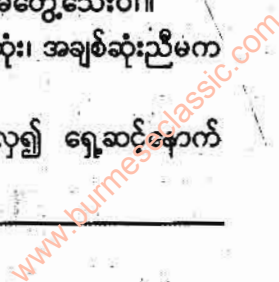
“အံ့မလေး... ပြောနေလိုက်တာ၊ တစ်ခုမှ မိန်းမအလုပ် မပါပါလား”

ဒေါ်မျိုးမျိုး မျက်မှန်ကြီး တစ်ဖက်ကပင့်၍ ရင်ဘတ်ဖိ သည်။ ဒေါ်စိုးစိုးကတော့ တူမလုပ်သူ ညာနေတာကိုလက်တွေ့ ဖမ်းနိုင်အောင် ကြိုးစားနေသည်။

သို့သော် လေးဂွကို အစအနမျှ မတွေ့သေးပါ။

ညီအစ်မ သုံးယောက်မှာ အငယ်ဆုံး၊ အချစ်ဆုံးညီမက မွေးခဲ့တာ... မောင်နှမသုံးယောက်...

မိဘတွေကလည်း အကြောင်းမလှ၍ ရှေ့ဆင့်နောက် ဆင့် ဆုံးပါးကုန်ကြသည်။

• ထာ ဣသဝဏ်

သည်စဉ်လေးကတည်းက တုန်နေအောင်ချစ်ရသည့်
တူ၊ တူမလေးသုံးယောက်ကို သူမတို့ စောင့်ရှောက်ရင်း အပျိုကြီး
တွေဖြစ်နေခဲ့ရတဲ့အထိ။

အကြီးကောင်က ခုဆို ဗိုလ်မှူးဖြစ်နေပါပြီ။

အငယ်ကောင်က ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့်မိန်းမယူ
သွား၏။

ပြီးတော့ မိန်းမက တောပိုင်းက ပညာမတတ်၊ ချိုချို
တဲ့တဲ့ထဲကမို့ သဘောမတူနိုင်၍ လုံးဝမခေါ်ဘဲ ပစ်ထားခဲ့တာ
နှစ်နှစ်တောင်ရှိပြီဖြစ်သည်။

စိတ်ကတော့ ပြေနေပါပြီ။

ဒါပေမယ့် တူလုပ်သူက မာနခံနေတော့ အဒေါ်တွေက
စုရခက်နေခဲ့သည်။ လေရူးကဖြင့် တားမရပါ။

သူ့အစ်ကို မြို့ပေါ်တက်လာတယ်အသံကြားတာနှင့်
ပြေးတွေ့ပြီးသားပင်။

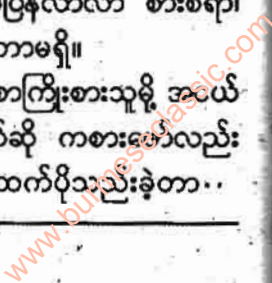
အစ်ကိုတွေကလည်း နှမကိုတော့ချစ်ကြသည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက သူတို့နဲ့ ကိုးနှစ်ဆယ်နှစ် ခြားမွေး
ထားသည့် နှမလေးမို့ တုန်နေအောင်ချစ်ကြတာဖြစ်သည်။

မိဘမဲ့သွားတော့ ပိုဂရုစိုက်ကြသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဘယ်ကပြန်လာလာ စားစရာ၊
ကစားစရာ နှမအတွက် မပါခဲ့သည်ဆိုတာမရှိ။

အကြီးကောင် နေမြင့်ခေါင်က စာကြိုးစားသူမို့ အငယ်
ကောင် မိုးမြင့်ခေါင်ကသာ နှမအတွက်ဆို ကစားဖော်လည်း
သူ၊ အစ်ကိုဆိုလည်းသူ၊ အကြီးကောင်ထက်ပိုသည်။

လေ့စွဲတို့လက်ကိုင်ဆွဲထား

ခု အိမ်ထောင်ကျသွားတဲ့အထိ အဒေါ်တွေက စွန့်ပစ်
သည်ဆိုတာကို ဒူးထောက် မတောင်းပန်ခဲ့ပေမယ့် နှုမကိုတွေ့
ဖို့တော့ ဟိုကချောင်း ဒီကချောင်း ဖြစ်နေတတ်တာ မသိဘဲ
နေမလား။

သူမတို့မှ ဒီတူလေးကို မခေါ်ချင်ယောင်ပြုနေရပေမယ့်
သာလေမလားလို့ မျှော်ရတာ လည်တဆန့်ဆန့်ဖြစ်နေပြီ။

လေ့က လေးဝှ ဂျာမတွေ့လို့ စာကြည့်စားပွဲခုံမှာ ထိုင်
ခူတာ ဝိုင်နေသည့် ဒေါ်စိုးစိုးကို မသိမသာလှမ်းကြည့်၏။

ထို့နောက် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်မဲ့ရှဲ့့

“ကဲ..ရှာလေ.. တွေ့လား..”

“တွေ့မလား..မတွေ့အောင် ဝှက်ထားတာကိုး”

“ကဲ..တော်စမ်းပါကွယ်..”

ဒေါ်မျိုးမျိုးက ညီမဖြစ်သူကို လှမ်းဟန်၍ လေ့အိပ်ယာ
ခေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်၏။

လေ့က သိလိုက်ပြီ၊ မဆုံးနိုင်သော ဆိုဆုံးမခြင်းတွေ
နိတိုပါးစပ်က မမောမပန်းစွာ ထွက်ကျလာတော့မည်။

“ဟယ်...ဟိုမှာ.. သန်းတိုးရယ်..”

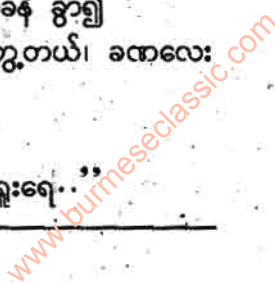
“ဘယ်မှာလဲ...”

လေ့က ပြတင်းပေါက်နားမှ ဖျတ်ခနဲ ခွာ၍

“အောက်မှာ၊ ကားဝင်လာတာတွေ့တယ်၊ ခဏလေး
နဲ့..”

“ဟဲ့...ဖြည်းဖြည်းသွားလေ”

“ငှေ့ကားက အမြင့်ကြီးနဲ့ လေ့ရေ..”

၁၀ ထာ ဧည့်သည်

လေရှားပြေးထွက်သွားတဲ့နောက်ကို အဒေါ်နှစ်ယောက်
မပေါ့မပါးနှင့် ထလိုက်ကြရပြန်သည်။
“ရှာချင်ဦးလေ.. အဲဒါ...”

a j b

အခန်း (၂)

“ဘုတ်...”

သောက်နေသည့် စီးကရက်ကိုပါ ဖြုတ်ချ ခုန်ဆင်းလာ သောအရာသည် ခြေဦးထိပ်မှာ ဘုတ်ခနဲပြုတ်ကျလေသည်။

ကိုယ်ကို စီးကရက်မီးထိမှာစိုး၍ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ် လျှောက်လိုက်မိရင်း ကျလာတာကို ကြည့်လိုက်တော့ ခိုလေး တစ်ကောင်...

စီးကရက်ကို နင်းခြေပစ်၍ သူဘေးဘီကိုဝှေ့ကြည့် သိုက်၏။ လေရူးလည်းမြင်သည်။

သူမ ပစ်လိုက်သည့်ငှက်ဟာ ဟိုဘက်ခြံဆီသို့လွတ်ရာ ထွက်ကြောင်းယုံပြေးရင်း စိုက်ခနဲထိုးဆင်းကျသွားသည်ကိုထိ သွားတာ သေချာပါသည်။

ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားကာ ဝရံတာဆီသို့ပြေးထွက်လာ ချိဟိုဘက်ခြံကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမြင်ရသည့်နေရာမှ ခြေဖျား လေးထောက်ကြည့်ပြီး ဒီဘက်ကို ကျောပေးရပ်နေသော

ဂျာကင်အနက်နှင့် လူတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်စဉ်မှာပင် သူမ ရှိသည့်ဆီကို သမင်လည်ပြန်ဖျတ်ခနဲလှည့်လာရာ

“အယ်...ချောတယ်တော့...”

လေရူး ဟဲခနဲ လှမ်းရယ်ပြကာ လက်ထဲက လေးခွကို လည်း ထောင်ပြ၊ ခိုသေကိုလည်း လက်ညှိုးလေးထိုးပြကာ ပစ်လိုက်ဖို့ အမူအယာလုပ်ပြလိုက်၏။

“လာ...လာချည်သေးရဲ့”

သက်တန့် မေးကြောထောင်သွားသည်။

ပုံစံက ဒူးလောက်ရှိတဲ့ စကတ်အဖြူကျပ်ကျပ်ကလေးနဲ့ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ချိုင်းပြတ်လည်ဟိုက် အဖြူလေး...

ဆံပင်က နားရွက်အောက်တိုတို၊ နဖူးစည်းဖြူနဲ့၊ တော်တော့ကို ကဲမယ့်ပုံမျိုး။

မိန်းကလေးတန်မဲ့ လေးခွကိုင်နေတာကို အံ့ဩစရာ သိပ် ဖြစ်လောက်ဖွယ်တော့မရှိပေ။

“ဒီ...ဒီမှာ...”

သူ့ဆီ အသံမရောက်ပေမယ့် လှမ်းခေါ်တာကို သိနေသည်။

“တောက်... ဘယ်လောက်လက်ကပြင်းတယ်မသိဘူး ကွာ၊ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး”

စိုးညာဏ် အိမ်ထဲက ဒေါနဲ့မောနဲ့ထွက်လာကာ ကိုင်လာသည့် မှန်ကွဲကြီးနှစ်ချပ်ကိုထောင်ပြသည်။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“လောက်စာလုံးကွ၊ အပေါ်ထပ် ငါ့ခန်းထဲဝင်လာ

ဘာ၊ ငါ မင်းရှာခိုင်းတဲ့ ဓာတ်ပုံဝင်ရှာနေတာ၊ ကံကောင်းလို့
အထင်နဲ့ သိသိလေးလွဲသွားတာ၊ ပြတင်းပေါက်မှန်လည်း ကွဲသွား
ဘယ်၊ ရှိုးကေ့စ်ဆို ကြေမွသွားတာပဲ”

စိုးညွှတ် ဒေါသတွေထွက်ကာ ခြံပတ်လည်ကို လိုက်
ကြည့်နေ၏။ သူလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေး မရှိ
တော့ပါ။

ဟိုဘက်ခြံက ကောင်မလေးဆိုတာများ စိုးညွှတ်သိလျှင်
ဘာတွေဖြစ်ကုန်မည်မသိ။

“တွေ့ရင်တော့လားကွာ၊ ထောင်ကျအောင်ကို ချပစ်
မယ်၊ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ နောက်ဘဝ လက်မပါဘဲ မွေးမယ့်
အောင်တွေ”

သူပြုံး၍ မျက်စိလျှမ်းသော စိုးညွှတ်မမြင်မီ ခိုသေကို
အစ်ဖက်ခြံစပ်ထိ ခြေနဲ့လွှဲကန်ပစ်လိုက်သည်။

“တကယ်ပါကွာ၊ ဒီလိုရပ်ကွက်မျိုးမှာ လေးခွကိုင်တဲ့
အောင်ကရှိသေးတယ်၊ ဘယ်လို မိမဆုံးမ သားသမီးလဲမသိဘူး၊
အောက်...”

“ရှိုးကေ့စ်ထဲက ဘာတွေပျက်စီးသွားသေးလဲ”

“ကြားထဲ တည့်တည့်အောင်းသွားတော့ ဘာမှတော့
မိသွားဘူး၊ အဲဒီရှိုးကေ့စ်တော့ သွားပြီပေါ့ကွာ”

“မှန်လဲလိုက်ပေါ့ကွာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ ဓာတ်ပုံတွေလား”

“မတွေ့ဘူးကွ၊ ငါရှာထားလိုက်ပါ့မယ်၊ ညနေ ဖုန်း
အော်လိုက်မယ်ကွာ၊ မင်းဘယ်မှာရှိမလဲ”

“အဲဒီမေးခွန်း မမေးနဲ့၊ ငါပဲဆက်မယ်၊ အရှေ့ကြီးတယ်

ကွ၊ သေချာရှာပေးစမ်းပါ”

“အေးပါ...အေးပါကွာ၊ ငါလည်း ဒီမှာညစ်နေပြီ၊ မိန်းမ
လာရင် နိမိတ်မကောင်းဘူး၊ ကျက်သရေမရှိဘူး၊ ရှင်ဘာလုပ်
နေလို့လဲနဲ့ နားပူဦးတော့မယ်”

“ပြောလိုက်ပါကွာ၊ လောက်စာလုံးမဝင်စေချင်ရင်
နောက်တစ်ခါ ငါ့ကို ပြတင်းပေါက်မှာ တန်းလန်းချည်ထားခဲ့လို့”

နှစ်ယောက်အတူ ကားနားထိ လျှောက်လာရင်း
သက်တန့်က စတော့ စိုးညဏ်က သူ့လက်မောင်းကို လက်သီး
နဲ့ကြိတ်ထိုးကာ

“ပြောပါ...မင်းကတော့ ရှေ့ပူနောက်ပူ မရှိတဲ့ကောင်
ဆိုတော့ ပြောအားရှိမှာပေါ့..”

“ပူမှန်းသိရင် မင်းဘာလို့ရှာသလဲ”

“တော်ပါတော့ကွာ၊ ငါပြောရင် မင်းနဲ့ စကားနိုင်လှရ
ဦးမယ်၊ ပြန်မှာသာပြန်”

သက်တန့် ကားထွက်လာတော့ ခြံဝကနေ ကွေ့တက်
လိုက်သည်နှင့် လမ်းမဘက်ကနေ လိမ့်ဝင်လာသည့် စက်ဘီး
လေးတစ်စီးနှင့် တည့်တည့်ဆုံလေသည်။

သူချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်သည်။

လေးခွကိုင်တဲ့ ကောင်မလေး

ဒါ ပြဿနာတက်ပြီအထင်နှင့်၊ ရှောင်ပြေးနေတာပဲ
ဆိုတာလည်း သူသိကာ ကားကို လမ်းကျဉ်းထဲမှာ ခေါင်းခံရင်ပစ်
လိုက်၏။

သူ့ကား ကန့်လန့်ပိတ်သွားတော့ လေရူးစက်ဘီးပေါ်ထ

ဆင်းသည်။

“ဟိတ်လူကြီး...ခင်ဗျား ချွန်ပေးခဲ့ပြီလား”

ကိုယ်က သာပြီထင်၍ အပိုင်ပိတ်ထားကာမှ မျက်နှာ

ဆင်းတင်းနှင့် ဆီးဟောက်ခံရတဲ့အဖြစ်။

သူ ကားပေါ်က မဆင်းဘဲ မှန်တွေချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...မင်းအိမ်ပြန်လို့မရတော့ဘူး”

“ဘာ...”

“ဟိုမှာ...မင်းလောက်စာလုံးကြောင့် ကွဲရပျက်စီးသွား

တာတွေမနည်းဘူး၊ သူတို့ မင်းကို ရဲလက်အပ်ဖို့လုပ်နေကြပြီ”

“ခင်ဗျား...ခင်ဗျား...လေ့စွဲကိုပြောလိုက်တယ်ပေါ့”

“ကိုယ်မြင်တာပဲလေ...”

လေ့စွဲ ဒေါသဖြစ်သွားလေသည်။

“အဲဒါ ခင်ဗျားညစ်တာ၊ စိတ်ပုတ်တာ”

“နောက်...ဒီထက် အပျက်အစီးတွေဖြစ်လာမှာစိုးလို့

ထွယ်တာပဲ၊ မင်းဆင်ခြင်ရမှန်းသိအောင် ဆုံးမဖို့ လုံးဝလို

မယ်”

“တောက်...”

“ခုံး...”

“ဟာ... ဟိတ်..”

လေ့စွဲဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ကားဘော်ဒီကို လက်သီးဆုပ်

လက်ပြန်ထုချပစ်လိုက်သည်။

“မင်း တကယ့်ကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါးလေးပါလာ ချာတိုတာ၊

ထယ် လက်လန်တယ်”

သူ ခေါင်းရော လက်ရော ခါမိလေသည်။

“လက်ပဲလန်သလား၊ ခင်ဗျားကိုတော့ လေရူးတစ်ကိုယ်လုံးလန်ပါတယ်၊ မယုံမရှိနဲ့၊ ခင်ဗျားလိုလူကြီး ရည်စားရှိလည်း သူများနောက်ပါမှာပဲ..”

“ဟ...”

“မိန်းမရှိရင်လည်း ယောက်ျား၊ ယောက်ဖတွေနဲ့ မတူလို့ ကွဲမှာပဲ”

“ဟိတ်...”

လေရူး နှာခေါင်းရှုံ့ နုတ်ခမ်းပါ ရှုံ့မဲ့ပြု၍ စက်ဘီးကို နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့ရသည်။

သူမ အိမ်မပြန်ရဲတော့ပါ။

ဟိုလူကြီး ဒေါသဖြစ်ကာ ခြံထဲကို လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ ဆင်းချလာတဲ့ပုံကို မျက်လုံးထဲကမထွက်။

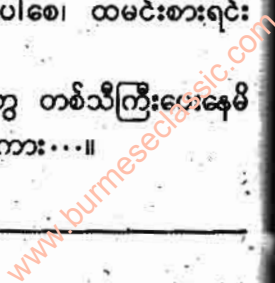
ပြဿနာက မသေးဘူးဆိုတာ သိ၍ သူရှောင်ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးမှ ဟိုလူကြီး မပြောတန်ရာဘူးဟု ဖြေသိမ့်၍ ပြန်လာခဲ့တာ..

“ဟင့်...”

ရုပ်ကလေး ချောတောမောတောနဲ့ ပုတ်ပွနေတဲ့လူကြီး၊ အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လို့ ခလုတ်တိုက်လဲပါစေ၊ ထမင်းစားရင်း ချောင်းဆိုးပါစေ။

လေရူး စက်ဘီးစီးရင်း ဆုတွေ တစ်သီကြီးပေးနေမိလေသည်။ သူမနောက်မှ သက်တန်ရဲ့ကား...။

a j b

အခန်း (၃)

“ငါ့ မိသက်မာအိမ်မှာ ညအိပ်ရတော့မလို ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဖြစ်ရလေ လေရူးရယ်..နင့်ဟာ..”

“အေးလေ...ခစ်...ခစ်...”

“အေးပါ.. ခုတော့ နင်တို့က ရယ်စရာပေါ့၊ အဲဒီနေ့ကဆို ငါ တစ်ညနေလုံးချွေးပြန်နေတာသိလား”

“ကြောက်တယ်ပေါ့”

“ကြော်တာပေါ့... ရုံးရောက်ဂတ်ရောက်ဖြစ်ကုန်ရင် တိုကြီးလည်း သိက္ခာကျမယ်၊ အန်တီကလည်း ငါ့ကို ညှာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊အဲဒီလောက်လေး ပစ်တာကို လုံးလုံးကို မကြိုက်တာ သိလား”

“နင်ကလည်းဟာ နင့်ကိုကြီးက ဒီမှာရှိတာမှ မဟုတ်တာ..”

“ရှိလည်း ကိုကြီးက ငါ့ကို မရိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တိုကြီးက ဗိုလ်မှူး၊ ငါ့ကြောင့် သိက္ခာကျမှာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“ခွင့်လွှတ်ဖို့ပြောပေးပါ့မယ် ယောင်းမရယ်”

“ဟာ..ဟား..ဟာ..”

အားလုံး ရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။

“ငါ့ကို တမင်ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်လိုက်တာ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါလုံးဝကို မကျေနပ်ဘူး၊ တကယ်ဆို ‘ငါ ဘာမှ မပြောလိုက်ဘူး’ လို့ပြောပါလား၊ မပြောတဲ့အပြင် သူကပဲ မင်း အိမ်ပြန်လို့မရတော့ဘူးဆိုတော့ ငါကြောက်သွားတာပေါ့၊ အိမ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးဆိုး ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ကျတော့ ပတ်ဝန်းကျင် က ခွင့်လွှတ်မလား”

“ဒါတော့ သဘောပေါက်သားပဲ”

“ဒါပေမယ့် သူ နင့်ကို လက်ညှိုးထိုးမပြဘူးလေ၊ ဘာမှ မဖြစ်တာပဲ ကျေးဇူးမတင်ဘဲနဲ့”

“မတင်ပါဘူး၊ ငါ့ကို တီလေးတို့ တအားစိတ်တွေပူ ပြီး ဟိုရှာ ဒီရှာ၊ ငါ့မှာ သက်မာ ဘာကျွေးကျွေးမစားနိုင်၊ ချောမော့နားချလည်း ထိုင်မရ ထမရ၊ ဘယ်အချိန် ရဲစခန်း ရောက်တော့မလဲဆိုပြီး ငိုကငိုချင်..”

“ဟား..ဟား..ဟား..”

သူတို့ဝိုင်းရယ်ကြတော့ လေရှူးပါ လိုက်ရယ်မိပြန်သည်။

“ကြောက်ပြီး အိအီးလေးပါ မပါချင်ဘူးလား”

“ပါချင်တာပေါ့၊ ချေးပါတော့မလိုလို၊ သေးပါတော့ မလိုလိုနဲ့၊ အိမ်သာဝင်ရတာပဲ သုံးခါ”

“ခစ်...ခစ်...ခစ်...”

သူငယ်ချင်းတွေ ပျော်ပွဲစားမလို့ မုန့်ပွဲ၊ တေးစရာတွေ

ပြင်ထားပြီး လေ့လာပြန်ပြောတာကို နားထောင်ရင်း တဟားဟား ရယ်လို့မဆုံး။

“စာရေးဆရာမရယ်၊ သမိုင်း ဒုတိယနှစ်နော်၊ ကလေး ထည်းမဟုတ်တော့ဘူး၊ ခုထိ သူ့မှာလောက်လေးပစ်တုန်း”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ နင့်ဝတ္ထုတိုလေးတွေကို တွိုက်လို့ ‘လမင်းမြိုင်’ ထုတ်ဝေသူက လုံးချင်းထုတ်ဖို့ကမ်း ထုမ်းထားတယ်ဆို”

လေ့လာက ဟဲခနဲရယ်ကာ..

“ကမ်းလှမ်းတယ်၊ ကိုမြတ်ဘုန်းအောင် မျက်နှာနဲ့ပါ ဆာ”

“ဟယ်...နင့်ဝတ္ထုတိုလေးတွေကလည်း တကယ် ထောင်းတာပါ၊ အရမ်းကိုကောင်းတာ၊ စာဖတ်ရင်း တကယ့်ကို ခင်တဖို့ဖြစ်နေအောင် နင်ရေးတတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်သူ့မျက်နှာကြောင့် ထုတ်ထုတ် ခင် ပေါက်မှာပဲ၊ ကျိန်းသေပြောရဲတယ်”

“သူငယ်ချင်း...ငါဖားထားတယ်နော်၊ မမေ့နဲ့”

“ကဲ... ဂျာရီမလာသေးဘူးလားဟာ၊ ဗိုက်ကဆာလာ ဟဲ့”

သူငယ်ချင်းတွေစုကာ စကားတွေက ဟိုရောက် ရောက် ဂစ်တာတီးဖို့ ကြိုးညှိတဲ့သူကညှိ။

စားစရာတွေ လှီးသူ၊ နွာသူ၊ ပြင်ဆင်ကြနှင့် ဂျာရီကို ချစ်နေကြလေသည်။

“ဒီကောင်ဟာ ဘာလုပ်ဖို့ပဲချိန်းချိန်း အမြဲကိုနောက်

ကျတာပါ”

“နောက်ကျမှာပေါ့၊ စားစရာထက် စိတ်ဝင်စားတာက ရှိနေတာကိုး”

အောင်အောင်ဦးက လေရူးကို လှမ်းကြည့်၍

“လေရူး..”

“ဟင်..”

“ဂျာရီ လွင့်နေတာ နင့်ပယောဂပါတယ်”

“ဘာဆိုလဲ”

“သူ နင့်ကို..”

“ဆက်မပြောနဲ့နော် ငဦး၊ ငါ ပန်းသီးနဲ့ ပစ်ပေါက် လိုက်မှာ..”

“နင့်ကို ပြန်ကြိုက်ဖို့ မပြောပါဘူး၊ သူ့ရှေ့ရေးအတွက်”

“ကိုယ့်ဝန်ကိုယ်ထမ်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ပေါ့၊ နောင်တစ်ချိန် အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်မယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက် က ဘာမဟုတ်တာလေးအတွက်နဲ့ စုံလုံးကန်းစရာလား၊ ဘာမှ အထင်ကြီးစရာမရှိဘူး”

“သူက ကုလားစပ်ပေမယ့် မြန်မာရုပ်လည်းပေါက် တော့ အရမ်းချောတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာပါဟယ်၊ နင်က ဘာဖြစ်လို့ သဘောမကျတာလဲ”

“လုံးဝကို မစဉ်းစားဘူး၊ ရည်စားထားဖို့နေနေသာသာ ငါ့ကို ချစ်တယ်အပြောခံရတာတောင် ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့”

“အဆန်းပါလား”

အောင်ဦးက ငေါ့သည်။

လေ့စွဲတို့လက်ကန့်စာဦးစာ

“ငါ ရည်းစားထားရင် အဲဒီရည်းစားက ငါ့အိမ်ထောင်
ဘက်ပဲ၊ ငါ့အိမ်ထောင်ဘက်ဟာ ဘယ်တော့မှ လူမျိုးခြားမဖြစ်
ရဘူး၊ လူမျိုးခြားကို ငါအထင်လည်းမကြီးဘူး၊ ရွေးလည်းမရွေး
ဘူး၊ ငါ့ဘာသာ၊ ငါ့သာသနာနဲ့ ငါ့သွေး ငါ့သားပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဟော...ဟိုမှာ...ဂျာရီလာနေပြီ”

သူတို့ရှိရာကို ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တစ်လုံးဆွဲ၍ ဂျာရီ
ရောက်လာသည်။

ဖွေးနှစ်နေသော အသားရောင်က နှာတံစင်းစင်း မျက်
တောင်ကော့ကော့နှင့်မို့ ခပ်သွယ်သွယ်မျက်နှာဟာ ကုလားဆင်
မှန်းသိသာနေသော်လည်း ဂျာရီ အတော့ကိုချောပါသည်။

မိဘမဲ့ဖြစ်ကာ ဦးလေးအိမ်မှာ ကပ်နေရသည်ဟု ဆိုခဲ့
သော်လည်း ဂျာရီလက်မှာ နှစ်ကျပ်သားခန့်ရှိသည့် ဟမ်းချိန်း
ရှိသည်။ လက်ဆယ်ချောင်းမှာ ခြောက်ချောင်းက လက်စွပ်တွေ
နဲ့ ပြည့်နေ၏။

တုတ်ခဲနေသော ဘတ်ကြိုးက ဘယ်အင်္ကျီနဲ့ ဘယ်လို
လိုနေနေ လည်ပင်းမှာ လင်းခနဲ လက်ခနဲ မြင်နေရသည်။

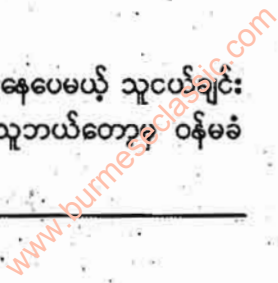
“မင်း ထောလှချည်လား”

ဟု သူငယ်ချင်းတွေ စလျှင်

“ငွေရှာတာများ ခက်လို့ကွာ”

ဟုပြန်ပြောလေ့ရှိသည်။

ကိုယ်တိုင်က ဆေးခြောက်သုံးစွဲနေပေမယ့် သူငယ်ချင်း
တွေကလည်း သိလို့ တားကြပေမယ့် သူဘယ်တော့မှ ဝန်မခံ
တတ်ပေ။

“ငါ့ရုပ်က ဆေးသမားပုံပေါက်နေလို့လား”

ဟု ခပ်တည်တည်ပြန်မေးတတ်၏။

လားလားမှမတူပါ။

ဝတ်တာ စားတာက စတိုင်မိသည်။

ကြွကြွရွရွလေး နူးညံ့သော လှုပ်ရှားမှုက ကြည့်
ကောင်း၏။ နှစ်ခါပြန်ကြည့်ချင်ဖွယ် ချောမောသော ရုပ်ရည်
ရှိသည်။

ဘယ်သူက ဆေးသမားလို့ စွပ်စွဲနိုင်ပါမည်နည်း။

သို့သော် ရင်းနှီးနေကြသော သူငယ်ချင်းချင်းကတော့
သိနေသည်။ တားဖို့ကျတော့ သူက ဝန်မခံ။

သူဝန်ခံသည်က လေရှူးကို ချစ်သည်တဲ့။

“လူတွေစုံနေပြီပဲ ဆောရီးကွာ၊ ငါ့မှာကိစ္စအရေးကြီး
လာတာနဲ့ သွားနေရလို့”

သူလှမ်းပေးသည့် အိတ်ထဲမှာ ကိတ်မုန့်ဗူးတွေ၊ မုန့်ပုံး
ဧကွ၊ အအေးပုလင်းနဲ့ သစ်သီးတွေ တကယ့်တစ်ထုပ်ကြီး။

သူ လေရှူးနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာထိုင်သည်။

“လေရှူး...တစ်နေ့က အိမ်ကထွက်သွားတယ်ဆို”

တီလေးတို့ လေရှူးနဲ့ပတ်သက်သည့် လူတိုင်းကိုဖုန်း
ဆက်ခဲ့သည်ပါ။

“ငါ နင့်ကိုရှာဖို့ အိမ်ကထွက်သေးတယ်၊ အရေးထဲ
ဦးလေးမိန်းမက မူးလဲလို့ ဆေးခန်းပို့ရ၊ ဆေးခန်းကနေ ဆေးခွံထု
တစ်ခါတင်ရတော့ ညဉ့်နက်သွားရော၊ ဆယ်နာရီခွဲလို့ ဖုန်းဆက်
မေးတော့ ပြန်ရောက်ပြီတဲ့၊ ပြောပါဦး ဘယ်သွားတာလဲ”

“ငါ..မိသက်မာတို့အိမ်မှာရှိပါတယ်”

“ဘာသွားလုပ်နေတာလဲ”

မဖြေချင်တော့ပေမယ့် သူက စိတ်ပူလို့ ရှာဖို့တောင် ထွက်ပါသည်ဆိုတော့ မဖြေလို့လည်း မကောင်း..

“ငါ ငှက်ကိုလောက်လေးနဲ့ပစ်လိုက်တာ ဘေးအိမ်က မှန်ကွဲသွားတယ်လေ၊ အဲဒါ တိုင်မယ် တောမယ်ပြောသံကြား တာနဲ့ လန့်ပြီး သွားပုန်းနေတာ”

“ဪ..လေရူးရယ်..”

လိမ္မော်ရောင် ကိုယ်ကျပ်ဝမ်းဆက်နှင့် မိတ်ကပ်မလူး ဘဲ လိမ္မော်ရင့်ရောင် နှုတ်ခမ်းနီသာဆိုးထားသည့် လေရူးမျက်နှာ ပြောင်ပြောင်လေးကို ကြည့်သော ဂျာရီ မျက်ဝန်းများက မြတ်နိုး ခြင်းတွေ ပြည့်သိပ်လျက်...

ပြီးတော့ ပန်းခြံထဲက မြက်ခင်းပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီး လှဲချလိုက်ကာ.. စီးကရက်ထုတ်သောက်သည်။

“ဟဲ့...ဂျာရီ..”

“ဟင်...”

“ထလေဟာ၊ ငါတို့က ဗိုက်ဆာလို့ နင့်ကိုစောင့်နေ ကြတာ”

“စားကြလေ.. ငါရောက်ပြီဟာပဲ”

“ထပါလား၊ အတူတူပျော်ပျော်ပါးပါးစားကြမယ်လေ” မေလင်းက ဂျာရီ ပခုံးကို လှမ်းပုတ်၍ ထခိုင်း၏။

ဂျာရီက မထပေ။

“စားကြပါ.. ငါစားလာခဲ့ပြီးပြီ”

“ပျော်ပွဲစားဖို့လာတာ မစားဘဲ ဘာလို့လာသေးလဲ”
ဂျာရီက နှုတ်ခမ်းတွန့်ခနဲပြုံးကာ လှဲနေရာမှ ထထိုင်
သည်။ ပန်းသီးခွာနေသော လေရူးကို လှမ်းကြည့်၍

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ငါ ရင်ပြည့်သွားလို့ မစားတာ”
မေလင်းနဲ့ ရွှေထက်သူက လေရူးကို လှမ်းကြည့်၏။
အောင်အောင်ဦးက ရယ်သည်။

လေရူးမကြိုက်မှန်းသိ၍ ကျန်တဲ့သူတွေက မသိသလို
နေကြ၏။

လူမျိုးခြားဆို ကြည့်မရတတ်သော လေရူးက တစ်
လောကလုံးဟာ သူမနဲ့မဆိုင်တဲ့အတိုင်း.....။

a j b

အခန်း (၅)

“ဪ...အင်း...ရှိပါတယ်ကွယ်၊ ခဏကိုင်ထား
နော်...”

ဖုန်းဆီ လျှောက်လာနေပြီဖြစ်သော် လေရူးကို တီလေးက
မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်၍ ဖုန်းကို တွန့်တိုစွာလှမ်းပေးသည်။
ပြီးတော့ အနားက မခွာဘဲရှိလေသည်။

“ကိုဘုန်းမဟုတ်လား တီလေး..”

“ဟုတ်ပါ..”

“ကိုဘုန်း..ပြောလေ”

“xxxxxxx”

“ဟင်...တကယ်လား၊ လာမှာပေါ့”

“အံ့မယ်...ဘယ်လိုလဲ”

မနေနိုင် မအောင့်နိုင် ဖျတ်ခနဲဝင်မေးပြီးမှ ဒေါ်စိုးစိုး
သူ့ပါးစပ် သူပြန်ပိတ်သည်။

လေရူးက ဖုန်းပြောရင်း လက်ကာပြ၍

“ဟင်..ကိုဘုန်းလာခေါ်မယ်၊ အခု..ဪ...လာနေပြီ

ထား.. ဟုတ်..ဟုတ်ပြီ”

လေရူး ဖုန်းချလိုက်တော့ ပါးစပ်တပြင်ပြင်ဖြစ်နေသည့်
ဒေါ်စိုးစိုးက လက်ကိုပါဆွဲထားကာ

“ဘယ်ကိုလိုက်ဦးမလို့လဲ လေရှူး၊ မြတ်ဘုန်းအောင် ဆိုတဲ့သူငယ် ညည်းကို မရိုးသားဘူးနော်၊ ကိုယ့်ကို မရိုးသား မှန်းသိရက်နဲ့ ကူညီနေတာကို လက်ခံရင် အန္တရာယ်ဘယ် လောက်များလဲ သိလား”

“လေရှူးသိပါတယ် တီလေးရာ..”

“သိရင်ခေါ်တိုင်း မလိုက်နဲ့လေ၊ အခု ဘာသွားလုပ် မှာလဲ”

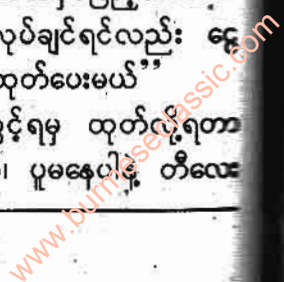
“လုံးချင်းထုတ်ဖို့ကိစ္စလေ တီလေးရဲ့၊ ကိုယ့်တူမ စာရေးဆရာမ ဖြစ်ဖို့ဟာကို ချုပ်ချယ်မနေပါနဲ့၊ လေရှူး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုဘုန်းကလည်း လူကြီးလူကောင်းပါ တီလေး ရာ..”

“လူကြီးလူကောင်း ဖြစ်နေတာကိုက ခက်တာ၊ အသက်က သုံးဆယ့်ငါးလေးဆယ်၊ ပိုက်ဆံရှိလို့ မရင့်တာ၊ ကျုပ်တူမက ဆယ်ကျော်သက် နုနုထွတ်ထွတ်လေး၊ ဘယ် လောက်ချမ်းသာသာ လုံးဝပဲ”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ၊ ဒါနဲ့ ညည်းကိုယ်ညည်း ကလေးလေး မှတ်နေလား၊ အရွယ်ရောက်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒီလို နေရသလား၊ ဒီလိုတိုင်ရသလားနဲ့ ခုတော့ ဆယ်ကျော် သက်တဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ညည်း နှစ်ဆယ်မှမပြည့်သေးတာ၊ ဆယ်ကျော်သက်ပေါ့၊ စာရေးဆရာမလုပ်ချင်ရင်လည်း ငွေ ဘယ်လောက်ကုန်မှာလဲပြော၊ ကျုပ်တို့ထုတ်ပေးမယ်”

“ထုတ်ပေးလည်း ထုတ်ဝေခွင့်ရမှ ထုတ်လို့ရတာ တီလေးရဲ့၊ သူနဲ့တော့ ပတ်သက်ရမှာပဲ၊ ပူမနေပါနဲ့ တီလေး

လေ့စွဲအညွှန်းတို့သက်တမ်းအကြောင်းအရာ

ရယ်၊ ဟော...ဟော... ကားသံကြားတယ်၊ လာပြီထင်တယ်၊
လေ့စွဲသွားမယ်နော် တီလေး...

ဒေါ်စိုးစိုး ခေါင်းမညိတ်နိုင်

မြတ်ဘုန်းခေါင်နှင့်တူမဖြစ်သူကို ထည့်လိုက်ရမှာကိုပဲ
စိတ်မချနိုင်ပေ။

“လာနေပြီ တီလေးရာ.. သွားမယ်နော် နော်လို့..”

“ကဲ...သွားပါ၊ ဒီရုပ်နဲ့ပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အင်္ကျီပဲ လဲသွားမယ်..”

လေ့စွဲ ထွက်သွားတဲ့ဆီလိုက်ကြည့်ရင်း ဒါလေး ဝတ်
ပါလားဆိုတာမျိုးက မပြောမဆိုဘဲ နေလို့မရ..

ခက်ပါတိတော့...။

a j b

အခန်း (၅)

“လေရှူး...”

“ဟင်...”

“ကန်တင်းသွားရအောင်”

“မသွားတော့ဘူး၊ ငါ ဒီမှာ ပီမိုးနင်းစာအုပ်ဖတ်ပြီး မှတ်စရာရှိတာ မှတ်ချင်လို့”

“ခဏလေး လိုက်ခဲ့ပါဟာ၊ ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“နင် ငါကို ရည်းစားစကားပြောမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားကိစ္စပါ”

“ခဏနေဦး”

လေရှူး စာအုပ်တွေ သိမ်းပြီးမှ သူနဲ့လိုက်လာခဲ့သည်။
ဂျာရီက အတူယှဉ်လျှောက်လာလျက်..

“ငါ နင့်ကို လက်ထပ်ချင်တယ်လေရှူးရာ..”

“ဘယ်လိုဟ”

လေရှူး ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

“ပြောတုန်းကတော့ တခြားကိစ္စပါဆို”

“ငါ ရည်းစားစကားပြောတာမှမဟုတ်တာ”

“နှစ်လုံးတည်း ကပ်မရှုပ်နဲ့နော် ဂျာရီ၊ ငါ နင့်ကို ဆုံးဝ မစဉ်းစားဘူးဆိုတာ ဖွင့်မပြောဘဲ သိရင် နင်နဲ့ငါ ဆက်ခင် သွားလို့ရတယ်”

“ငါ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါက ကျောင်းဆက် ဆက်တော့ဘူး”

“ဟင်...”

လေရှူးက လမ်းဆက်လျှောက်ရင်းလှည့်ကြည့်သည်။

ဂျာရီက စီးကရက်မူးကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ထုတ် နိုင်လျက်...

“ငါ...ခရီးထွက်စရာရှိတယ်၊ နင်..နင်ငါ့ကို မချစ် နိုင်သေးရင်နေပါဟာ..”

“မချစ်နိုင်သေးတာမဟုတ်ဘူးဂျာရီ၊ ဘယ်တော့မှ မချစ် ဆာ၊ စိတ်တော့ မကောင်းဘူးဂျာရီ၊ နင် ငါ့ကို မေ့လိုက်ပါ”

“လေရှူး...”

လေရှူး ချာခနဲနောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သည်။

ရှေ့ဆက်စရာ ဇာတ်လမ်းမှ မရှိတာပဲ...။

a j b

အခန်း (၆)

စာရေးဆရာမ ဖြစ်ရတော့မည်။

သွေးတော့ ကြွချင်တာ အမှန်ပင်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ငုံကြည့်တော့ ဘောင်းဘီရှည်အနီ
နဲ့ ရှပ်လက်ရှည်အနီကွက်နဲ့။

“ညည်းရုပ်က စာရေးဆရာ ရုပ်ကိုမပေါက်ပါဘူး
လေရူးရယ်”

ဟု အန်တီ မကြာခဏပြော၍ ဖျက်တတ်ပါသည်။

ပြီးတော့ ဆံပင် ဆံပင်ကလည်း နားရွက်လောက်၊
နားလေး တဝက်ပဲ ဝဲဝဲလျော့လျော့လေးနဲ့နို့ နုနုဖတ်ဖတ်ငယ်ငယ်
လေးပုံ ပေါက်နေသည့်မျက်နှာကို အဒေါ်နှစ်ယောက်စလုံး ဘဝင်
မကျနိုင်တာ လေရူး ဘယ်လိုခန့်အောင်နေမလဲ။

“ဟိတ်...ဘာတွေပြုံးနေတာလဲ”

ကိုဘုန်းရောက်လာတော့ လေရူးက ရယ်၍

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်တွေးမိလို့ပါ။ ကိုယ်တကယ် အောင်
မြင်သေးတာမဟုတ်ဘဲနဲ့။ ကိုဘုန်းတင်ပေးလို့ စာရေးဆရာမ
ဖြစ်ရမှာကိုလေ”

“ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲ လေရူးရယ်၊ လေရူးမှာ အရည်

အချင်းရှိလို့ ကိုယ်က စင်တင်ပေးရဲတာပေါ့၊ ဘာမှမရှိတဲ့လူကို ဘယ်သူက အမိုက်ခံတင်မှာလဲ၊ မယုံရင်ကြည့်နေ၊ လေ့ရှိ အောင်မြင်မှာ ဆက်သာရေးပေတော့”

“ရေးဖို့ကတော့ လေ့ရှိတာဝန်ယူပါတယ်၊ ကိုဘုန်းက သာ ကြော်ငြာကောင်းပစေ”

“စိတ်ချပါဗျာ..”

ညှိညက်ညက်လေးလှနေသော လေ့ရှိကို မြတ်ဘုန်းအောင် အစိုက်ကြည့်သည်။ မျက်ခုံးထူထူ မျက်တောင်ကော့ကော့လေးများနှင့် လေ့ရှိနှုတ်ခမ်းလေးက အပေါ်အောက် အထူအပါး ညီကာ ဖူးပြည့်ဝနေသည်။

အရပ်က ငါးပေ ငါးလက်မ။

ဒေါက်ချွန်ဖိနပ်ကိုသာ စီးတတ်သူမို့ အရပ်က မား၍ သူပသောကိုယ်လုံးက ထင်းနေသည်။

အိမ်ကို တစ်ခါတလေ ရောက်သွားမိတဲ့အခါ စကတ် ကျပ်ကျပ် စပိုရှပ် ကပ်ကပ်လေးနှင့် မြင်လိုက်ရလျှင် သူ့မှာ နီလာတဲ့အထိ ရင်ခန့်မပြောဘဲရှိတတ်တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ သိသည်။

ရွှေအဆင်းနဲ့ သိပ်လှတဲ့ ကောင်မလေး...။

ဝင်းလဲ့ကြည့်စင်လှသော ပါးကလေးတွေများ စေ့စေ့ ညှိမိလျှင် သူ မျက်နှာမလွဲချင်မိပေ။

ဖွင့်ပြောဖို့ကျတော့ သူက ကလေးသာသာ၊ ကိုယ့်မှာ လေးဆယ်တွင်း...

ခက်ပါလား....

“ကိုယ်ပြန်ပို့မယ်လေ လေးရူးရဲ့၊ ခဏလေးစောင့်”

“ဟင့်အင်း... လေရူးဖာသာပြန်မယ်၊ ဝယ်စရာလေး ရှိလို့”

ထုတ်ဝေဖို့ အုပ်နှစ်ဆယ် စာချုပ်ပြီးသွားပြီ။ ဒီပြင် တိုက်နဲ့ ချုပ်မလိုလိုနှင့် ကိုဘုန်းက သူ့ထုတ်မည်ဟုဆိုကာ စာချုပ် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို မြတ်ဘုန်းအောင်တိုက်က ဝတ္ထုလုံးချိုင်း ထုတ်ဝေခြင်းမပြုခဲ့ဖူးပေ။

ရုပ်ပြ၊ ကာတွန်းများနှင့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်၊ ဂန္ထီရ လျှို့ ဝှက် ဆန်းကြယ် မှုခင်းဝတ္ထုတွေလောက်သာ ထုတ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဒါဟာ ပထမဆုံး...

ဘာကြောင့်ဆိုတာကိုလဲ လေရူးနားလည်သည်။

ထို့ကြောင့် သူဖွင့်ပြောလာစရာ အခွင့်အရေးမရှိရ အောင် ကိုယ်ကရှောင်မှ..

စာချုပ်ပြီးလို့ အိတ်ထဲမှာတော့ ငွေက ဖောင်းနေပြီ။ ဘယ်ကိုသွားပြီ၊ ဘာဝယ်မလဲ။

ကားတိုးစီးရမလား။

ကားငှားသွားရကောင်းမလား။

လေရူး ပလက်ဖောင်းဘေးက ကပ်လျှောက်ရင်း စဉ်းစားနေ မိဆဲ...

“လေရူး...”

“ဟင်...”

“ဂျာရီ...”

နက်ပြာရောင် ပါဂျရီကားပေါ်မှာ...

ယောက်ျားသုံးယောက်ကို နောက်ခန်းမှာတွေ့ရကာ

မှာ မောင်းသူနဲ့သူ နှစ်ယောက်တည်း။

လေ့ကိုခေါ်၍ ကား ပေါ်ကဆင်းလာ၏။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ လေ့...”

“သွားစရာရှိလို့ပေါ့၊ နင်ကဘယ်လဲ”

“ငါလည်း သွားစရာရှိလို့ လေ့...”

“ဟင်...”

“ငါနဲ့ခဏလေးလိုက်ခဲ့စမ်းပါ၊ ငါနင့်ကိုပေးစရာရှိလို့ပါ”

“အာ...ဟ...”

လေ့ ဒေါသနှင့်ဆတ်ခနဲ ကုပ်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ဆက်လျှောက်သည်။

ဂျာရီက ကပ်လိုက်လာလျက်

“ခဏလေးလိုက်ခဲ့ပါ လေ့ရယ်၊ ဟိုရှေ့နားက စား

သောက်ဆိုင်လေးတင်ပါ၊ ငါ နင့်ကိုပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သက်မာ

ပါ။ အဲဒါ နင်ပေးပေးဖို့ပါ”

လေ့ ခြေလှမ်းနှေးသွားသည်။

ဂျာရီကို သက်မာက စွဲလမ်းနေတဲ့သူ။

သူမနဲ့ မဆုံဖြစ်ကြစဉ် ဂျာရီကလည်း သက်မာကို

ယောဉှော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ။

“ဟုတ်များ ဟုတ်လေမလား”

အို...ကားပေါ်တက်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ရပ်မပေးဘဲ ကား

ဆင်းပြေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ..

မယုံကြည်ဖို့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် သတိပေးလိုက်ရင်း

“ဒါဆို ခုပေးလိုက်လော့၊ ငါပေးပေးမယ်”

“ခုပေးလို့မရလို့ပါဟာ၊ ကားပေါ်မှာမို့ပါ၊ ခဏလေး ဖြစ်ဖြစ် လိုက်ခဲ့ပါ၊ ငါ အခုပဲ ခရီးသွားတော့မှာ၊ ဟိုမှာ ဧည့် သည်တွေပါလာတယ်”

“ငါ မလိုက်ချင်ဘူး ဂျာရီ၊ ဘယ်ယောက်ျား ကားပေါ်မှာ ငါမလိုက်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ဘယ်တော့မှလည်း လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“လေရူး...”

ဂျာရီမျက်လုံးစူးတောက်လာသည်။

လေရူးကို သူ ကားပေါ်ဆွဲတင်တော့မယ့်အတိုင်း...

ထိုမျက်ဝန်းများကိုကြည့်မိကာ သူခေါ်တဲ့နောက် မလိုက် ဖို့က လေရူးပို၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာသွားသည်။

“ဂျာရီ.. သူမကို ညာခေါ်နေတာ သိလိုက်ပြီ..”

“ငါ့ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ နင် ငါ့ကိုအရှက်ခွဲတာပေါ့ လေရူး.. သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ဒီလောက်ထိ ငါ့ကို အထို ကြည်မဲ့ရသလား..”

“ဟုတ်တယ် ငါမယုံဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မလိုက်နိုင်ဘူး”

“လေရူး..”

ဂျာရီ လက်က လေရူးရဲ့တံတောင်ဆစ်တစ်ဖက်ကို ဖမ်း ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်တွင်

“ဒေါသတွေကြီးလှချည်လား ကိုယ့်လူ၊ မြို့လယ်ခေါင်း မှာ ပြန်ပေးဆွဲမလို့လား..”

စကားသံနှင့်အတူ တင်းကျပ်မြဲမြဲစွာဆုပ်ကိုင်ထားသည့်

လေ့စွဲပွဲတံ့သက်တန်းဆည်းသာ

လေ့စွဲလက်မှာရှိသည့်သူ့လက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အသာ
လေး ဖြုတ်ချပစ်လိုက်၏။

လက်ဖမိုးမှာ မျက်ခနဲဖြစ်ကာ သူ လေ့စွဲကို လွတ်ပေး
လိုက်ရ၏။

“မင်း...မင်းဘယ်သူလဲ...”

“သက်တန်းဆင်...”

“ဆင်ကြီး...”

ခပ်ဖွဖွရေရွတ်ကာ ဂျာရီ ချာခနဲလှည့်ပြေး၏။

သက်တန်းက ဂျာရီ ဂုတ်ပိုးအင်္ကျီစကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းဆွဲ

ကာ လက်ထိပ်ခတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဟိုမှာ မင်းအဖော်တွေစောင့်နေတယ်”

နားနားမှာအံ့ကြိတ်ကပ်ပြောတော့ ချောမောသောဂျာရီ
မျက်နှာမှာနီရဲ ခြောက်ခြားနေလေသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပါဂျဲရီးကားရဲ့ တစ်
ဘစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အရပ်ဝတ်နဲ့ ရဲသုံးယောက်။

ဂျာရီကိုဆွဲသွားကာ ထိုကားထဲကို ထည့်လိုက်သည်။

ဂျာရီက မျက်နှာနီနီနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်၏။

ဆူးလေ မြို့လယ်ခေါင်မှာမို့ ပတ်ဝန်းကျင်သည် အရှုပ်
ဆွေးဆုံးဖြစ်ကာ အားလုံးဟာ တရားခံဖမ်းဆီးခြင်းဟူသော
အသိနှင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြလေသည်။

ငေးကြောင်ရပ်ကျန်ခဲ့သူက လေ့စွဲဖြစ်သည်။

ဂျာရီသည် သူမကို လုံးဝပြန်မကြည့်တော့သလို
အသိသူကမှလည်း သူ့ကို ဂရုမစိုက်ပေ။

ထိုအထဲမှာ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်ကျန်သော လူတချို့
ကြောင့် ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ်သတိရကာ နေရာမှ ခပ်သုတ်သုတ်
ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သက်တန်ဆင် ဆိုပါလား...

ဒီလူကြီးကို လေရှူး မေ့ပါ့မလား။

သူကဘာလဲ...

ဂျာရီ ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ...

“ဆင်ကြီး” ဆိုသောအပြောနဲ့ ခြောက်ခြားသွားသည့်
ဂျာရီမျက်နှာ၊ ဂျာရီကိုကားပေါ်တင်ထည့်လိုက်ပြီး ဘာမှမဖြစ်
သလို ကားလမ်းတစ်ဖက်ပြန်ကူးသွားသော ‘သက်တန်ဆင်’ ဆို
သည့်လူရဲ့ သွေးအေးပုံ။

လေရှူး ဘာကိုမှ ဖျက်မရဘဲဖြစ်နေသည်။

ကားကိုရော၊ လူကိုပါ ရဲတွေ ဝိုင်းဖမ်းခြင်းဖြစ်သည်။

ဂျာရီဟာ ခရီးမထွက်မီ သူမကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ကား
တင်ပြေးဖို့ကြံခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

‘သက်တန်ဆင်’ နဲ့မတွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...

လေရှူး ကြက်သီးတွေ ဖျန်းခနဲ ထသွား၏။

သူက ကိုယ့်ကို ဝင်ကယ်တာမဟုတ်ပေမယ့် ကျေးဇူးရှင်
ကြီးဖြစ်ရပါပြီ။

သို့သော်...

တစ်ချက်လောက်တော့ ငဲ့ကြည့်သင့်တာပေါ့။

a j b

အခန်း (၇)

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ဂျာရီအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြ၏။

ဖြစ်ခဲ့တာက ဘယ်လောက်မှမကြာသေးဘဲ ရက်ပိုင်း အတွင်း ဂျာနယ်ထဲမှာ ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ပါလာတာက ရင်နှင့် ဂျာနယ်...။

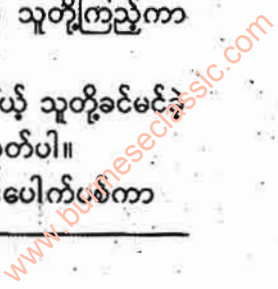
ဓာတ်ပုံက ဂျာရီကို သက်တန့် လက်ထိပ်ခတ်ပြီးမှ အားပေါ်တွန်းတင်လိုက်သည့်ပုံဖြစ်သည်။

ကားထဲဝင်သွားကြပြီဖြစ်သည့် အရပ်ဝတ်နှင့်ရဲများ ပါတော့ဘဲ သက်တန့်နဲ့ဂျာရီ နှစ်ယောက်သား ထင်းထင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

“မူးယစ်ဆေးဝါးများနှင့်အတူ ရောင်းဝယ်သူလေးဦး နေမိ” ဟုခေါင်းစဉ်ကြီးနှင့်ဂျာရီအဖြစ်ကို သူတို့ကြည့်ကာ နှစ်ရည်ဝဲနေမိကြ၏။

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်ကြပေမယ့် သူတို့ခင်မင်ခဲ့ ကြတာ အပေါ်ယံ၊ ပြုံးကြရယ်ကြရုံလေးမဟုတ်ပါ။

အောင်အောင်ဦးက ဂျာနယ်ကို ကိုင်ပေါက်ပစ်ကာ

“ဒီကောင့်ကိုကဖြစ်ချင်တာ၊ ငါတို့သူ့ကိုဒီလိုဖြစ်နိုင်တာ သိလို့ အမျိုးမျိုးမေးတယ်၊ မရဘူး၊ သူက ဆေးသုံးရုံတင်မဟုတ်ဘဲ အရောင်းအဝယ်ပါ လုပ်နေတာကိုး..”

“အေးလေ...ငါတို့လည်း မထင်ဘူး၊ ဆေးသုံးနေတာ တော့သိတယ်၊ သူ့ခြေလှမ်းပျက်နေတာ လေရူးနဲ့ပတ်သက်တာ လို့ပဲ ထင်ကြတာပေါ့...”

“ဟုတ်တယ် ငါက သနားနေသေးတာ”

အောင်အောင်ဦးက လေရူးကိုကြည့်၍

“ဆောရီးဟာ ငါ နင့်ကိုအမြင်စောင်းခဲ့ပါတယ်၊ အဲ့ဒါ ဟိုကောင့်ကို နင့်ကြောင့်လေလွင့်သွားတယ်ထင်လို့ပါ၊ ငါ့ကိုခွင့် လွှတ်ပါ၊ ခုတော့ နင်ကံကောင်းလို့ ကျန်နေခဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုရဲသာရောက်မလာရင် ငါတို့သူငယ် ချင်း အရှက်ကွဲရဦးမှာ၊ ဂျာရီက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ် နော်၊ သူ ဒီလိုဆွဲခေါ်ဖို့ မကြံသင့်ပါဘူး”

သူတို့မှာဂျာရီကိုလည်း သနားရ၊ လေရူးအတွက်လည်း တွေး၍ ရင်တုန်...။

မေလင်းက လေရူးလက်ဖဝါးလေးကိုဆုပ်ကိုင်ထား၏။

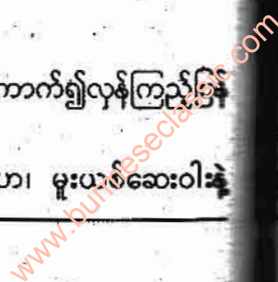
“ဟဲ့...ဒါနဲ့ အဲဒီသက်တန်ဆင်ဆိုတာ နင့်ကိုချွန်သွား တဲ့လူဆို...”

“ဟုတ်တယ်..”

ရွှေထက်သူက ဂျာနယ်ကို ပြန်ကောက်၍လှန်ကြည့်၍

၏။

“သူ ရိုးရိုးရဲတော့မဖြစ်နိုင်ဘူးဟ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့

င်းထောက်လှမ်းရေးက အရာရှိဖြစ်မယ်။ သူနှင့်ကို မမှတ်မိ
ထင်တယ်”

“ဂျာနီနဲ့ငါ ဘာဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာ သူသိလို့ ငါ
ပါ အမှုထဲဆွဲမထည့်တာပေါ့။ သူ့ငါ့ကို မသိဘဲမနေပါဘူး”

“လေရူး...”

“ဟင်...”

“နင့်အတွက် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ရပြီပေါ့”

လေရူးခေါင်းလေး ခါပြသည်။

“ဂျာနီကိုငါ အသက်ပြန်မသွင်းချင်းဘူး”

“ဒါပေမယ့် ဒီကောင်က မိဘမဲ့ဟာ၊ ငါတို့သွားသင့်

“မသွားသင့်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက မူးယစ်ဆေးဝါးမူနဲ့ဖြစ်တာ”

“ငါတို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ငါကတော့ သွားမှာပဲ”

အောင်အောင်ဦးနဲ့ သန်းဌေးက ဇွတ်သွားမယ်ဖြစ်နေ

“ဟဲ့... နင်တို့ကယောက်ျားလေးတွေ၊ ပိုမသွားသင့်

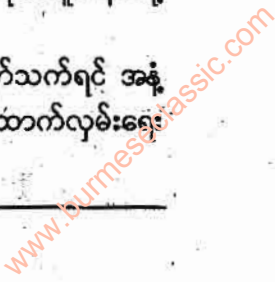
ဥပဒေက သူငယ်ချင်းဆိုပြီး နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့

ဆွဲစေလိုက်လိမ့်မယ် နားလည်လား”

“ဟုတ်တယ်.. မူးယစ်ဆေးဝါးမူနဲ့ပတ်သက်ရင် အနံ့

ဆင်ကျန်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါတို့မြန်မာ ထောက်လှမ်းရေး

တော်တာ နိုင်ငံကျော်တယ်သိလား”

၄၀ ထ စန္ဒာဝင်္ဂ

“ငါတို့နဲ့ ဆိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ”
သန်းဌေးက အထွန့်တက်သေးသည်။
အောင်အောင်ဦးက ခေါင်းညိတ်၏။
“ဟုတ်တယ်..”

ဟုဆိုကာ
“ငါတို့ ဗူးသီးကြော်သွားစားရအောင်”
နေရာမှ ထရပ်လိုက်လေသည်။

a j b

အခန်း (၈)

သူဟာ...လူတစ်ယောက်ကိုသတ်ပြီးတိုင်း သူ့ရဲ့ဒိုင်ယာရီ
ထဲမှာ ရေးချလေ့ရှိတယ်။

ပြီးတော့ အားပါးတရ ရယ်တယ်။

တစ်ယောက်တည်းနေတတ်တဲ့ သူ့တိုက်အိုကြီးထဲမှာ
သူဟာ အထိန်းအကွပ်မဲ့သော ရူးသွပ်ခြင်းများနှင့်သူ့လုပ်ရပ်အပေါ်
လွန်စွာကျေနပ်အားရနေခဲ့တယ်။

သို့သော်...

စတုတ္ထမြောက် လူသတ်ပြီးခဲ့တဲ့တမန်ခင်းမှာတော့...
ဟင်...

လေရှူးစာရေးနေရင်း မျက်နှာကတော့

သူမ ပြတင်းပေါက်နဲ့တည့်တည့် တိုက်ကြီးရဲ့ဘေးထွက်
တံခါးမှ ခြေဖျားထောက်၍ဆင်းချလာသော ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ပုံ
နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်ရလေသည်။

အချိန်က ဝေလီဝေလင်းမို့ ခေါင်းကို စောင်ခြုံ၍ဆင်း
လာသော အမျိုးသမီးမျက်နှာကို သဲကွဲစွာမမြင်ရပေ။

လေရူး နေရာမှထ၍ ပြတင်းပေါက်နှင့်ပြေးကပ်ကာ
သေချာလိုက်ငုံကြည့်သည်။

ထိုခြံရှင်များမှာ ကိုစိုးဉာဏ်၊ မန္တယံမာလာထွန်းတို့ခြံ
ဖြစ်သည်။

ဘာသိဘာသာနေကြတာပေမယ့် သွားရင်းလာရင်း မျက်
မှန်းတန်းမိနေကြတာတော့ရှိသည်။

တစ်ယောက်နာမည်ကတော့ တစ်ယောက်သိကြသည်။

ယခုထွက်လာသော အမျိုးသမီးကတော့မန္တယံမာလာထွန်း
မဟုတ်တာသေချာပါသည်။

ဒါဆို ထိုအိမ်မှာ ခပ်ကြီးကြီး အဘွားအိုတစ်ယောက်
နှင့် အိမ်ဖော်အမျိုးသမီး မဆုံဆိုသူသာရှိသည်။

ယခုထွက်လာသူသည် မဆုံချာဖြစ်ရမည်ဟုတွေးလျက်

လေရူး သေသေချာချာ လိုက်ကြည့်နေမိ၏။

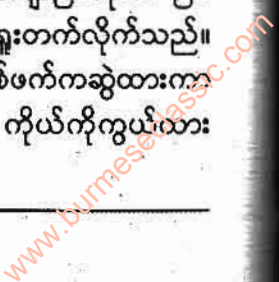
မဆုံသည် ဇွန်ပန်းရုံရှိသော ခြံထောင့်ကို အပြေးတစ်ပိုင်း
ထွက်လာကာ လက်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို မြေပြင်ကိုတူးဆွ၍
ဖုံးဖိနေလေသည်။

လေရူး မှန်းဆကြည့်နေရတာဖြစ်သည်။

ခြေဖျားထောက်ကြည့်ရတာ မမြင်ရ...

အောက်ကို ကုန်းသွားတော့ မဆုံရဲ့ကျောပြင်ကိုသာ မြင်
နေရတာမို့ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ် လေရူးတက်လိုက်သည်။

အပေါ်တံခါးဘောင်ကို လက်တစ်ဖက်ကဆွဲထားကာ
တစ်ဖက်က တံခါးရွက်တစ်ချပ်ကိုဆွဲ၍ ကိုယ်ကိုကွယ်ထား
လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် မဆုံ တစ်စုံတစ်ခုကို မြေကြီးထဲမှာ ဝှက်
နေမှန်း မြင်ရတာဖြစ်သည်။

“အမလေး... လေ့ရှူး...သမီးလေး...ဆင်းစမ်း၊ ဆင်း
စမ်း...”

“ဟာ...အန်တီကလဲ၊ ခဏလေးနေစမ်းပါ”

“မရဘူး၊ မနေနိုင်ဘူး၊ ဟဲ့...ဟဲ့...ဒုက္ခပါပဲ၊ လုပ်ပါ
ဦး၊ စိုးစိုးရေ... လာစမ်း ဒီမှာ...”

ဒေါ်မျိုးမျိုး အပြေးအလွှားဝင်ချလာကာ ဟိုအော် ဒီအော်
လုပ်သည်နှင့်လေ့ရှူး တံခါးဘောင်ပေါ်ကဆင်းရသည်။

“အမလေး...”

လာပြန်ပြီတစ်ယောက်..

ဒေါ်စိုးစိုးပြေးလာကာ ညီအစ်မနှစ်ယောက် လေ့ရှူးကို
ဘယ်ကိုင်လို့ ဘယ်ဆွဲရမှန်းမသိ၊ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ
ဖြစ်နေကြသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ လေ့ရှူးရယ်၊ စောစောစီးစီး ပြတင်း
ပေါက်ဘောင်ပေါ်တက်ပြီး ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကြည့်စမ်း၊
အောက်မှာ နည်းတဲ့အမြင်ကြီးလား၊ ပြုတ်ကျသွားရင် အရိုး
ထစ်ခြား၊ အသားတစ်ခြားဖြစ်ပြီ”

လေ့ရှူး ကြမ်းပေါ်ခုန်ချလိုက်သည်နှင့် ဒေါ်စိုးစိုးက ပြေး
အော်၍ ပြောသည်မှာ အသံတွေတုန်နေ၏။

ဒေါ်မျိုးမျိုး သူ့ရင်ဘတ် သူဖိလို့ ရင်တုန်မပြေနိုင်ဘဲ
အပွဲပေါ်မှာရှိသည့် ဖန်ချိုင့်ထဲက ရေထည့်သောက်နေ၏။

လေ့ရှူး ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်တက်လိုက်မိသည့်

အဖြစ်ဟာ ညီအစ်မမှ နှစ်ယောက်လုံးအတွက် သွေးပျက်မတတ်။

လေရူးက ဒေါ်စိုးစိုးလက်ကိုဖယ်ချ၍

“လေရူးဘာမှမဖြစ်ပါဘူး တီလေးရယ်၊ ကိုယ့်အသက်ကိုယ်ထိခိုက်အောင်လုပ်ပါ့မလား၊ မကျအောင် ကိုင်ထားတတ်ပါတယ်..”

“ဟဲ့..ဘယ်သူကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသေမယ်ထင်မလဲ၊ တိုက်ဆောက်ရင်း ပြုတ်ကျသေတဲ့သူတွေ၊ သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျတဲ့သူတွေအားလုံး သူတို့ကိုယ်သူတို့ သေမယ်ထင်လို့ တမင်တက်ကြွတာမှမဟုတ်ဘဲ မတော်တဆဆိုတာပြောလို့ရမလား..”

“ကဲ...လာ..ခဏလေးနေကြပါဦး..”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဖုန်းဆက်ချင်လို့”

“စောစောစီးစီး ဘယ်ကိုလဲ”

“ဟိုဘက်ခြံ”

“ဖြစ်ပြီ...ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

မေးကြ ဆွဲကြနှင့် ဖုန်းနားထိပါလာကြပြန်သည်။

လေရူးက ဖုန်းကိုင်၍

“ဟလို.. မနွယ်မာလာထွန်း ရှိပါသလားရှင်..”

“ပြောပါခင်ဗျ... ကျွန်တော် စိုးဉာဏ်ပါ၊ မာလာညွှန်

က သိပ်နေမကောင်းလို့ မနီးသေးပါဘူး”

ဟိုတစ်နေ့က မှန်ကွဲကြီးကိုင်ပြီး ဒေါသတကြီး ထွက်လာသည့်ပုံစံကိုမြင်ယောင်ကာ ခုတော့ လေးစားသမှုဖြစ်နေ

သဖြင့် လေရှူး ဖုန်းကိုင်ထားရင်း ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။

အဒေါ်နှစ်ယောက်က တူမပြုံးတော့ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြသည်။

ဒီတူမလေးတစ်ယောက်ဟာ ဆိုးတယ်လို့ပြောစရာဖြင့် မရှိပါ။ ဒါပေမယ့် လူတွေကို 'ဟင်ခနဲ' 'ဟာခနဲ' ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တာတော့ နည်းနည်းလေးမှ စိတ်သက်သာဖွယ်မရှိပေ။

မနက် မိုးလင်းပြီဆို သူတို့မှာ မျက်နှာမသစ်အားဘဲ လေရှူးအခန်းကိုလာ.. စားပွဲပေါ်မှာ အိပ်နေသလား၊ အိပ်ယာ ပေါ်မှာလား... တစ်ခါတလေ မိုးလင်းတဲ့အထိ စားပွဲမှာ ငုတ် ဘုတ်ရှိနေတုန်း... ကျောင်းစာကတစ်ဖက်နဲ့ကို ဝတ္ထုတွေရေး၊ စိတ်ကူးတွေယဉ်..

ရေးတော့ လျှို့ဝှက်သည်းဖို စုံထောက်ဝတ္ထု။

ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ချနိုင်မှာလဲ..

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ လေရှူးရယ်၊ သူများ အိမ်တွင်းရေးကို မသေချာဘဲ မပြောရဘူး၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ကွယ်..”

လေရှူးက ဖုန်းချလိုက်ပြီး ဒေါ်စိုးစိုးပါးကို ရွတ်ခနဲ မိန်း၍

“ဒါကြီးကို မသေချာဘဲ ပြောပါ့မလား တီလေးရဲ့၊ ဆိုဆိုတဲ့ မိန်းမကြီး အိမ်ထဲက တစ်ခုခုခိုးလာပြီး လာဝှက်နေတာ ပြန်ပြေးဝင်သွားတဲ့အထိ လေရှူး အစအဆုံးမြင်တာ”

“ဟုတ်တော့ရောကွယ်.. သူများကိစ္စ”

“သူများကိစ္စပေမယ့် ဒါမျိုးကိုကြည့်နေလို့ရမလား

၄၆ အ ချာဝင်

အန်တီရယ်၊ အန်တီရော တီလေးရော အရမ်းစိုးရိမ်ကြီးတာပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါ လေရူး စိတ်ညစ်တယ် သိလား..”

“အမလေး.. ကျုပ်တို့မှာ နှလုံးရောဂါတောင်စွဲနေပြီ လားမသိဘူး၊ ညည်းလေးအဲဒီဝတ္ထုတွေရေးနေသရွေ့ စိတ်ချမ်းသာရမှာကို မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့အေ၊ မိန်းကလေးလှတပတလေးနဲ့၊ ရေးပါလား အချစ်ဝတ္ထု၊ ဘာလဲ တုတ်တွေ ဓားတွေ သေနတ်တွေနဲ့ သတ်တာ သေတာတွေ ရေးစရာလား”

“လေရူးအဲဒါပဲ ဝါသနာပါတာကိုး၊ တီလေးတို့ပဲ ရည်စားမထားဘူးဆို..”

“မထ ဘူးဘူးလေ၊ ခုမှ ကလေးပဲရှိသေးတာကို”

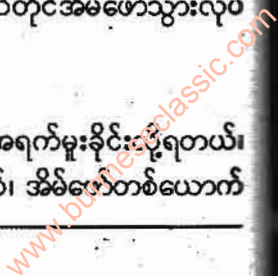
“အဲဒါကြောင့်ပေါ့၊ အချစ်ဝတ္ထုဆိုတာ ရည်စားရှိတဲ့ လူတွေ ရေးမှ ပိုပြီး ထိရတာ၊ အထူးသဖြင့် စာရေးဆရာက ကိုယ်ရေးချင်တာကို လက်တွေ့မှာရှာရတာ၊ တချို့အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမတွေဆို အရက်သမားအကြောင်းရေးဖို့ အရက်သောက်ကြည့်ကြတယ်..”

“အလိုတော်..”

“အိမ်ဖော်အခန်းရေးမလို့ ကိုယ်တိုင်အိမ်ဖော်သွားလုပ်တယ်”

“ဖြစ်ရလေ..”

“ဒါမှ ကိုယ့်ဇာတ်ကောင်ကို အရက်မူးခိုင်းလို့ရတယ်၊ မူးလို့ဖြစ်တတ်တာဘာလဲ ဆိုတာ သိမယ်၊ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်

ရဲ့ ဘဝ ခံစားချက်ကို အတွင်းကျကျသိမယ်..”

“တော်ပါတော့အေ၊ ညည်းစားရေးဆရာမ လုပ်မစားနဲ့ တော့..”

“အေးလေ.. ဒီလိုလက်တွေ့ကျမှ သိရမယ်၊ ရေးရမယ်ဆို ညည်းစုံထောက်ဝတ္ထုတွေကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲ့ဒါက ဥပဒေအထွေထွေကို လေ့လာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နားစွင့်၊ ဖတ်နိုင်မှတ်နိုင်ဖို့ပဲလိုတာပါ။ ခံစားမှုထက် ဖြစ်ရပ်ကိုတင်မြဲတာပဲဟာ”

“စကားကလည်း တတ်လိုက်တာနော်၊ လိုချင်တာ ပြောရမယ်ဆိုဘယ်သူမှ တိုးမပေါက်ဘူး၊ ညည်းကို ငယ်သေးတယ်ဆိုပြီးကြည့်နေလို့မဖြစ်ဘူး၊ မြန်မြန် အိမ်ထောင်ချပေးလိုက်မှ အေးမှာ..”

“အန်တီနော်...”

“အဟုတ်ပြောတာ၊ အစ်ကိုတွေကလည်း ပျံခနဲ နံ့ခနဲ နေတာကို သွက်လက်တာတဲ့၊ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ဆုံးမတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကျုပ်တို့လည်း မနိုင်ဘူး၊ ရည်စားထားခွင့်ပေးဖို့က ပိုဆိုးသေး၊ ကျုပ်တို့ကွယ်ရာမှာ ချိန်းကြ၊ လည်ကြ၊ မဖြစ်သင့်တာ ဖြစ်ကြတာရှိဦးမယ်၊ ဒီတော့ ယောက်ျားပေးစားပစ်မှပဲ စိတ်ချရမှာပါ”

“လုံးဝ မစဉ်းစားဘူး”

“မစဉ်းစားလို့မရဘူး၊ မမကြီးရဲ့သား တိုင်းအာကာနဲ့ ပိုက် စကားစနေတာကြာပြီ၊ ကိုယ့်ဘက်က ခေါင်းညိတ်ပိုက်ရုံပဲ...”

၄၈ ထာ ဓမ္မာဒါရီ

“တီလေးနော်...လေရူးတဲ့၊ ဇွတ်စီစဉ်ရင်တော့ ရောက် ရာပေါက်ရာ ထွက်ပြေးမှာပဲ၊ အခု လေရူး စာရေးဆရာမဖြစ် ပြီ၊ စာရေးနေရင် ထမင်းတော့စားရမှာပဲ၊ လုံးဝပြန်မလာဘဲ နေလိုက်မှာ သိလား..”

“ကြည့်စမ်း...အာခံတာ..အာခံတာ..”

လေရူး မျက်နှာလေးမော့ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကွယ်ရာကျမှ ပြုံးဖြစ်၏။

အဲဒီအဒေါ်နှစ်ယောက်နဲ့ပဲ လေရူး စိတ်ညစ်ရ၊ ရယ်မော ရ၊ ချစ်လိုက်တာလည်း တုန်လို့...။

a j b

အခန်း (၉)

“ဝယ်စရာတွေ မကုန်နိုင်သေးဘူးလား အန်တီရာ၊
ဆွဲရတာ လေးလှပြီ”

“နေပါဦး သမီးရယ်၊ မျိုးလေးတို့မင်္ဂလာဆောင် လက်
ပစ္စည်းပစ္စည်းလိုသေးတယ်”

“ဒါဆို အန်တီပဲသွားတော့၊ လေရူးဒီကစောင့်မယ်”
လေရူးက တကယ့်ကို ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်တာ
ဖြစ်သည်။

“ဘယ့်နှယ်...လမ်းကွေ့ကြီးမှာ သမီးရယ်၊ ဟိုနားက
ဆိုင်မှာသွားထိုင်နေလေ၊ အန်တီဖာသာသွားလိုက်မယ်”

“မထိုင်ချင်ပါဘူး၊ ဘာမှလည်း မသောက်ချင်ဘူး၊
အန်တီပဲ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့”

ပြောမရတော့ ဒေါ်မျိုးမျိုး ခေါင်းညိတ်၍ ကမ္ဘာကပျာ
ရွတ်သွားသည်။

လေရူး ဆွဲခြင်းကိုနောက်ဆုတ်၍ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်
ပြီး ဟိုဒီလိုကြည့်နေမိသည်။

“ဟော...”

ချက်ချင်းခေါင်းထောင်သွား၏။

သက်တန်ဆင်...

ပခုံးအစင်းပါသော ခေါင်းစွတ်ဆွယ်တာ အနီရဲရဲနှင့်
ဘောင်းဘီရှည်အနက်ကို ဝတ်ထားသည်။

ဖြူဝင်းနေသော အသားနှင့်အားလုံးထဲမှာထင်းနေ၏။

သူ့..လေရူးရှိတဲ့ဘက်ကို တည့်တည့်လျှောက်လာနေ
တာဖြစ်သည်။

အုတ်တိုင်ကိုကွယ်၍ လေရူးခေါင်းက ဆံညှပ်လှလှလေး
ကို ဖြုတ်ယူလိုက်၏။

“ဒီမှာ..ဒီမှာ...”

နောက်မှပြေးလိုက်ခေါ်တော့ သူလှည့်ကြည့်သည်။

လေရူးကို တွေ့တော့ နှုတ်ခမ်းတည်တည်နေသော်
လည်း မျက်ဝန်းများက ပြုံးရိပ်ဆင်လျက်..

“ဘာလဲ..”

“ခင်ဗျား...လေရူးကလစ်ကိုတက်နင်းသွားတယ်၊ ဒီမှာ
ကြည့်စမ်း..”

သူက လေရူးလက်ဝါးပေါ်က ဆံညှပ်ပျက်လေးကိုကြည့်
၍ ပြုံးသည်။

“ကိုယ်အဲဒါလောက် နမောနမဲ့မလျှောက်ပါဘူး”

သူက လေရူးလက်ထဲက ဆံညှပ်လေးကို ပြောင်းဟု
လိုက်ပြီး သူ့လက်ဝါးထဲမှာ သေချာဖြန့်ကြည့်ကာ

“ကြောင်ရုပ်လေးပဲ၊ ပွေးသန့်နေတာပဲနော်၊ ကျိုးနေ
တာက တမင်ချိုးထားသလိုပဲ”

နင်းချေထားသည့်မြေမှုန့်ခြေရာမထင်တာကိုပြောမှန်း

လေရူးက နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ပစ်သည်။

“ခင်ဗျား နင်းတာမဟုတ်ပါဘူးလို့ပြောချင်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတမင်ချိုးပစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုပြဿနာ
ထရှာတာလို့ပြောမလို့”

သူကပြောင်ပြောင်ပြောတော့ လေရူးက ရယ်ကျဲကျဲနှင့်
ခုံးတွန့်၍

“ခင်ဗျားမှာ အဲသလောက် စိတ်ဝင်စားစရာရှိလို့လား”

“မသိဘူး၊ ဟုတ်တယ်လို့ မင်းဝန်ခံရင်တော့ ကိုယ်သွား
ပို့ရပြီထင်တယ်”

“ပြဿနာဖြစ်လာရင် ရှင်းမှရမှာပေါ့၊ လေရူး အလျော်
ပို့ချင်တယ်”

သူက လေရူးလက်ထဲကို ဆံညှပ်ကျိုးလေး ပြန်ထည့်
ပေးသည်။ ပြီးတော့

“ပလာဇာထဲမှာ ဒီထက်လှတာလေးတွေ အများကြီး
ကွာ၊ ဒါပေးမယ့် အချိန်မရတော့ဘူး၊ နောက်ကြိုတော့မှပေါ့”

“ကြုံဖို့ဆိုတာ လွယ်မလား၊ မရဘူး ခုလိုက်ဝယ်ပေး”

သူဘေးဘီကို ဝှေ့ဝဲကြည့်ကာ မေးဖျားဆတ်ပြု၍ ခေါင်း
ညှိတ်သည်။

“လာ...သွားမယ်...”

လှမ်းကြည့်နေသည့် ဒေါင်းတောင်သည်ကိုလေရူးက

ခြင်းအပ်တဲ့အကြောင်း အမူအယာနဲ့ပြောကာ သူ့နောက်လိုက်
စားခဲ့သည်။

ဘာဖြစ်လို့ သူနဲ့ပတ်သက်ဖို့ကြိုးစားမိပါလိမ့်။
ကိုယ်ကြိုးစားလို့ သူသိတာကိုလည်း ရှက်ဖို့သတိမရ။
ကိုကြီးတို့ရှေ့မှာ တစ်ခါတလေ သူ့ခိုးဖမ်းခံရသလို
မျက်နှာပူသလို ဖြစ်သွားတာလောက်ပဲရှိကာ ဂရုမစိုက်ချင်တာ
ကပဲ ပျော်သလိုလို..

သူကတော့ အလှကုန်ပစ္စည်းတွေချည်း ရောင်းသည့်
ကောင်တာကို တောက်လျှောက်ဝင်သွားကာ

“မင်းကြိုက်တာယူ”

လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြော၍ ပိုက်ဆံထုတ်သည်။

“ကဲ..ကြိုက်တာယူကွာ..”

ထပ်ပြောတော့ လေရှူးက လက်ပိုက်ရပ်ကာ

“ခင်ဗျားပဲ ဝယ်ပေးပါ”

“ဟ..ကိုယ်မှ အဲဒါတွေ နားမလည်တာ”

“မောင်လေးကလည်း ကိုယ့်အမျိုးသမီး ကိုယ်မဆင်
တတ်ဘူးလား၊ ဘာယူမှာလဲ ကလစ်လား၊ ခေါင်းစည်းလား”
သက်တန့် မျက်နှာပူသွားသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ လေရှူးဆိုတဲ့ဟာလေးက ဘာမှ မပြော
လိုက်တဲ့အတိုင်း..

အရောင်းစာရေးမက ထုတ်ပေးနေတော့လည်း လက်ပိုက်
မဖြည့်ဘဲ ရှိလေသည်။

သူ စိတ်မရှည်တော့တာနှင့် ကျိုးသွားသည်ဆိုတာလေး
နှင့်ပုံစံတူ ဆံညှပ်တွေတွဲထားသည့် ကဒ်ကိုအတွဲလိုက်သွေချလိုက်
ပြီး..

လေ့လာသူတို့အတွက်အခြေခံသင်တန်း

“ရော...ယူ... ဒါဘယ်လောက်လဲ”

“ရှစ်ခုဆိုတော့ နှစ်ထောင့်လေးရာကျတယ်”

ပိုက်ဆံရရှင်းပြီး လက်ထဲထိုးထည့်ပေးမှ ပြုံးတော်မူ

a j b

အခန်း (၈၈)

“ဟား...ဟား...ဟား...”

စိုးညာဏ်က တဟားဟားရယ်သည်။

“ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါကွာ၊ အဲဒီကျေးဇူးရှင်လေးကြောင့် ငါ့မိန်းမ စိန်တစ်ဆင်စာနဲ့ ဒေါင်းဘယက် တစ်ကုံးပါမသွားတာ”

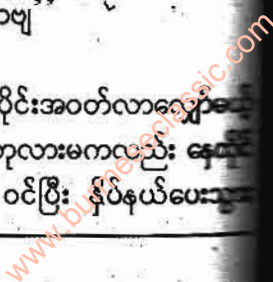
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စိုးညာဏ်က သက်တန်ရှေ့မှာ စီးကရက်ဗူးတိုးပေး၍

“ညဘက် ငါ့မိန်းမနေမကောင်းတော့ သူ ဆေးယူပေးတယ်လေ၊ အဲဒီမှာ မှန်တင်ခုံပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ခြံထောင့်ယူဝှက်ထားတာကွ၊ အဲဒီညကမှ ငါကလည်း မနက်သုံးနာရီထိုးမှ ဂျူတီပြီးလို့ပြန်လာရတယ်၊ ရောက်တာနဲ့ မိန်းမလည်း အိပ်နေတော့ ငါလည်း အိပ်တာပေါ့ကွာ၊ အဲဒါနဲ့ သူက အဲဒီပစ္စည်းတွေကိုခြံထဲယူဝှက်ထားတာဗျ”

“သူပဲရှိတာ မဟုတ်လား”

“လွဲချမယ်ဆို အိမ်မှာ မနက်ပိုင်းအဝတ်လာချော့ပေးကောင်လေးရောက်လာမယ်၊ နွားနို့ပိုတဲ့ကုလားမကလည်း နေထိုင်မကောင်းရင် ငါ့ဖြစ်ဖြစ် သူ့ဖြစ်ဖြစ် ဝင်ပြီး နှိပ်နယ်ပေးသွား”

တတ်တယ်ကွ၊ ဒီကိစ္စ ချက်ချင်းမပေါ်ရင်တော့ သူလွဲချမှာ ပေါ့ကွာ..”

“အဲဒီကောင်မလေးက ဟိုဘက်ခြံကနေ လှမ်းမြင်လို့ ပေါ့”

“အင်း...မင်းကလည်း ထောက်လှမ်းရေးလို့မပြောရဘူး၊ မှန်းချလိုက်တာ ဒက်ခနဲပဲ”

စိုးညာဏ်က သေချာပြောပြ၍ သဘောကျနေပြန်သည်။

“ဖုန်းလှမ်းဆက်ကတည်းက ငါသူမှန်းသိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘူး၊ တစ်ခါမှမပြောဖြစ်တာသာရှိတာ၊ ကောင်မလေးက အရမ်းကလေးဆန်တာ၊ ကြားရသလောက်ဆို အစ်ကိုတွေရော၊ အဒေါ်တွေရော လက်လန်တယ်ဆိုပဲ”

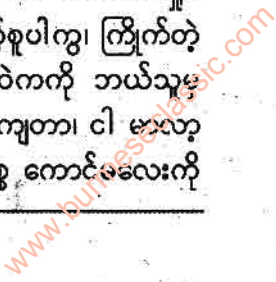
မင်းမှန်တွေ အဲဒီချစ်စရာလေးက ခွဲသွားတာဟု စိတ်ထဲမှာ ပြောဖြစ်၍ သက်တန့်ပြုံးမိသည်။

စိုးညာဏ်ကတော့ ဘာမှမသိဘဲ သူသိတာကိုသာ ချီးမွမ်း၍ မဆုံး...

“ကောင်မလေးက စာရေးဆရာမကွ၊ ‘လေရှူးခိုက်’ ဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်စုံထောက်လုံးချင်းဟာ သူရေးတာတဲ့၊ မဆိုးဘူး”

“ဟိတ်ကောင် သိလှချည်လား”

“သိဆို စုံစမ်းကြည့်တာလေ၊ မင်းကသာ တော်တော်ရှုပ်တဲ့ကောင်မလေးလို့ပြောတာ၊ သူက တကယ့်စုပါကွ၊ ကြိုက်တဲ့အထက်လေးတွေ ဝိုင်းနေတာပဲ၊ အဲဒီကြားထဲကကို ဘယ်သူမှ မကြိုက်ဘဲ ကလေးလိုနေတာကို ငါသဘောကျတာ၊ ငါ မလှဘူးဆိုလည်းပြောတယ်၊ ပစ္စည်းတွေပြန်ရတဲ့ကိစ္စ ကောင်မလေးကို

ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့..”

“မပြောဖြစ်ဘူးလား”

“မပြောဖြစ်ဘူး၊ အဘွားကြီးနှစ်ယောက်က တအား
မာနကြီးတာ၊ သူတို့မနဲ့ ပတ်သက်ရင် မျက်လုံးကြီးလေးလုံးက
တဝင်းဝင်းနဲ့၊ ဖုန်းဆက်တော့လည်း သူတို့ပဲကွ..”

“သူက နာမည်မပြောဘဲ သူမမှန်း မင်းဘာလို့ တပ်အပ်
ပြောတာလဲ”

“ပြောတာထက် သေချာတာတွေ ရှိလို့ပေါ့ကွ၊ ဒီမှာ
မင်းကို ကောင်မလေးအစက မြင်ဖူးထားလိမ့်မယ်၊ အဲ.. မင်း
ကလည်း မင်းသားရုပ်ဆိုတော့ သဘောကျလို့ တမင်အကွက်
ဆင်တာဖြစ်နိုင်တယ်ကွ၊ မင်းထီပေါက်တယ်”

“ဘာထီပေါက်တာလဲ”

တော်ရုံနှင့် ရင်မခန့်တတ်သော သက်တန်မျက်နှာက
ထူးခြားလှုပ်ရှားမှုဖြစ်သွား၏။

ဒါဟာ ကောင်မလေး လေးခွပစ်တဲ့နေ့က သူနဲ့ငြိခဲ့တဲ့
အကြောင်းကို စိုးညာဏ်သိ၍သာ ဝေဖန်တာဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ကကိစ္စမှာ တစ်ခုခု မကျေမနပ်၍ သူ့ကိုတောင်
ကျိန်တွယ်သွားလိုက်တာ၊ ပြောပင် မပြောတတ်တော့ပေ။

ဒါကြောင့် တမင် လိုက်နှိပ်စက်တာသူသိပြီးသား။

“ဒါနဲ့ မင်း နယ်ထွက်မလို့ဆို..”

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် ခုမဟုတ်သေးပါဘူး”

“မိန်းမယူဖို့ စိတ်ကူးပါလား၊ မမောသေးဘူးလား”

“တော်စမ်းပါကွာ..”

“ဘာတော်စမ်းပါလဲ၊ ငါတောင် ကလေးမူကြိုထားနေရပြီ၊ မင်းမှာပြေးရလွှားရတုန်း၊ လေ့စွဲလို နုနုဖတ်ဖတ် ချောချောငယ်ငယ်လေးဆို မကောင်းဘူးလား၊ ဘယ်ကပြန်လာလာ မြင်လိုက်တာနဲ့ အမောပြေစရာလေး..”

“ပြေလောက်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ၊ တော်ကြာ အမောမပြေဘဲ အိမ်စောက်ထိုးလုပ်၊ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေမှဖြင့်”

“ခွေးကောင်..ဟား..ဟား..ဟား...”

သူပါရောရယ်၍ မျက်လုံးက တစ်ဖက်ခြံသို့အရောက်
“ဟာ...”

သက်တန် စားပွဲပေါ်က ပန်းသီးကိုကောက်ယူကာ ဖျတ်ခဲ ပြေးထွက်သွားသဖြင့် စိုးဉာဏ် ဘာမသိ ပြေးလိုက်ရလေသည်။

ဝရံတာကိုကြိုးချည်..

ကြိုးစများကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ဆွဲ၍ ဒီဘက်ခြံက မာလကာပင်ကို လှမ်းဆွဲနေသော လေ့စွဲကိုယ်လေးက တိုက်အပေါ်ထပ် အစွန်အဖျားမှာ လေထဲမှာတစ်ဝက်..

သက်တန်လက်ထဲက ပန်းသီးဝှီးခနဲမြောက်တက်သွား

“ငှစ်..”

“ဖမ်း...”

“အား...”

တစ်စုံတစ်ရာသော အနီရောင်တစ်စသည် လေထဲမှာ တွင့်တက်လာကာ သူမ မမှီတမှီလှမ်းနေသော မာလကာသီးကို

ဗွမ်းခနဲ ထိ၍ ကွဲထွက်သွားသဖြင့် လေရှူးလန့်အော်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်ကာ ဝရံတာကို ကဗျာကယာ ပြန်ကပ်လိုက်မိ၏။

ကြည့်စမ်း... အောက်မှာလူနှစ်ယောက်....

“ဟိတ်...မင်း ဒီလောက်ဆော့ရသလား၊ အဝတ်ဆိုတာ
ရုံးတယ်၊ ပြုတ်ကျသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘလိုင်းကြီးပါလား”

ကိုယ်ချည်ထားသည့်ကြိုးကို လေရှူးကြောင်တောင်
တောင်နဲ့ ပြန်ကြည့်မိသည်။

“အယ်..”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

သံတန်းမှာ သေချာချည်ပြီးပြီထင်ခဲ့သော တီလေး
စွန့်ပစ်ခဲ့သည့်ပိုးရင်ဖုံးလက်ရှည်အင်္ကျီကြီးဟာ နဂိုချည်ထားတဲ့
အတိုင်းမရှိတော့ဘဲ အသည်းယားဖွယ် ပြေလုလုအနေအထား
မှာ..

လေရှူး ခေါင်းနုပမ်းကြီးသွား၏။

“တောက်...”

သက်တန့် ရှက်စိတ်ဝင်လာတော့ ဒေါသပါလာသည်။
ဘာရယ်မဟုတ်.. အသက်တစ်ချောင်းဆိုသောအသိနဲ့ပါ။

ဒါပေမယ့် စိုးဉာဏ်က ပြုံးနေပြီ။

ဒီကောင်မလေးကိုက အနေမတတ် အထိုင်မတတ်။

“ညီမလေး မာလကာသီးခူးတာမဟုတ်လား၊ အင်အား
ခူးပေးမယ်၊ ခဏလေး..”

ကြည့်ပါလား.....

မဟုတ်ပါဘူး ဘာညာနှင့် သူခိုးလူမိတာမျိုးလည်း ဖြစ်မသွား....

“ဟိုမှာ..ဟိုဘက်ကအလုံး”

လက်ညှိုးများတောင် ထိုးနေသေးရဲ့..

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပြေးလာ တားဆီးလိုက်မိတာကိုယ်က ပဲ စိုးရိမ်ပိုလိုက်မိသလိုလို..

သူကဖြင့် ကြောက်လန့်သွားတာမျိုးလည်းမရှိ။

တံချူထား၍ ဝင်လိုက်လာတော့ စိုးဉာဏ်က ရယ်နေ သည်။

“တွေ့လား ဘယ်လောက်ကလေးနဲ့တူသလဲ၊ ဝယ်စား နိုင်တဲ့ဟာကို အသက်နဲ့ရင်းပြီး ခိုးဖို့ကြိုးစားနေတာ၊ ဟား.. ဟား..ဟား..”

သက်တန့် မျက်နှာကြီးတင်းနေတော့ စိုးဉာဏ်က သက်တန့်ပခုံးကိုပုတ်၍

“မင်း အနားကထွက်သွားတော့လေရူး မင်းကိုလိုက် ကြည့်သေးတယ်၊ သူ့မျက်လုံးမှာ ကျေးဇူးတင်တဲ့အရိပ်တွေတွေ့ အများကြီးပဲ”

“တော်ပြီကွာ၊ ဒီလောက်တောင်ထိန်းရခက်တဲ့ဟာ လေး”

“နောက်မခေါ်တော့ဘူးလား”

စိုးဉာဏ်က စနေသည်။

ဒေါသမပြေတာကြောင့် သူ ပြုံးပင်မပြုံးမိပေ။

“အဲဒါပေါ့ကွာ၊ နဲ့ဆိုးဆိုးတာ၊ မင်းမျက်နှာကြီးက ဆူ

၆၀ ထာ ဣဏဝဏ်

လို့မရတဲ့ ညီမကို ဒေါသဖြစ်နေတဲ့အစ်ကိုကြီးလိုပါပဲကွာ၊ အမုန်းမရှိဘဲ အချစ်တွေနဲ့ပြည့်နှက်လို့ပါ”

“ဟိတ်ကောင်”

“ဘာလဲ...မဟုတ်လို့လား၊ တော်စမ်းပါ တော်စမ်းပါနဲ့၊ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ထပြေးသွားတာ ငါမဟုတ်ဘူးနော်”

သက်တန့် လှစ်ခဲနဲ ပြုံးမိသည်။

ထပ်စဉ်းမှာမို့ ငြိမ်နေလိုက်ရသော်လည်း

“သွားပြီ...ဆူးတစ်ချောင်းတော့ ဆူးသွားပြီ”

“မင်းပဲပြော...”

သူပြန်ဖို့ထတော့ စိုးညာဏ်ကပါလိုက်ထ၍

“စဉ်းစားမနေနဲ့၊ သူများနဲ့ငြိသွားရင် ခက်မယ်ကွ၊ ငါ သဘောတူတယ်”

ဒီကောင် စလို့ပြီးပါဦးမလား..

သူထွက်လာတဲ့အထိ သွားကြီးအဖိုးသားနှင့်.....။

a j b

အခန်း (၉၉)

“မိတ်ဆက်စာတွေက တစ်ပုံကြီးပါလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အန်တီရဲ့ နိုင်ငံကျော်... နိုင်ငံကျော်”

“အင်း... စာအုပ်က သုံးအုပ်ပဲရှိသေးတယ်၊ အောင်မြင်လာတာကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ကျုပ်တော့ ရင်လေးနေပြီ”

“ရင်မလေးနဲ့ မမ... ညက စိုးသွားတဲ့ဧည့်ခံပွဲမှာ သမီးတောင်းတဲ့သူ နှစ်ဦးတောင်မှတွေ့ခဲ့တယ်”

“ဟေ... ဘယ်သူတွေလဲ”

ဒေါ်စိုးစိုးက စကားပွင့်သုတ်ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ချပေး၍ ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ မမကြီးပေါ့၊ သူ့သားက လေရူးကို တောင်းပေးဖို့ ပူဆာနေတာကြာပြီတဲ့၊ ကိုယ့်ဘက်က အရွယ်ရောက်နေပေမယ့် သမီးလေးကို စိုးတို့က ကလေးလို့ပုံမြင်နေကြတာမို့ တောင်းရခက်နေတာတဲ့”

ဒါကျတော့ ဒေါ်မျိုးမျိုးက ပြုံးနေသည်။

“မမသဘောကျလို့လား၊ တွက်ကြည့်ရင် သမီးလေး ထက် အသက်နှစ်နှစ်ပဲကြီးတာပါ။ ပြီးတော့ စက်မှုနဲ့ ကျောင်း ပြီးထားတာ၊ ရုပ်လေးလည်းမဆိုးဘူး”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငါကအစကတည်းက ဒီကောင် လေးကို သဘောကျပြီးသားပါ”

“ဖြစ်ရလေ အန်တီရယ်၊ အသက်ဒီလောက်ကွာနေတာ ကိုမှ စိတ်ကူးရသလား၊ ကြီးရင်မှီ ငယ်ရင်ချီတဲ့၊ အန်တီ စိတ် ညစ်ရဦးမယ်”

“ဟင်...”

မျက်လုံးကြီးပြူးလာကာ ဒေါ်မျိုးမျိုး မတ်ခနဲဖြစ်သွား လေသည်။

ဒေါ်စိုးစိုး ရုတ်တရက် လေရူးဘာပြောလိုက်မှန်းမသိ။ လေရူးက စာတွေကို အထပ်လိုက် ‘မ’ သွားကာ ခပ်တည်တည် လေးထသွား၏။

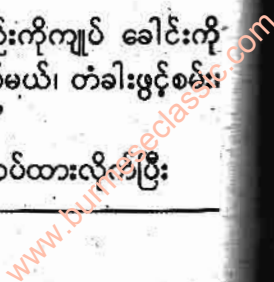
“ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း...”

လူကြီးတွေ သဘောပေါက်သွားတော့ လေရူးအခန်းထဲ ပြေးဝင်ကာ တံခါးပိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

အနားမှာ ဆက်ထိုင်နေကြည့် ခေါင်းမှာ စည်တော်သံ ဟိန်းသွားလိမ့်မည်။ ဒါတောင်မှ

“လေရူး...လာခွဲ...လာခွဲ၊ ညည်းကိုကျုပ် ခေါင်းကို တစ်ချက်လောက်တော့ ခေါက်ရမှ ကျေနပ်မယ်၊ တံခါးဖွင့်စမ်း၊ ဘယ်နှယ့် အဒေါ်ကိုပြောသွားလိုက်တာ”

လေရူး တံခါးကို ကျောလေးနဲ့ကပ်ထားလိုက်ပြီ

“အန်တီနဲ့တီလေးက ယောက်ျားပေးစားဖို့ချည်းပြောနေတာကိုး..”

“ဟဲ့...ခုပေးစားမှာမှမဟုတ်တာ၊ ညည်းကျောင်းပြီးမှတာကို...”

“နောက်နှစ်ဆိုပြီးမှာ၊ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် လေ့ရူးယောက်ျားမယူဘူး၊ ဒါပဲ”

“မယူလို့ရမလား၊ သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်၊ ပြီးတော့ ညည်းလေးက သူများထက် ပိုကဲတဲ့မိန်းမ၊ ဆုံးမနိုင်မယ့်သူ လိုကိုလိုတာ..”

“သူတို့ကျတော့ သီးချိန်တန်လည်းမသီးဝံ့ဘူး၊ ပွင့်ချိန်တန်လည်းမပွင့်ခဲ့ဘဲနဲ့၊ သူများကိုသက်သက် ထောင်ချချင်တယ်၊ တီလေးတို့အရင်ယူ၊ တီလေးတို့ယူပြီးမှ လေ့ရူးယူမယ်”

တံခါးတစ်ချပ်သာခြားလျက် စုပူစုပူ လေ့ရူးပြောနေသမျှ တစ်ဖက်က အဒေါ်နှစ်ယောက် ပါးစပ်ပိတ် ရယ်ကြလေသည်။

ဒီကောင်မလေးဟာ ယောက်ျားပေးစားဖို့ပြောတိုင်း တီကို ဆားနဲ့တို့လိုက်တဲ့အတိုင်း...

“လေ့ရူး..”

“ရှန်...”

ထူးပုံက သံရှည်ကြီးနဲ့ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်..

“နောက်ထပ် ညည်းကိုလက်ထပ်ချင်တာ ဘယ်သူလဲ”

“သီလာ”

“မသိချင်ဘူး...”

“ညည်းရဲ့ မဟာကျေးဇူးရှင်ကြီး မြတ်ဘုန်းအောင်လေ...
သူ့ကိုယ်တိုင် ကျုပ်ကို ပြောတာတော့...”

“ကိုဘုန်း...”

“ဟုတ်ပ...ဘာလဲ ဝမ်းသာသွားပြီလား”

“တီလေးနော်..”

“သူကလည်း ညည်းကိုပြောလိုက်ရင် စိတ်ဆိုးသွား
မှာစိုးလို့တဲ့၊ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ထိမ်းမြားပေးတာကို မျှော်လင့်ပါ
တယ်တဲ့၊ ကဲ...ဘယ်လိုလဲ”

လေရူး တံခါးကို ဂျက်ချပစ်၍ အိပ်ယာပေါ်မှာ ဆောင့်
ခနဲ သွားထိုင်သည်။

စွတ်လုပ်ကြည့်...လေရူးပဲဟာ...။

a j b

အခန်း (၁၂)

“ကလင်..ကလင်...”

“ဟဲလို..ဟယ်...ကိုလေး...”

ဖုန်းပြောရင်း လေရူး စွေခနဲ ထခုန်သည်။

“ညီမလေး..”

“ကိုလေး.. တောင်ဥက္ကလာအိမ်မှာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်.. ဒါပေမယ့် ညီမလေးနဲ့ကိုလေး လည်

မရတော့ဘူးကွာ၊ ကိုလေး ခုပဲပြန်ရတော့မှာ”

“ဟင်...”

“ကိုယ်လေး မိန်းမ အစာအိမ်ဖြစ်နေလို့ ဆေးခန်းလာ

အဲဒါ ငွေလိုလို့ ပြန်ယူရဦးမှာ၊ နောက်တော့မှ ညီမလေး

ကိုလေး လာခေါ်မယ်နော်..”

“ကိုလေး..”

“ဟင်...”

“ပိုက်ဆံလိုတာ လေရူးပေးမယ်၊ လေရူးမှာ ကိုယ်ပိုင်

ဝါတယ်၊ လေရူး...ကိုလေးနဲ့ရွာကိုလိုက်လည်မယ်လေ”

ဖုန်းထဲမှာ ကိုလေးအသံ ခဏတိတ်သွားသည်။

“ညီမလေးဆီကငွေကို ကိုလေး မယူချင်ဘူး၊ ညီမလေးလည်း ကိုလေးနဲ့ လိုက်လို့မရသေးဘူး”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲကိုလေးကလည်း”

“ကိုလေး ခုရက်ပိုင်း ဘယ်မှာမှ ငြိမ်ငြိမ်နေလို့မရလို့ပေါ့ ညီမလေးရဲ့၊ လူမမာက ရှိသေးတယ်လေ”

ကိုလေးလည်း မကောင်းဘူး၊ သူ့မိန်းမနဲ့ပတ်သက်လာတော့ ညီမကိုတောင် ဂရုမစိုက်ဘူး...

ဖုန်းကိုင်၍ နှုတ်ခမ်းဆူနေဆဲ...

“ရှင်အစ်ကိုတော်ဆီက ဆက်သမို့လား၊ ဘာတဲ့လဲ”

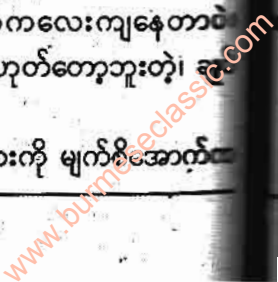
မိုင်လိုဖျော်ထားသည့် မတ်ခွက်ကိုကိုင်၍ ဒေါ်စိုးစိုးဝင်လာရင်း လှမ်းမေးလိုက်သဖြင့် စူပွပွဖြစ်နေသည့် လေရူးမျက်နှာဝင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဟုတ်တယ် တီလေး... ကိုလေးက ကျောင်းပိတ်နေပြီမဟုတ်လားတဲ့၊ သူ့ဆီအလည်လာပါဦးတဲ့၊ တောင်ဥက္ကလာအိမ်မှာ သူရောက်နေတယ်တဲ့၊ ကျောင်းပိတ်တုန်း ကိုယ့်အစ်ကိုဆီ တစ်လ ကိုးသိတင်းလာနေပါတဲ့”

“အလိုတော်... တစ်လကိုးသိတင်းတောင် ပေးမလွှတ်နိုင်ပါဘူး”

“သိတယ်၊ အဲဒါသိလို့ စိတ်ညစ်တာ၊ တီလေးတို့ထလည်း လေရူးကို ကလေးပေါက်စကလေးကျနေတာပဲ၊ ယောက်ျား ပေးစားချင်တော့ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးတဲ့၊ အခုချယ်ချင်ပြီဆို ကလေးဖြစ်ရပြီ”

“သမီးရယ်...အဲဒါ ညည်းလေးကို မျက်စိအောက်ထဲ

ကွယ်သွားရင် 'စိတ်မချနိုင်အောင် ချစ်လွန်းလို့ပေါ့၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးမို့ ပိုဂရုစိုက်ရတာ၊ ယောက်ျားမလိုချင်ပါဘူးဆိုလို့ လည်း မပေးစားဘဲနေတယ်၊ ဒါချုပ်ချယ်တာလား။"

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်အစ်ကိုဆီကိုယ်သွားတာပဲ တချို့ဆို ကျောင်းပိတ်တာနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆီတောင် သွားကြလည်ကြတာ၊ လေ့စွဲကိုဘာလို့ တားနေသေးလဲ”

ဒေါ်စိုးစိုးက မျက်နှာညှိုးနေသည့် တူမဖြစ်သူ မျက်နှာဆို ကြည့်၍ ခေါင်းရှုပ်သွားသည်။

သူ့အစ်ကိုက တောမှာနေတာဆိုတော့ မထည့်ဘူးဆို ချွင် ဒီကလေးက ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုမှ ကြည်ကြည်သာသာ မှီခိုမဟုတ်တော့ဖေပ။ အစ်ကိုဆီသွားတာကိုမှ စိတ်မချနိုင်တာ ကိုလည်း ပြောလို့ဆုံးမည်မထင်။

“အခု...သားငယ်က တောင်ဥက္ကလာပ သူ့ယောက်ဖ ဆီမှာတုလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီမှာပဲ၊ သူ့မိန်းမ နေမကောင်းနေတဲ့ ငြားက လေ့စွဲကို တမင်လာခေါ်တာတဲ့...”

ဪ...သူ့ခမျာ ညီမလေးကိုလည်းသတိရ၊ အဒေါ်က ကိုလည်း ခေါ်ချင်လို့နဲ့တူပါရဲ့ ဟု တွေးမြင်ကာ

“အေးလေ...ကဲ... တီလေး...သမီးအန်တီကိုပြောပေးမယ်၊ သူက သွားဆိုရင် သွားပေါ့”

“တကယ်လား”

“အင်းပါဆို...”

ကိုလေးနဲ့ တီလေးတို့ အဆက်အသွယ်မလုပ်ကြတော့

၆၈ ထာ ခုဏ်းခင်

ဒီနေရာမှာ လေရူးအကွက်ဝင်သွားလေသည်။

ဘယ်မှ ဝေးဝေးလံလံမသွားဖူး မလာဖူးခဲ့သဖြင့် ခရီး
သွားချင်တာကြောင့် လျှပ်တပြတ် ညှာလိုက်တာဖြစ်ကာ သွားဆို
က တကယ်သွားတော့ဖို့ ဝမ်းသာအားရ တွေးဖြစ်လိုက်တာက
ကိုကြီးဆီသို့...။

a j b.

အခန်း (၈၃)

“ဒါက ယူသွားလေ၊ တောမှာဆို ရှားပါးမှာ၊ ညည်းလေး ငတ်မှာစိုးလို့”

စည်သွပ်ဗူးတွေနဲ့ ဘယ်တုန်းက ကြော်ထားမှန်းမသိသာ ကြက်သားကြော်၊ ငါးကြော်တွေက နီရဲကြွပ်ရွံကာ ဗူးကြီးထဲမှာအပြည့်..

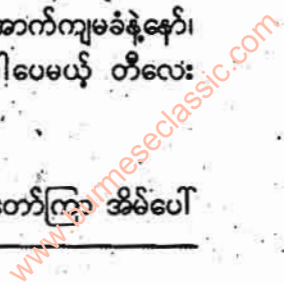
ဆွဲခြင်းထဲမှာ ဟောလစ်၊ မိုင်လို၊ နို့ဆီဗူး၊ အသားဗူးတွေကအစ ကော်ဖီမစ်ထုပ်တွေမနည်းမနောနှင့် လွန်စွာဆွဲရခက်သည့် ဧရာမဆွဲခြင်းကြီးနှင့်အပြည့်အကျပ်။

“အဲဒါကြီး သယ်မသွားချင်ပါဘူး၊ အန်တီရာ၊ လူနာသွားမေးတာ ကျနေတာပဲ၊ စားစရာတွေချည်းပဲ”

“ဟဲ့...စားဖို့ထက် ဘာအရေးကြီးသလဲ၊ ဟိုကျတော့ ဘုမမာလည်း ရှိတာပဲမဟုတ်လား၊ သူ့ဟာမစားနဲ့၊ ကိုယ်ကပဲ အကျိုး၊ ကိုယ်ကခန့်သည်မို့ မျက်နှာငယ်အောက်ကျမခံနဲ့နော်၊ ဘုမကိုရေလိုသုံး၊ ဟိုကောင့်ကိုလည်းပေး၊ ဒါပေမယ့် တီလေးပေးတာ မသိစေနဲ့”

“အင်းပါ”

“သူ့မိန်းမပုံစံကို အကဲခတ်စမ်း၊ တော်ကြာ အိမ်ပေါ်

ရောက်လာမှ အချိုးမပြေရင် ရှေ့တိုးရခက် နောက်ဆုတ်ရခက် ဖြစ်ဦးမယ်...”

“အချိုးပြေတယ်ဆိုရင် လေရူးအပြန် တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့ရမှာလား။”

ဒေါ်စိုးစိုးက သူ့စကားနဲ့သူ အစ်မဖြစ်သူကိုလှမ်းကြည့် သည်။ ဒေါ်မျိုးမျိုးက ဘာမှမပြောဘဲ မျက်နှာလွဲနေသည်။

“သင်းကတောင် နေနိုင်သေးတာ၊ ကျုပ်တို့က ပြန်ခေါ် စရာလား၊ မာနကြီးနိုင်သရွေ့တော့ ကြီးကြပစေဦး”

“တီလေးကလည်း ကိုလေးက သူ့မိန်းမက ပညာ လည်းမတတ်၊ ဆင်းလည်းဆင်းရဲ၊-ပြီးတော့ ရန်ကုန်မှာအထည် ချုပ်လာလုပ်နေရတဲ့တော့သူ၊ လှတာလေးတစ်ခုပဲရှိတော့ တီလေး တို့သဘောမတူတာကို သိပြီး ပြန်လာကြောင်းစကားမစရဲတာ နေမှာပါ”

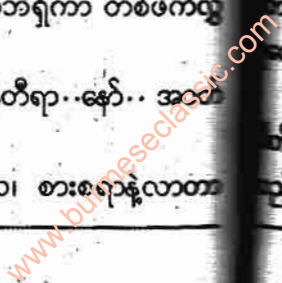
“ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်သားသမီးကိုယ် ဆင်စီးပြီးမြင်းရုံ တာကိုသာ မြင်ချင်တာအော့၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်သွားကြပြီဆိုတော့ လည်း ယောင်းမပဲ စီးထွက်လာလာ တံမြက်စီးပဲ၊ စီးထွက်ထွက် ခွင့်လွှတ်ရတာပဲ”

“ဟေး...ဒါဆို လေရူးကိုလေးကိုခေါ်လာတော့မယ်”

ဒေါ်စိုးစိုးက မျက်နှာမထားတတ်ဘဲရှိကာ တစ်ဖက်တွဲ ထား၏။

“အဲဒါကြီးတော့ မလိုချင်ဘူး အန်တီရာ..နော်.. အထာ အစားသေတ္တာကြီးနဲ့ ဆွဲခြင်းကြီးနဲ့”

“လာပြန်ပြီ၊ ဒါစားစရာတွေလေ၊ စားစရာနဲ့လာတာ

လေရူးဗွေတဲသက်တန့်ဆည်းစော

ညည်းကို ဘယ်သူက နှင်လွှတ်မှာလဲ၊ သူတို့တောမှာ ပိုက်ဆံ ရှိလို့ရော ဒါတွေဝယ်စားလို့ လွယ်တယ်မှတ်လို့လား”

“မရှိတော့လည်း ရှိတာနဲ့ပဲ ပြီးရတာပဲ၊ မသယ်ချင် ခါဘူးဆို..”

“ခက်လိုက်တာ ဒီကလေးနှယ်၊ ဆွဲခြင်းကြီးတစ်ခုလုံး ထိုပဲ ထားခဲ့ချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခရီးက အဝေးကြီးဟာကို”

“ခရီးဝေးတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကားကသယ်မှာ၊ ညည်း ကွက်သွားရမှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟင့်အင်းပါဆို..”

လေရူးက ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်..

တကယ်သွားမှာက ကိုကြီးဆီကို၊ ကိုလေးဆီကိုမဟုတ်။

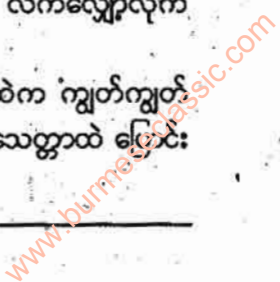
ကိုလေးက ရန်ကုန်ချုပ်စပ်က ရွာမှာနေတာ၊ ကိုကြီးက

နီးမော်မှာ..

ဒီလောက်ကြီးကို ဒါကြီး ဘယ်လိုလုပ်သယ်မလဲ။

ဒေါ်စိုးစိုးတို့မှာလည်း ကိုယ်တိုင်ကားနဲ့လိုက်ပို့ချင်ပေ မယ့် တူမဖြစ်သူက သူမတို့မလိုလားဘဲ ဇွတ်ထွက်လာတဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ ခံစေချင်တာလည်းရှိတာကြောင့် အားကြီးမာန်တက် ပြင်ဆင် ထားခဲ့ရသော ဆွဲခြင်းကြီး ယူသွားဖို့အတွက် လက်လျှော့လိုက် တော့သည်။

ဒါတောင်မှ ဒေါ်မျိုးမျိုးက ဆွဲခြင်းထဲက ကျွတ်ကျွတ် နှစ်ထုတ်ကြီး တစ်ထုပ်ကိုဆွဲထုတ်၍ အဝတ်သေတ္တာထဲ ပြောင်း ထည့်ကာ

“အဲဒါဆေးထုတ်နော်၊ ပြန်ထားခဲ့ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့၊ ရေ
ပြောင်းမြေပြောင်း ရေချိုးမိုးချိုးမပေါ့နဲ့၊ စမ်းချောင်းတွေ ဘာတွေ
ထဲ ရေဆင်းမချိုးနဲ့နော်၊ ဟိုကောင်က သူ့မိန်းမကိုချည်း ဦးစား
ပေးပြီး ကိုယ့်ကို ဂရုမစိုက်ဘူးထင်ရင် တန်းပြန်ခဲ့၊ ဒီကောင်နဲ့
တစ်သက်အပြတ်ပဲ”

“အနီးအနားမှာ ဖုန်းဆက်လို့ရရင် ဖုန်းဆက်နော်”

“အို...ဖုန်းတောင်မှ မရှိလို့ သားငယ်မြို့ပေါ်ရောက်မှ
သူညီမနဲ့ စကားပြောရတာမတွေ့ဘူးလား၊ တကယ်ခေါင်တဲ့
တော၊ ဒီကလေးကို လွှတ်ရတာ စိုးဖြင့်စိတ်ကိုမချဘူး၊ ဟိုကောင်
က မိန်းမသနာနဲ့၊ ကလေးကို ဂရုမစိုက်ရင် စိုးတို့ မြင်ရတာ
မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ဒီလိုသာဖြစ်လာရင် ကျုပ်နဲ့တွေ့မှာ”

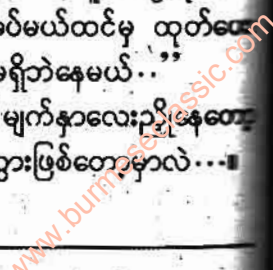
“မမကတွေ့မှာနောက်မှ ကလေးက သွားတော့မှာ
ဒါပဲနော် လေရူး... ညည်း သူများရပ်ရွာမှာနေချင်တာနဲ့ ဘာ
မဟုတ်တဲ့ဟာတွေကို မျက်နှာအောက်ကျခံနေဖို့မလိုဘူး၊ ငွေ
အလုံအလောက်ထည့်သွား၊ ပိုပိုလျှံလျှံဖြစ်ပစေ”

“ပါပါတယ်..”

“ကိုယ်လည်း ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး၊ ငွေကို သား
ငယ်ကိုချည်း ပုံအပ်မထားနဲ့၊ သူလိုအပ်မယ်ထင်မှ ထုတ်ပေး
တော်ကြာ.. ကိုယ်လိုတော့ သုံးစရာမရှိဘဲနေမယ်..”

လေရူး...နားငြီးလှပြီဖြစ်ရာ မျက်နှာလေးညှို့နေတော့
သည်။ ဘယ်တော့မှ အိမ်ကထွက်သွားဖြစ်တော့မှာလဲ...။

a j b

အခန်း (၁၅)

“လက်မှတ်က ခုလာ ခုဘယ်ရမလဲ၊ သုံးရက်လောက် ကြိုပြီး ဘိုကင်လုပ်မှရတာ”

“လုပ်ပါဦး ဦးရယ်၊ တစ်နေရာစာလောက်တော့ ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးပါ၊ ခုံနှစ်ခုံစာပေးပါ့မယ်လေ၊ အဲ... ကျွန်မ ဒီနေ့ မသွားလို့ ဖြစ်ကိုမဖြစ်လို့ပါ”

ငွေစကားပြောလိုက်တော့ စားပွဲထိုင်သည့် လက်မှတ် စာရေးမျက်နှာအနည်းငယ် အချိုးပြေသွား၏။

ကားဆီကိုလှမ်းကြည့်၍ တစ်ယောက်ကို လက်ယပ်ခေါ်ပြီး

“ကားသမားနားက ခုံရှိသေးလား”

ထိုတစ်ယောက်က လေရူးကိုလှည့်ကြည့်သည်။

“မရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်မှာမှမရှိတော့ဘူး၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင်တော့ နောက်တန်းခုံတစ်လုံးရမယ်”

“မနက်ဖြန်မှမဖြစ်ဘူး၊ ဒီနေ့ထွက်မယ့်ကားနဲ့ပဲ ကျွန်မ လိုက်ပါရစေ”

လေရူး ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိကာ ဇွတ်ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် ကူရှင်တော့မရှိဘူး ထိုင်လို့ပဲရမယ်၊ လိုက်

မလား..”

ခရီးကအဝေးကြီး...

သို့သော် လေရူး ခေါင်းခါလို့မဖြစ်ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဒါဆို မင်းသူ့ကို အဲဒီခုံနားမှာပဲ နေရာလုပ်ပေးလိုက်၊ သက်တောင့်သက်သာဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်ပါ။ ခရီးကဝေး တယ်”

“ရပါတယ်.. လမ်းမှာဆင်းမယ့်သူတွေရှိတယ်၊ အဲဒီကျ တော့ နေရာရမှာပါ”

လေရူး ကားပေါ်ရောက်သွားပါလေသည်။

နာမည်တွေခေါ်ပြီး လူတွေတက်ကြသည်။

ပြီးသည်နှင့် နာရီတိကျစွာ ကားထွက်လေသည်။

ကားမောင်းသူရဲ့ဘေးခုံမှာ လွတ်နေသော်လည်း ယူပြီး

သားလို့ပြောထားတာကြောင့် လေရူး မထိုင်ရပေ။

ဒါပေမယ့် သက်တောင့်သက်သာတော့ရှိပါသည်။

ဆိုဖာ ခင်းပေးထားသည်။ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိသည်။

ဒါပေမယ့် နေဝင်သွားတဲ့အထိ ထိုင်မယ့်သူမရှိတော့

လေရူး ထိုနေရာကို သဝန်တိုလာကာ လက်ဖက်ရည်သောက် နားတော့ ပြောမိလေသည်။

“ဒီမှာရှင့်.. ဒီနေရာမှာထိုင်မယ့်သူမရှိတာ၊ ကျွန်မ ထိုင် လို့မရဘူးလား”

“မရဘူးဗျ၊ အခု သူလာမှာမို့လို့စောင့်နေတာ”

ကားပေါ်မှာ ခရီးသည်တွေက စုံနေပြီ။

လက်ဖက်ရည်သောက်၊ အပေါ့အပါးသွားကြ၊ ကားပေါ်
ပြန်တက်ကြပြီးလို့ ကားထွက်ဖို့ကို မျှော်လင့်နေကြပြီဖြစ်၏။

ကားသမားက နာရီတကြည့်ကြည့်...

စပယ်ယာက ကွမ်းဝါးရင်း လမ်းမကြီးရဲ့ထောင့်ချိုး
အကွေ့နေရာတွေကို ဟိုလှမ်းကြည့်၊ ဒီလှမ်းကြည့်။

ထိုစဉ်မှာပင် လမ်းကြားတစ်ခုထဲမှ ဝေါခနဲဆိုင်ကယ်တစ်
စီးကွေ့ဝင်လာ၏။

“လာပြီဆရာရေ... ကျေးဇူးရှင်”

ကိုယ်ကခေါင်းခန်းထဲက ရှေ့ဆုံးမှာမို့ တူရှုက မြင်ကွင်း
ကို ထင်ရှားစွာမြင်နေရသည်။

ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ နှစ်ယောက်..

ကားရှေ့မှာပဲဆိုင်ကယ်ရပ်ကာ နောက်ကတစ်ယောက်က
ဆင်း၍

“ကျေးဇူးပဲ...”

ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့သည့်သူကို နှုတ်ဆက်နေသည်။

လေရူး နှုတ်ခမ်းလေး တဖြည်းဖြည်းပွင့်ဟသွားခဲ့၏။

အံ့ဩခြင်းသည် အသက်ရှူဖို့တောင်မှ တဒဂံမေ့လျော့
သွားမိသဖြင့်

ဒါ... သက်တန်မှ သက်တန်အစစ်ပါ...

သူဘယ်သွားမလို့လဲ.. တစ်ခရီးတည်း.. တစ်ခုတည်း
လာတူနေရသည့်အဖြစ်ကို လေရူးဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်..

သက်တန်က သူ့ကို သတိထားမိပုံမပေါ်ဘဲ နေရာမှာ
အိခနဲ ဝင်ထိုင်သည်။

ဆပ်ပြာမွှေးနံ့ရောသော စီးကရက်နံ့သင်းသင်းက ထောင်းခနဲ ပျံ့လွင့်လာသည်။ လေရူး ကိုယ့်မျက်နှာကြီးကို ဓားနဲ့ ခြစ်ပစ်ချင်စိတ်တွေပေါက်ကာ..

မဖြစ်နိုင်သည်မို့ ဒီမျက်နှာကို ဘယ်သွားဝှက်ထားရမှန်းမသိ ဖြစ်နေမိသည်။

သူက ကိုယ့်ထက်အနည်းငယ်မြင့်မြင့်မှာ ထိုင်နေတာပေမယ့် လူချင်း မထိတထိ။

ငုံ့ကြည့်လိုက်တာနှင့်ကိုယ့်ကိုမြင်ပြီ။

မြင်သွားလျှင် ဟိုမေး ဒီမေးနှင့် ကိုယ်ထွက်လာခဲ့တဲ့ အဖြစ်ကို အထင်မြင်သေးတော့မည်။

ဝတ်ထားခဲ့သည်က ခေါင်းစွတ်ပါသော ဆွယ်တာလက်ရှည်လေးမို့ ကျောပေါ်မှာ လှန်ချထားသည့် ခေါင်းစွပ်လေးကို ပါးပြင်လေးနှစ်ဘက်ကို တစ်ဝက်လောက်ထိ ဖုံးအောင်ဆွဲမြှဲထားလိုက်မိသည်။

မိုးချုပ်တော့လည်း မီးတွေကြောင့် ကားပေါ်မှာ ပွေးပွေးလှုပ် လင်းထိန်နေသည်။

မျက်နှာလိမ်၍ တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေခဲ့သော ကိုယ်လုံးက ညောင်းညာလာသည်။

သူ မမှတ်မိတာလား... ငုံ့မကြည့်တာလားမသိ။

အားလုံးက တိတ်ဆိတ်နေကာ စက်သံညက်ညက်မှလွဲ၍ ဘာသံမှ မကြားရပေ။

ထိုစဉ် ကားကတဖြည်းဖြည်း တုံ့ရပ်သွားသည်။

ရှေ့ကိုမြင်နေရသော လေရူး အကြီးအကျယ်စိတ်ညစ်

သွားလေသည်။

“ခရီးသည်တွေ မှတ်ပုံတင်လေးတွေ ခဏထုတ်ထားပါ”

ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသည့် ရဲတွေရော၊ အရပ်ဝတ်နဲ့လူတွေပါ ကားပေါ်တက်လာကြ၏။

လေရူး ချွေးပြန်ချင်သွား၏။

ရှေ့နောက်လူခွဲစစ်ကြသဖြင့် သူတို့နားသို့ ချက်ချင်းရောက်လာသည်။

“ညီမ... မှတ်ပုံတင်လေးပြပါဦး”

လေရူးက မော့မကြည့်ဘဲ လှမ်းပေးလိုက်၏။

နာမည်က အဆန်းမို့ထင်သည်။ စစ်ဆေးသူက နာမည်

မှတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး လေရူးမျက်နှာကိုပါ ကြည့်ကာ

“ညီမ...ခေါင်းစွပ်လေး ခဏချွတ်ပြပါ”

ကြည့်စမ်း...

ဒေါသထောင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

မှတ်ပုံတင်စစ်တာ လူကိုစစ်စရာလား.....

လေရူး မျက်နှာမဖော်ချင်တာကို ရိပ်မိကာ စစ်ဆေးသူက ပို၍သင်္ကာမကင်းဖြစ်သောလေသံဖြင့်

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ မှတ်ပုံတင်စစ်တာ သူကိုစစ်တာပါ။ စစ်ဆေးနေတဲ့အချိန်မှာ နည်းနည်းသည်းခံပါ”

လေရူး မထူးစိတ်ပိုက်၍ ခေါင်းစွတ်ကိုဖွင့်၍ မျက်နှာတို့တမင် တင်းပစ်ပြီး မဲ့ရွဲမော့ပြလိုက်သည်။

မျက်နှာကြီးကော့ထွက်လာသဖြင့် စစ်ဆေးသူနောက်

၇၈ ထေ ဧည့်သည်

ကိုတွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

အားနာသွားပုံလည်းရကာ...

“ဟဲ...ဟဲ...”

ဟုတောင်းပန်သလို ရယ်၏။

“ကျွန်မ ခေါင်းစွပ်ပြန်စွပ်လို့ရပြီလား”

မဆိုင်သလိုနေခဲ့သော သက်တန်မျက်နှာ သူမဘက်
ဖျတ်ခနဲ လှည့်လာသည်။

“ရပါပြီဗျာ၊ ရပါပြီ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ အားလုံးကိုကျေး
ဇူးတင်ပါတယ်”

ကားပြန်ထွက်တဲ့အထိ သက်တန်ထံက မေးမြန်းစပ်စု
သံ လုံးဝထွက်မလာပေ။

အစက မထိတထိဖြစ်ခဲ့သော သူ့လက်ကိုပဲ ပို၍ ကျ
သွားအောင် လက်နှစ်ဘက်ကို ကျစ်နေအောင် ပိုက်ထား၏။

လေရူးကို ပတ်သက်ရမှာကြောက်တဲ့ပုံမျိုး...

ဟင်း...နေပေါ့...

ဒီကလည်း ပတ်သက်မှာတောင် ကြောက်ပါသေး တယ်၊
သူ့လေရူးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တာ

အတန်ကြာကြည့်နေတာ.....

လေရူး မော့မကြည့်ဘဲသိနေခဲ့သည်။

လေရူးဆိုတာ သိမှာပဲ၊ မပတ်သက်ချင်တဲ့ပုံဖြစ်သွား
တာကို ရှက်လည်းရှက်၊ မခံချင်ဖြစ်တော့ ထူးဆန်းစွာ မျက်နှာ
ဝဲခဲ့၏။

လေရူး ဘယ်တုန်းကမှ မျက်နှာလွယ်ခဲ့လို့လဲ...

လေ့လာပညာတို့သက်တော့ဆည်းဆာ

မလွယ်ဘူး...မငိုပါဘူး...ငိုစရာလား...

ဟိုတစ်ခါ လေရူးကို တိုက်ပေါ်က ပြုတ်ကျမှာစိုးလို့
ပြေးလာတုန်းကလည်း သက်သက်ဆရာလုပ်ချင်လို့ပြေးလာ
တာ...

အဲဒီတုန်းကဆို တက်တွေခေါက်...လက်ညှိုးထိုးပြော
သွားလိုက်တာ နည်းသလား...။

a j b

အနီး (၁၅)

အင်းမရောက်တော့ 'ရေပြာ' စားသောက်ဆိုင်ကြီး
ရှေ့မှာ ကားရပ်သွားသည်။

အဝေးပြေးကား သုံးလေးစီး ထမင်းဆိုင်ရှေ့မှာရပ်
လျက်.. ညစာ ထမင်းစားကြတာဖြစ်သည်။

လေရူးတို့ကားက ရေပြာရှေ့မှာရပ်တော့

“ခရီးသည်များအားလုံး ညစာသုံးဆောင်ကြပါမယ်၊
အရေးကြီးပစ္စည်းလေးတွေ ယူဆောင်ပြီး ထမင်းစားဆင်းကြပါ
ခင်ဗျာ၊ ကားတံခါးပိတ်မှာပါ၊ ကားပေါ်မှ ဘယ်သူမှ ကျန်နေခဲ့
လို့ မရပါဘူး”

သက်တန့် ကားပေါ်ကဆင်းသည်။

ထမင်းဆိုင်ထဲဝင်ခဲ့ပြီး အတွင်းကျကျစားပွဲမှာ အေး
ဆေးဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် လေရူး ထမင်းဆိုင်ရှေ့ရောက်လာတာတွေ့လိုက်
ရသည်။

ဆိုင်ထဲမှာက သူ့စားပွဲနဲ့ဘေးစားပွဲက လူကြီးတစ်ဦးရဲ့

နေရာမှလွဲ၍ အားလုံး စားပွဲပြည့်၊ လူပြည့်...
လေ့စား ဆိုင်ထဲကို ရေကြည့်ကာ ချာခနဲ ပြန်လှည့်သွား
တာကိုလည်း မြင်နေရသည်။

လှမ်းခေါ်ဖို့ သူစိတ်မကူးပါ။
အစကတည်းကိုက မပတ်သက်ချင်တာ။
ဒါပေမယ့် လေ့စား...သူ့ကို နှုတ်ဆက်မှာပဲဟုတော့ တွေး
မိခဲ့သေးသည်။

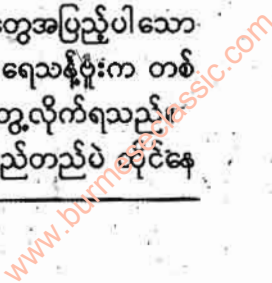
ခုလိုခပ်တည်တည်လေးနေတော့ အနည်းငယ်အံ့ဩချင်
၏။ ဒီကောင်မလေး ဘယ်သွားမလို့လဲ...

တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတာတော့သေချာသည်။
သူ့စိတ်ဓာတ်၊ လုပ်ပုံကိုင်ပုံအရ အိမ်ကများထွက်ပြေး
တာသလား။

ဒါဆိုဘယ်မှာ သွားခိုနေမှာလဲ...
ကိတ်မုန့်ဆိုင်ရှေ့မှာ မုန့်တွေဝယ်နေသည့် လေ့စားကို
သုမ်းကြည့်ကာ စိတ်တော့မကောင်းပါ။

ကောင်မလေး ညစာငတ်တော့မည်။
ဒါပေမယ့် ဒီလိုနေတာပဲကောင်းပါတယ်ဟု တွေးမိကာ
ထားသည့် စားစရာရောက်လာတော့ သူ အာရုံဖြတ်ပစ်လိုက်
၏။

ကားပေါ်ရောက်ကြတော့ မုန့်ထုပ်တွေအပြည့်ပါသော
ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကြီးကို ပေါင်ပေါ်တင်ကာ ရေသန့်ဖုံးက တစ်
ဖက်နှင့် စားသောက်နေသော လေ့စားကို တွေ့လိုက်ရသည်။
သက်တန့် မသိမသာပြုံးကာ ခပ်တည်တည်ပဲ ခိုင်နေ

လိုက်၏။

လေရူးက သူနဲ့မထိအောင် ရှေ့ကိုထိုးတိုင်ကာ သူများ
တွေ စားသောက်ပြီး အိပ်ငိုက်ကြသော်လည်း အိပ်ချင်စိတ် မဖြစ်
အောင် အချဉ်ထုပ်တွေစားရင်း မျက်လုံးကိုမှေးစင်းသွားခွင့်မပေး
ဘဲ ထားခဲ့သည်။

သူများလို အိပ်ငိုက်ဖို့ သူမမှာ မှီစရာမှ မရှိတာ..
ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားကရင်း၊ လူကမရှိမို့
ကားက တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည်။

မနက်သုံးနာရီကျော်လာတော့ မျက်လုံးကလည်း စင်း
ပြီး မိုက်ထဲမှာလည်း အချဉ်ထုပ်တွေ တစ်ဆိုင်စာလောက်ဖြစ်
နေပြီ။

လေရူး နေမထိ ထိုင်မသာဖြစ်လာလေသည်။
ထိုစဉ်ကားက အသံတစ်မျိုးထွက်ကာ ထိုးရပ်သွား၏။
ကားစက်ချို့ယွင်းသွားမှန်းသိတော့ ကားပေါ်ထဲ
ယောက်ျားတွေ အောက်ဆင်းကာ အပေါ့သွားသူကသွား၊ ကား
နားမှာဆင်းထိုင်သူကထိုင်... ကလေးအမေတချို့ပါ ကလေး
တွေချီ၍ဆင်းကြ၏။

“ကားက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ အပေါ့သွားဖို့ နားတား
လား”

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက အပြင်ကိုခေါင်းပြုထွက်လျက်
မေ၏။

“မဟုတ်ဘူး အန်တီရေ၊ ကားပျက်သွားတာ”

“ဟော့တော့.. ဒါဆို ကြာတော့မှာပေါ့”

“မပြီးခင်လေးပါ”

စပယ်ရာက ရယ်ကျဲကျဲပြော၏။

“လကြီးကလည်း သာလို့ဗျာ၊ လယ်ကွင်းပွေးပွေး လေနအေးအေးနဲ့ ခရီးသည်တွေ အောက်မှာ ဆင်းထိုင်ကြပါလား”

စပယ်ယာ ထပ်ပြောတော့ ညည်းညည်းညူညူနဲ့ပဲ ထားပေါ်က လူတွေအားလုံးအောက်ဆင်းလာကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် လရောင်ဆမ်း၍ သာယာနေသော်လည်း လယ်ကွင်းတွေတစ်ဖက်မှာ ခပ်အုပ်အုပ်တောတန်းများရှိတာ လှပခြင်းက စိုပြည်မှုမရှိဘဲဖြစ်နေလေသည်။

“နားထောင်စမ်း၊ ဆိုင်းသံတွေကြားတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်.. ဘယ်မှာဇာတ်ကနေတယ်မသိဘူး”

“ငွေချိုရွာက ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီရွာမှာ သင်္ဘောဦးစေတီဘုရားပွဲနှစ်တိုင်းလုပ်တယ်၊ ရက်တော့မသိဘူး၊ ဒီအချိန်လောက်ပဲ...”

ကားဒရိုင်ဘာက စက်ခန်းထဲသို့ နှိုက်ချွတ်နေရင်း လှမ်းပြော၏။

“ဒီကနေ တော်တော်လှမ်းသလား”

“ဟောဟို တောအုပ်လေးထဲမှာပဲ၊ ပွဲကြည့်ချင်သွားကြပါလား၊ ကားက ကြာဦးမှာ အနည်းဆုံး မိုးတော့လင်းမှာပဲ”

“ဟင်.. အဲဒီလောက်တောင်ကြာမှာလား”

“အေးဟယ်.. ဒုက္ခပါပဲ”

ခရီးသည်တွေ စိတ်ညစ်ကုန်ကြသည်။

ကားက တကယ့်ကို မိုးစင်စင်လင်းမှပြီးသွားပါသည်။
ခရီးသည်တွေ အောက်မှာ ငိုက်ကြ၊ အပေါ်မှာ အိပ်ကြနှင့်
မိုးလင်းခဲ့သော်လည်း သက်တန့် ဘယ်မှာမှမငိုက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

မိုးလင်းလို့အပေါ်ပြန်တက်လာတာတောင်မှ သူ့ထိုင်ခုံ
ပေါ်မှာ လက်မောင်းလေးယှက် ပါးလေးကပ်ကာ အိပ်မောကျ
နေသော လေရှူးကြောင့် သူ မတ်တပ်ပဲလိုက်ခဲ့ရသည်။

“နှိုးလိုက်ပါလား အစ်ကို..”

နောက်ခုံက အမျိုးသမီးက လှမ်းပြော၏။

“ရပါတယ် အိပ်ပါစေ..”

ကားထွက်တာတောင် မသိရှာဘဲ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်
နေတာကို သူ မနှိုးရက်ဘဲ ရှိလေသည်။

a j b

အခန်း (၁၆)

ခရီးသာဆုံးတော့မည်။ စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ကြဘဲ..

“ဟယ်...လေရူးသေတ္တာမရှိတော့ဘူး”

ကားကခရီးဆုံးခဲ့လို့ ဆင်းကြမည်ဆိုတော့ လေရူးရဲ့

အဝတ်အစားသေတ္တာမရှိတော့ပေ။

သူ ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်တော့ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားပြီး

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

သက်တန့်ထရပ်၍ အပေါ်တန်းကိုလိုက်ကြည့်သည်။

“မသိဘူး.. ဒီအိတ်စုတ်ကြီးက အစက ဒီမှာမရှိဘူး”

“မိမိပစ္စည်း မိမိတာဝန်” ဟူသော စာတန်းလေးကို

မှမ်းမြင်ကာ လေရူး ငိုချင်သွားသည်။

“အိတ်ချင်းလဲသွားတာ”

ဟု သူပြောတော့ စိတ်က ဖုံးဖုံးလဲသွားတော့သည်။

“ဘာတွေ ပါသွားသလဲ”

လေရူး ပြောမည်ပြင်ပြီးမှ ပါးစပ်ပြန်ပိတ်သည်။

ပြီးမှ ပြောသင့်တာပဲမို့ သူ့ကိုမော့ကြည့်ကာ

“အဝတ်တွေနဲ့ ငွေတစ်သိန်းရှစ်သောင်း”

“ဟ...မင်း အဲသလောက်ဘာလို့ ယူလာတာလဲ”

မေးပြီးမှ 'ကျွတ်ခနဲ' စုတ်သတ်ကာ ခပ်သေးသေး သူ့အိတ်မည်းလေးကိုဆွဲချ၍ ကျောမှာလွယ်လိုက်သည်။

“ကဲ...ဆင်း...အောက်ကျမှ ဆက်စိတ်ညစ်ပေတော့”

သေတ္တာက ခပ်သေးသေးပေမယ့် အထည်တွေအများ ကြီးပါသည်။ ဒါကထားဦး၊ ငွေတွေပါသွားတာ ဘယ်လိုလုပ် မလဲ..

လေရူးက ကျန်နေသေးသည့် မုန့်ထုတ်အိတ်ကြီးကိုပဲ စိတ်ပျက်စွာဆွဲယူလိုက်ပြီး

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ဒါကြီး”

“စားဖို့ပေါ့.. လေရူးမှာ ဝိုက်ဆံမှ မရှိတော့တာ”

“ခရီးဆုံးနေပြီပဲကွာ၊ အိမ်ရောက်တော့မှပဲ မင်းက ဘယ် သွားမလို့လဲ”

“တပ်ရင်းထဲကို”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“ကိုကြီးဆီလာတာ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဗိုလ်မှူးနေမြင့်ခေါင်”

သူ ဦးဆောင်၍ စားသောက်ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်သွားကာ ရှေးရူးကိုပါ နေရာပေးသည်။

“မင်း အိမ်ကပြေးလာတာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

လေရူးက သူမ မလိမ့်တစ်ပတ်ပြေးထွက်လာပုံကို ဝန်ခံ လိုက်ပြီး

“ဘာထူးလဲ အဲဒါ”

ဆူသလို ပြောကာ

“မင်း ဘာစားမလဲ”

“ဘာမှ မစားဘူး”

“ဘာလို့မစားရမှာလဲ၊ ညကလည်း ဘာမှ မစားဘူး မဟုတ်လား”

“မှန်တွေ့စားထားတယ်”

“သိတယ်၊ တစ်ညလုံး ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်နဲ့ နားတောင် မပူတယ်၊ ထမင်းနဲ့ သွားရည်စာက တူတာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောကာ ကြက်သားနှင့်ထမင်းကြော်နှစ်ပွဲလှမ်းမှာ သည်။ လေရှူး တစ်ချက်မှ မပြုံးရယ်ခဲ့သေးပါ။

တစ်လမ်းလုံး မာနတွေကြီးကာ မခေါ်မပြောနေခဲ့ကြပြီး လမ်းဆုံးတော့မှ ဝတ္တရားကျေရုံလေး ဆက်ဆံပြတာကို ဘယ်လိုမှ မကျေနပ်နိုင်ပေ။

နို့မို့ဆို... လေရှူး လုံးဝ ခေါ်ပြောမိမှာမဟုတ်ပါ။

ခုတော့ ကိုယ့်မှာ သောကတွေနှင့်...

လေရှူး အမူအယာကို သက်တန်ကလည်းသိသည်။

သူလွန်ခဲ့တာကိုလည်းသိနေသည်။

ဒါပေမယ့် ဘာဆိုင်လို့လဲ... ဒီလိုနေသင့်ကြတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား...

အစကတည်းက မိန်းဆို ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ ခေါင်းထောင်မကြည့်ခဲ့တဲ့ကိုယ်...

လေရှူးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ မှန်တိုင်းထက် ကြောက်

၈၈ ထာ ဧရာဝတီ

စရာကောင်းပါလားလို့ ခံယူထားကာမှ...

“ဟိတ်...စားလေ...”

“မစားချင်ပါဘူးလို့ လေရူးပြောထားတာပဲ”

“မှာထားပြီးမှ မစားချင်လို့ရမလား၊ ဘာလဲ အကြိုက် မတွေ့လို့လား၊ မုန့်ဟင်းခါးစားမလား၊ လက်ဖက်ရည်သောက် မလား”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ လေရူး မျက်ရည်စို့လာသည်။

သူ့ကိုဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်မိကာ

“ဘာမှ မစားဘူး၊ လေရူးသွားတော့မယ်”

သေတ္တာကပျောက်... ကိုကြီးဆီရောက်အောင်လည်း မသွားတတ်တာကြောင့် သူ့ကိုခေါ်ပြောဆက်ဆံဖို့ အားတင်းခဲ့ ပေမယ့် မာနက ခေါင်းခါဖို့ပဲ တိုက်တွန်းနေသည်မို့ နေရာက ထဖြစ်လေသည်။

“နေဦးလေ...တပ်ထဲကို မင်းတစ်ယောက်တည်းသွား မလို့လား...”

“တစ်ယောက်တည်းလာတာပဲ”

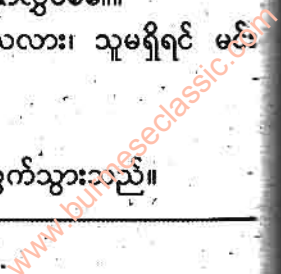
“မင်းကိုယ့်ကိုရွံ့မနေနဲ့၊ မင်းအစ်ကိုနဲ့မင်း ချိန်းထား သလား”

လေရူး ဘာမှမဖြေဘဲ မျက်နှာလွှဲပစ်၏။

“သူ ဟိုမှာရှိနေဖို့ သေချာသလား၊ သူမရှိရင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ပြန်မှာပေါ့..”

လေရူးဒါပဲပြော၍ အတင်းထွက်သွားသည်။

စေတနာ့အဖွဲ့တို့သက်တမ်းအကြောင်း

သူ့မှာ စားသောက်ပွဲတွေ တန်းလန်းနှင့် ရုပ်ပျက်ဆင်း
ပျက်လိုက်မသွားချင်တာကြောင့်နေရာမှာပဲ ပြန်ထိုင်လိုက်ရသည်။
အဲဒါကြောင့် မုန်တိုင်းထက်ဆိုးတယ်ပြောတာ...။

a j b

အခန်း (၁၇)

“တာဝန်နဲ့ မိုးကောင်းဘက်ကိုသွားတယ်ဦးမ”

“ဟုတ်ရဲ့လား အစ်ကိုရယ်၊ ဗိုလ်မှူးနေမြင့်ခေါင်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်တွေနဲ့ပဲဟာ၊ မှားစရာ မရှိပါဘူး... ဦးမလေး ဗိုလ်မှူးဆီလာတာဆိုရင် သူ့ဦးမဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ ခရီးဝေးကနေ အလည်လာတဲ့အကြောင်း တပ်ရင်း မှူးဆီ အကျိုးအကြောင်းဝင်ပြောပါလား”

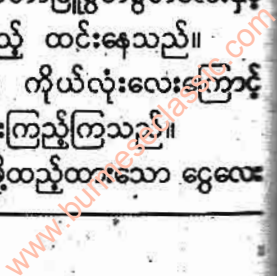
လေရှူး ခေါင်းခါလိုက်သည်။

သွားပြီဆိုထားသောကြောင့် ခေါင်းက ချက်ချင်းကိုက် တတ်လာသည်။ ထွက်လာတုန်းက ဒီလိုများဖြစ်ခဲ့ရင်ဆိုတာမျိုး လားလားမှ မတွေးမိခဲ့ပါ။

ကိုယ့်အစ်ကိုဆီသွားတာပဲဆိုသော သတ္တိတွေရှိနေခဲ့၏။ ဘောင်းဘီရှည်အဖြူ၊ ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာဖြူစွတ်စွတ်လေးနှင့် လေရှူးပုံစံလေးက ဘယ်ကကြည့်ကြည့် ထင်းနေသည်။

အချိုးကျ ပေါ်လွင်နေသော ကိုယ်လုံးလေးကြောင့် ယောက်ျားအတော်များများ သတိထားကြည့်ကြသည်။

ဘေးအိတ်ထဲမှာ အလွယ်သုံးဖို့ထည့်ထားသော ငွေလေး

လေ့ရူးပစ္စုတ်လက်တန်းဆွဲထား

သုံးထောင်လောက်ပဲရှိတော့တာမို့ ပြန်ဖို့စားဖို့စရိတ်အတွက် ကြံဖန်
ရဦးမည်။

လမ်းဘေးက မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေးထဲဝင် မုန့်တစ်ပွဲ
စားရင်း လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးလေးကို စမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

နဂိုကတည်းက လက်ဝတ်လက်စားဝတ်တာကို သိပ်
ပါသနာမပါ၊ လက်စွပ်၊ နားကပ်ကအစ ဘာကိုမှမဝတ်ခဲ့တာ
ဖြစ်သည်။

ဒီဆွဲကြိုးလေးကိုသာ မေမေအမြဲဆွဲခဲ့တဲ့ဆွဲကြိုး ဟုဆို၍
အန်တီတို့ ဆွဲပေးထားခဲ့သဖြင့် မြဲနေတာဖြစ်သည်။

ဆွဲကြိုးပုံက မဆန်းပါ။

အမ်စီကြိုးပြားလေးနှင့် အသည်းပုံစိန်လော့ကတ်လေး
တပ်ထားသည်။ ဘယ်လောက်တန်မှန်းမသိသော်လည်း စရိတ်
အကဲတော့ လောက်နိုင်ပေမည်။

ဒါပေမယ့် မေမေပစ္စည်းလေးမို့ လေ့ရူးရောင်းပစ်ရမှာ
မင်းနည်းနေမိသည်။

ဆွဲကြိုးလေးကို ဆုပ်စမ်းနေရင်း ငေးငိုင်နေမိ၏။

ပြီးတော့ ဘယ်မှာသွားရောင်းမလဲ..

ကိုယ့်မှာက ကလေးခွေးမပါ၊ အိတ်လေးတစ်လုံး
တစ်လေမှ ဆွဲဖို့မရှိ၊ မျက်နှာစိမ်းတဲ့နေရာမှာ ခြေလွတ်လက်
စွတ်ကြီး လျှောက်သွားနေလျှင် လူတွေသတိထားကြတော့မည်။

ရှေ့မှာ မုန့်ပွဲက အေးစက်နေပြီ။

လေ့ရူး ငိုင်နေမိဆဲပါ။

သက်တန်ကို သတိရလိုက်မိ၏။

ဇ ထာ ဧညာဏ်

ဒါပေမယ့် လေရုံး မှားပြီဟူသော နောင်တမျိုးမဖြစ်
မိပေ။

လုပ်ခဲ့ပြီးမှ နောင်တမရကြေးဟု ကိုယ့်စိတ်ကိုတင်း
ထားပြီး မုန့်ကိုတစ်စွန်းနှစ်စွန်းသာ စားပြီးဈေးရှိရာကိုမေး၍ ထွက်
လာခဲ့သည်။

သူမကို သတိထားမိ၍ နားလည်စွာ မျက်စပစ်နေသော
လူသုံးယောက်ကို လေရုံးမသိခဲ့ပေ။

လမ်းမသိတော့ ဘယ်တွေ့ဘယ်လိုရောက်နေမှန်းလည်း
မသိ၊ အိမ်ခြေကျပါးကာ သစ်ခြံတွေပေါသော လမ်းသွယ်လေး
ကိုဖြတ်မှ ဈေးကရှေ့မှာရှိပါ့မလားဟု တွေးမိကာ ပတ်ဝန်းကျင်
ကို သတိထားမိလာ၏။

ထိုအခါကျမှ နောက်လှည့်ကြည့်မိ၏။

“ဟင်...”

စပ်ဖြဖြ မချိုမချဉ်နှင့် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာကြ
သည့် လူသုံးယောက်... မကြောက်တတ်သည့်စိတ်ဟာ ‘အရှက်’
ဆိုတာကို သတိရကာ မျက်လုံးတွေပြာဝေသွားလောက်အောင်
ဖြစ်သွားခဲ့မိ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် သူလူကင်းရှင်းလျက်..

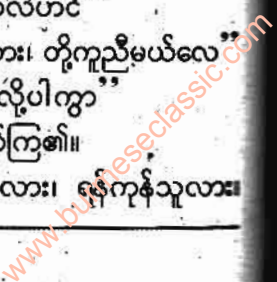
“ဟိတ်...ညီမလေး...ဘယ်ကလဲဟင်”

“ဒုက္ခရောက်နေတယ်မဟုတ်လား၊ တို့ကူညီမယ်လေ”

“တစ်ယောက်တည်းမို့ သနားလို့ပါကွာ”

သံစုံမြည်၍ သူမကို ဝိုင်းလိုက်ကြ၏။

“လှလိုက်တာကွ၊ မန္တလေးသူလား၊ ရန်ကုန်သူလား။

ဟိတ်ကောင်တွေ ချစ်စရာမကောင်းဘူးကွာ”

“သိပ်ကောင်း...”

“ထိရက်ဖွယ် မရှိပေါ့ဗျာ...”

လေရူး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကူအညီရှာရင်းနောက်ဆုတ်သည်။ သူတို့က ရှေ့တိုးလာ၏။

လမ်းက ထောင့်ချိုးဖြစ်သွားတာကြောင့် ပတ်လည်မှာ ခြုံတွေ့ဝိုင်းထားသလိုဖြစ်သွားလေသည်။

“အချိန်သိပ်မဆွဲနဲ့ကွာ၊ ကြာတယ်...”

“ညီမလေး လိုက်နဲ့နော်၊ အစ်တို့ကိုက အစအဆုံးကူညီမှာပါ၊ ဟဲ...ဟဲ...”

“အို...”

လက်ကိုလှမ်းဆွဲသဖြင့် လေရူး ဆတ်ခနဲခါချပစ်ကာ နောက်ထပ်ဆုတ်၏။

“ညီမလေးကလည်းကွာ၊ ကိုယ်လည်း အားကိုးမဲ့နေတဲ့ ဥစ္စာ၊ အမိုက်ခံပြီး ငြင်းမနေပါနဲ့၊ လာစမ်းပါ”

“ဟိတ်ကောင်တွေ ဇွတ်မလုပ်နဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ ခြုံထဲသာဆွဲသွင်း”

သူတို့ချင်း ညှိနှိုင်းကြသည်ကိုကြားကာ လေရူး သွေးချက်ခြောက်ခြားသွား၏။

တစ်ယောက်က လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးကို အာသာငမ်းငမ်းကြည့်၍

“ငါကတော့ ဒါပဲယူမယ်၊ ကျန်တာမင်းတို့ယူ ဟုဆိုကာ ဆွဲကြိုးကိုလှမ်းကိုင်လိုက်၏။

သို့သော် ဆွဲကြိုးကို သူဆုပ်ခိုလိုက်သည်နှင့် သူ့လက် ပေါ်မှာ နဝရတ်လက်စွပ်ဝတ်ထားသောလက်တစ်ဖက်က ဖတ် ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လျက်..

“ဆွဲကြိုးကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ”

အမိန့်သံက ဩဇာသံအပြည့်

သူသည် အမိန့်ကိုနာခံတာမဟုတ်သော်လည်း ဆုပ်ညစ် ခံလိုက်ရသည့်လက်က အသည်းခိုက်မျှ နာကျင်ကာ အလိုလို လွှတ်လိုက်ပြီးသားဖြစ်သွားခဲ့၏။

“ဟိတ်ကောင်...မင်း ငါတို့လူကိုလွှတ်လိုက်စမ်း”

ရုတ်တရက် ရောက်လာသော သက်တန်းကို သူတို့ မသိ ပေမယ့် မျက်နှာကို မြင်သည်နှင့်ရှိန်ကာ ချက်ချင်းပြေးမရိုက် ရဲဘဲ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“အား...လွတ်...လွတ်ပါ..”

ဆွဲကြိုးကိုလွှတ်လိုက်ကြောင်း လက်ချောင်းတွေကို လှုပ်ပြ၍ ရှုံ့မဲ့သည်မှသာ ထိုသူနာခေါင်းရိုးကို အနီးကပ်ပင့် ထိုးပစ်လိုက်၏။

“ခွပ်...”

“အား...”

တစ်ချက်တည်း လန်ကျသွားတာ ပြန်ထမလာတော့ပေ။

“ဟိတ်”

တစ်ယောက်က ခြေထောက်နဲ့ပြေးကန်၏။

တစ်ယောက်က တုတ်ကိုင်ပြေးလာလေသည်။

သက်တန်း တုတ်အောက်ကို ကိုယ်ရိုဝင်၍ တုတ်ကိုဆွဲထု

လိုက်သည်။

လက်ပြန်ရိုက်ချက် ဖောင်းခနဲမိကာ တုတ်သံမား စိုက်ဆင်းသွား၏။ တစ်ယောက်က ထွက်ပြေးလေသည်။

သက်တန် လက်ထဲက တုတ်ကို တစ်ချက်ဆ၍ ပိုခနဲပစ်လွှတ်လိုက်၏။

“ဒုတ်...”

“အင့်...”

ဇက်ပိုးကို တိတိကျကျ ထိကာ ဘိုင်းခနဲမှောက်လဲသွားသည်။ သုံးယောက်လုံး ထမလာနိုင်တော့ပေ။

သူ လေရူးကို လှမ်းကြည့်၏။

လေရူးသည် ရှိုက်ငင်ခြင်းမရှိဘဲ ပါးပြင်ထက်မှာ ဈာန်ရည်တွေ ကျလျက်...

အနားလျှောက်သွားကာ လက်ဖဝါးလေးကိုဆွဲယူလိုက်၏။

အေးစက်စေးထန်းနေသော အထိအတွေ့ကြောင့် သူ သနားသွားမိသည်။ ဆွဲခေါ်လာတော့လည်း ခေါ်တဲ့နောက်ကိုပါ လာသည်။

လေရူးသည် အိပ်မက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ အတိုင်း...။

a j b

အခန်း (၁၈)

“ရော့...ဒီစာကိုယူသွား၊ အဲဒီသုံးယောက်ကို ရဲစခန်းကို သွားပို့၊ ဒီစာပေးလိုက်၊ မင်းကို ဘာမှ အစစ်အဆေး မရှိစေရဘူး”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ဘုံပြတ်သမားက ရဲစခန်းဆိုတာကို လန့်သလိုဖြစ်သွား ပေမယ့် သက်တန်ကိုကြည့်၍ ယုံကြည်သလိုလည်းဖြစ်ကာ မေ့ မျောနေသူတွေကို ဘုံပြတ်ပေါ်တင်သည်။

သက်တန်ကိုယ်တိုင် သေချာတင်ပေး၍ စာကို ဘုံပြတ် သမား လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်၏။

“ညနေသုံးနာရီ ဒီစာပေးတဲ့သူလာမယ်လို့ပြောလိုက်”

စာနဲ့အတူ ဘုံပြတ်ခပါ ထည့်ပေးလိုက်တာမို့ ဘုံပြတ် သမား သွက်လက်စွာထွက်သွားလေသည်။

သက်တန်က လေရှူးကို ငဲ့ကြည့်ကာ ဆိုင်ကယ်ထားခဲ့ သည့် နေရာကိုမေးဆတ်ပြ၏။

“ကိုယ်တို့အိမ်ပဲ သွားကြတာပေါ့”

လေရှူးကဆိုင်ကယ်ကိုလှမ်းကြည့်၍ စကားတစ်လုံးမှ မပြော...။

a j b

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၉)

ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးက သေးပေမယ့် နှစ်ဆောင်တွဲ ဖြစ်ကာ အကျယ်ကြီးလည်းမဟုတ်ဘဲ နေချင်စရာလေး ဖြစ်၏။

ခြံကျယ်ကြီးလည်းမဟုတ်၊ ပန်းခြံလည်းမဟုတ်၊

ခြံသည် အသင့်အတင့်အကျယ်အဝန်းရှိကာ ခရေပင် များနှင့် သီးပင်ကြီးများသာ အများဆုံးရှိ၏။

ပြီးတော့ သနပ်ခါးပင်တွေ တန်းစီလျက်...

“ဟိတ်...ဘာတွေကြည့်နေတာလဲ ‘လာလေ’”

လေရှူး အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့၏။

အခန်းဖွဲ့သိပ်မရှိဘဲ တစ်အိမ်လုံး ရှင်းလင်းပြောင်လက်

ပရိဘောဂပစ္စည်းကလည်း စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ ပန်းကာ လောက်သာရှိကာ ကျန်တာဘာမှမရှိ။

“ဒါ ကိုယ့်အတွက် ပြင်ပေးထားတာတဲ့၊ တီဗီ အောက် ထဲတော့ ညနေကျမှ လာပို့ကြလိမ့်မယ်၊ ခွင့်က နှစ်လပဲရ ခဏဖြစ်သလိုပေါ့၊ နေမှာက ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ နေ့ရုံရဲ့လား”

“မနေ့ရုံလည်း လေရှူးမှာ သွားစရာမှမရှိတာ”

လေရူးလေသံကြောင့် သူကပြုံး၍

“မင်း...ကိုယ့်ကို မကျေနပ်သေးဘူးလား”

“ခင်ဗျားက လေရူးရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ပဲ”

သက်တန့် ဟက်ခနဲရယ်ကာ

“မတင်ချင်လည်း မတင်ပါနဲ့ကွာ၊ တကယ်ကျေးဇူးတင်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

လေရူး ရပ်နေတဲ့ ပြတင်းပေါက်နား သူလျှောက်လာပြီ

“မင်းအစ်ကို မရှိဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်..”

“ဒါဆို မင်းပြန်ဖို့ ကိုယ်စီစဉ်ပေးမယ်၊ လောလောဆယ်တော့ သောကတွေခဏမေ့ထားပြီး ထမင်းစားဖို့လုပ်ရအောင် နောက်ဖေးမှာ အိုးခွက်ပန်းကန်ရော၊ အသားငါး၊ သီးနှံတွေ အားလုံးအဆင်သင့်ထည့်ပေးထားတယ်၊ သွားချက်ရမယ်၊ ဒီနားက ရန်ကုန်လို အလွယ်တကူ သွားပြေးဝယ်လို့မရဘူး မနက်တစ်ခါ ညတစ်ခါ ထမင်းထွက်စားတာလည်း ကြာရှည်မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ပို့ပေးမယ်လို့ပြောတယ်ထင် ကိုယ်က သူများကိုဒုက္ခမပေးချင်တာ၊ မင်းထမင်းဟင်းချာ တတ်လား”

“ချက်တတ်ပါတယ်”

အပျိုကြီး အဒေါ်တွေနဲ့ နေလာခဲ့တာ အချက်အငြိမ့် မတတ်ဘဲ နေပါ့မလား..

အချုပ်အလုပ်.. ဇာထိုး၊ ပန်းထိုးကအစ အကုန်သင် ထားကြသည်။

“ဒါဆိုလာ.. ကိုယ်လိုက်ပြမယ်”

မီးဖိုချောင်ထဲ အ တူဝင်လာစဉ် သက်တန်က လေရူးလက်ကလေးကိုဆွဲထားသည်။

“နေဦးကွ.. နှစ်ယောက်တည်းနေရမှာ မင်းမျက်နှာအဲလို စူပုတ်ပုတ်ကြီးဖြစ်နေတာ မကောင်းဘူး၊ ကိုယ့်ကို ဘာမကျေနပ်တာလဲပြော..”

“လေရူး.. ခုပဲပြန်ချင်တယ်”

“ပြန်ရမယ်လေ၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်တော့..”

“ဟင့်အင်း...”

“ခရီးက နီးတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းအရမ်းပင်ပန်းသွားမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ မင်းအစ်ကို ပြန်လာမယ့်ရက်ကို ကိုယ်သွားမေးပေးမယ်၊ နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်း ရောက်လာမယ်ဆိုရင် ဒီကနေ စောင့်နေလိုက်ပေါ့..”

“လေရူး.. ခင်ဗျားဆီမှာ မနေချင်တာ..”

သူ အံ့သြသလိုဖြစ်သွားကာ

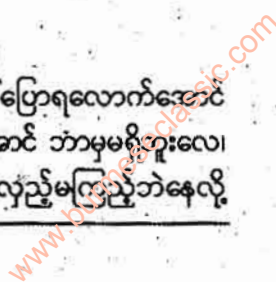
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာ.. ကျွန်မ ဒီလောက်လူကဲခတ်မည့်ဘူး၊ မျက်နှာမပြောင်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဟန်ဆောင်ခေါ်ပြောနေတာကို သိတယ်”

“ဘာ.. ဘယ်လို”

လေရူးကို သူငုံ့ကြည့်လာသည်။

“ကိုယ်ဘက်က ဟန်ဆောင်ခေါ်ပြောရလောက်အောင် မင်းနဲ့ကိုယ် ငဲ့ညှာစရာ အားနာရလောက်အောင် ဘာမှမရှိဘူးလေ၊ ချစ်စားကြည့်ပါဦး၊ မင်းကိုကိုယ် လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲနေလို့”

ရပါတယ်။ ဘာမှမှမဆိုင်တာ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်မင်းကို ပစ်မထား
ရက်တာ ဟန်ဆောင်မှု လုံးဝမရှိဘူး။ အဲဒါ မယုံဘူးလား။”

လေရူး...မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာသည်။

ဟုတ်ပါသည်။

သူနဲ့ကိုယ် ဘာဆိုင်လို့လဲ...

ကိုယ်ပဲခွတ်ဆိုင်ချင်နေမိတာကို သူက ထုတ်ပြနေသည့်
နှယ်..

“ကိုယ့်မှာ တာဝန်ပြီးရင် တာဝန်ပဲ၊ ကိုယ့်အတွက်
အချိန်ပိုဆိုတာမရှိဘူး။ တာဝန်ကလွဲပြီး ဘာမှကို စိတ်မဝင်စား
ခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ ရှားရှားပါးပါး ဒီနှစ်လပဲ နားခွင့်ရဖူးသေးတာ၊
အထူးသဖြင့် တာဝန်တွေနဲ့ လုံးထွေးနေရတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အချိန်တွေ
ကို မိန်းမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်ဘယ်တုန်းကမှ အချိန်မဖြုန်းခဲ့
ဖူးဘူး။”

သူ..လေရူး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်၍

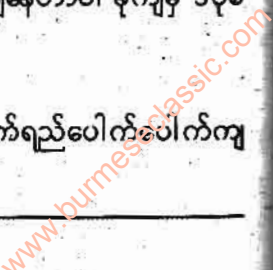
“အခု..မင်းနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တာ ပထမဆုံးပဲ”

သူ ဆွဲလှုပ်လိုက်တော့ လေရူး မျက်ရည်စက်လေး လွင့်
စင်ကျသွားသည်။

“မင်း သွက်ခဲ့တုန်းကတော့ လက်လန်အောင်ပဲ ဆိုး
လိုက်တာလည်း မျောက်လွဲကျော်လေးကျနေတာပဲ၊ ခုကျမှ ဒီပုံစံ
လုပ်မနေနဲ့၊ ကိုယ်အသည်းယားတယ်”

“ယား..သေလိုက်ပေါ့..”

လေရူး သူ့ကိုပုတ်ထုတ်၍ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျ
လာသည်။ စိတ်ကတော့ ပြေနေပြီ။

လေ့ပြေတုံ့သက်တန်းဆည်းတာ

ဒါပေမယ့် ငိုချင်တာက ငိုချင်တာပဲဖြစ်သည်။

ကိုယ်ဟာ ဒီလောက်ပျော့ညံ့တတ်မှန်း အစကမသိခဲ့ပါ။

သက်တန်းက နားလည်စွာ ပင့်သက်ရှိက်၍

“မျက်ရည်ကျတာ ကိုယ်မကြိုက်ဘူး၊ မိန်းမလည်း ပျော့
ညံ့တာ မကောင်းဘူး၊ မျက်ရည်သုတ်ပစ်၊ နောက်မငိုရဘူး
ကြားလား”

ခေါင်းမညိတ်မိတော သူ့ကိုဆန့်ကျင်လိုသေးသည့် စိတ်
လေး ရှိနေသေးသောကြောင့်.....။

a j b

အခန်း (၂၀)

“ဪ... သူ မင်းညီမလား?”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာသော်၊ ညီမဝမ်းကွဲပါ။ သူ့မိဘတွေ မသိအောင် ကျွန်တော့်နောက် ခိုးလိုက်လာတာလေ၊ သူ့ကိုပြန် ပို့ဖို့ စီစဉ်ရဦးမှာ”

“သူနေချင်လို့လိုက်လာတာပဲကွာ၊ နေပါစေ... ကျုပ် သမီးတွေလည်း ရှိတာပဲ”

“အဖေ... ညီမလေးက ချစ်စရာလေးနော်”

“ဟုတ်တယ်... အစ်ကိုနဲ့လည်းဆင်တယ်...”

နယ်ထိန်းကြီးနဲ့ သူ့သမီးတွေက လေရှူးကိုမြင်မြင်ချင်း ပဲ ခင်မင်သွားကြတာဖြစ်၏။ တစ်ယောက်ကလက်ကိုလှမ်းဆွဲ၏။

“ချစ်ဖို့ကောင်းတာ အရမ်းပဲ၊ လှလည်းလှတယ်၊ ညီမလေး နာမည်က ဘယ်သူလဲဟင်...”

“လေရှူးပါ...”

“အယ်... စုံထောက်မှခင်းတွေရေးတဲ့ လေရှူးခိုက်နဲ့ သွား တူနေတယ်နော်...”

“အဲဒါ သူပဲလေ...”

“ဟယ်... တကယ်...”

အငယ်မ အိသူဇာက ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်နု ယရပ်

ည်။

“လေ့စွဲတို့ကို အိ သိပ်ကြိုက်တာ..”

“ကဲ..သွားကြ၊ သမီးတို့ စကားပြောကြ၊ အဖေတို့ နွေးစရာရှိတယ်..”

ဆွေးနွေးစရာဆို၍ သက်တန်းခေါင်းကြီးသွားသည်။

သူ့အနားယူခွင့်ရတော့မည်မထင်..

“ဘာလိုအပ်သေးလဲ သက်တန်း၊ ကျုပ်က ရန်ကုန်လာ ခင်းနဲ့ ခင်လာတာ၊ မင်းက ဒီကိုဧည့်သည်လာလုပ်ဖူးတာ တတ်ဘူး၊ လိုအပ်တာပြော၊ အစက ကျုပ်တို့ကို တစ်ယောက် ဘာမယ်လို့ အထက်က အကြောင်းကြားလိုက်တာကိုး၊ ယောက်အတွက်ပဲ ပြင်ထားတာလေ၊ အခု ညီမလေးပါ သတော့ လိုအပ်တာရှိမှာပေါ့..”

ရဲဘော်လေးနှစ်ယောက်က တီပီနဲ့အောက်စက်ကို နေရာ ရှေ့ ပြင်ဆင်ပေးကြသည်။

ဒီအိမ်လေးက ဝန်ထမ်းအိမ်ယာလေးဖြစ်သည်။

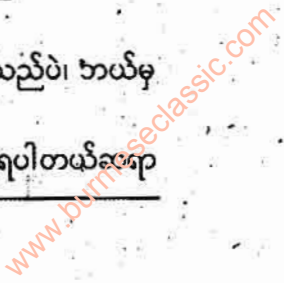
အရာရှိတွေ ခဏတဖြုတ် အနားယူဖို့ သီးသန့်ဆောက် ထား ဖြစ်သည်။ လူမနေတဲ့အခါ ပစ္စည်းဘာမှမထားပေ။

ဗဟိုဌာနချုပ်မှ အရာရှိတစ်ဦးဦးရောက်လာတော့မည့် ကြောင်းကြားချက်ရှိမှသာ ပြင်ဆင်ပေးရတာဖြစ်၏။

“ဖုန်းလိုသေးလား..”

“ဟာ..မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဧည့်သည်ပဲ၊ ဘယ်မှ စရာမှမရှိတာ”

“ဆက်စရာမရှိလည်း စခန်းကိုဆက်လို့ရပါတယ်ဇနာ

၁၀၄ ထာ ဧည့်သည်

ရယ်...ဟား...ဟား..”

နဖူးကြောတွန့်နေသော သက်တန်ကို အကဲခတ်မိသဖြင့် နယ်ထိန်းကြီးက ရယ်ရင်းပြောသည်။

“မူးယစ်ဆေးဝါးမှုနဲ့ မှုခင်းထောက်လှမ်းရေးအရာကြီးရောက်လာမယ်ဆိုကတည်းက ကျုပ်တို့က ဝမ်းသာနေတာ”

“လုပ်ပြီး နယ်ထိန်းကြီးက...”

“စိတ်တော့ မညစ်လိုက်ပါနဲ့ကွာ၊ ဒီဘက်မှာလည်း ခက်ခဲနေတာတွေ အများကြီးရှိလို့ ကယ်တင်ရှင်မျှော်နေတာပါ သက်တန်က စီးကရက် မီးညှိပြီး မီးခြစ်ကိုစားပွဲပေးချလိုက်၍

“သိတယ်၊ ချုပ်ကြီးက ကျွန်တော်အနားယူခွင့်ရတော့ ဗန်းမော်ကိုသွားဆိုကတည်းက နားလည်နေတာ..”

“ဗန်းမော်မှာက အေးချမ်းပါတယ်၊ ဒီပြင်အပိုင်းတွေမှာ ခက်နေတာ..”

“အစ်ကိုရေ... ညနေ သူ့စာတို့ရေသွားကူးရင် လေကလေးကိုခေါ်သွားမယ်နော်..”

“ဟာ...မလုပ်နဲ့...သူ မကူးတတ်ဘူး”

“ဟင်...လေရူးကပြောတော့ ကူးတတ်တယ်တဲ့”

“သူကူးတတ်တာ ရေကူးကန်၊ မြစ်ကိုသူမြင်ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ၊ မြစ်ရေက ရေရှင်၊ ရေသေခွဲရေရှင်က တူမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူက လုပ်ချင်ပြီဆို ကြောက်တတ်တာတတ်တာမဟုတ်ဖူး”

“သူ မလွတ်ချင်လို့ပြောတာ”

လေ့စား နှုတ်ခမ်းစုသွားတာကို သက်တန် ဂရုမစိုက်ပေ။

“ခေါ်မသွားနဲ့နော်ညီမ၊ မင်းတို့တာဝန်ပိုမှာစိုးလို့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သူ့နှမအကြောင်း သူသိလို့ ပြောနေတာ၊ မခေါ်ကြနဲ့၊ ရေရှင်နဲ့ရေသေကလည်း တူတာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုနည်းအားဖြင့် လေ့စားကျန်ခဲ့ပါလေသည်။

အခန်းက နှစ်ခန်းမို့ မိန်းကလေးအိပ်ဖို့အတွက် သူတို့ ပြင်ဆင်ပေးထားကြတဲ့အခန်းထဲ လေ့စားနေလိုက်၏။

“လေ့စား..”

“ဘာလဲ..”

“ဟ...ထူးပုံယဉ်ကျေးလှချည်လား၊ ဘာလုပ်နေလဲ၊ ခြံထဲမှာလမ်းလျှောက်ရအောင် ထွက်နဲ့”

“မလျှောက်တော့ဘူး”

“ဒါဆိုပြီးရော၊ ကိုယ်အပြင်သွားမလို့ နေရဲရဲ့လား”

“နေရဲတယ်..”

ပြောပြီးမှ လေ့စား ကပျာကယာတံခါးဖွင့်ထွက်လာကာ

“လေ့စားလည်းလိုက်မယ်”

“မလိုက်နဲ့”

သက်တန်က လှည့်မကြည့်ဘဲပြောသည်။

“သက်သက် လျှောက်လည်မလို့မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့မခေါ်တာလဲ”

“လျှောက်လည်မလို့မဟုတ်ဘူး၊ ဝင်စရာရှိသေးဘယ်”

“လေ့စားပါ လိုက်ဝင်မှာပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုယ်မိုးမချုပ်ခင်ပြန်လာမယ်”

“အဲဒါဆို ခင်ဗျားပါ မသွားနဲ့၊ စောစောကပြောတော့
ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်မလို့တဲ့၊ သူများကိုခေါ်လို့ရသားနဲ့”
သက်တန့်ကအိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားပြီးမှ သမင်လည်ပြန်
ပြန်ကြည့်ကာ

“မင်းလျှောက်ချင်လို့လား၊ လာလေ။ ပြီးမှ ကိုယ်သွားမယ်”

“ကြည့်...”

လေရှူးဒေါသထွက်သွား၏။

“ခြံထဲမှာလျှောက်ဖို့၊ ဒီခြံကျဉ်းကျဉ်းလေးကို ခင်ဗျား
ပါမှမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လျှောက်လို့ရတယ်”

“ဒါဆိုပြီးရောပေါ့၊ အစကတည်းက ဒီမှာလမ်းလျှောက်
ပြီးမှ သွားဖို့ပါ”

“ဦးသက်”

ဦးတပ်ခေါ်တော့ နားထဲမှာကန့်လန့်ကြီး...

သို့သော် သူဘာမှမပြောဖြစ်ဘဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“လေရှူးလိုက်မယ်ဆိုမှ...”

“လိုက်လို့မဖြစ်လို့ပါ ချာတိတ်ရာ၊ မင်းကလေး မဟုတ်
ဘာမဟုတ်၊ တစ်ခွန်းပြောလည်းမရပါလား”

လေရှူး ချာခနဲ လှည့်ဝင်သွားသည်။

သူ့ဆိုင်ကယ်သံပျောက်သွားတဲ့အထိ အပြင်မထွက်ဘဲ
နေလိုက်ကာ.....။

a j b

အခန်း (၂၅)

“ချာတိတ်...”

အိမ်ပေါ်လှမ်းတက် လိုက်ကတည်းက ခေါ်လိုက်မိသည်။ အထဲက မည်သည့်တုံ့ပြန်သံမှမကြားရ။

“လေရှူး...”

သူ ခြေလှမ်းမြန်သွားသည်။ လေရှူးအခန်းတံခါးကို ဆွဲလိုက်သည်။

ဘယ်သူမှမရှိ။

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ထင်ရာလုပ်တတ်တဲ့ကောင်မလေး...

အပြင်ကိုခေါ်မသွားလို့ စိတ်ကောက်ကျန်ခဲ့တာ...

“လေရှူး...”

အသံမြှင့်ခေါ်ကာ မီးဖိုချောင်ဘက်ရောက်လာခဲ့၏။

အစအနပင်မရှိ...

စားပွဲပေါ်မှာတော့ ညစာကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာပြင်ထားသည်။ မိုးမချုပ်သေးဘဲနှင့် မီးချောင်းတွေဖွင့်ထားကာ ဘယ်ထွက်သွားပါသနည်း။

“လေရှူး...”

“ဦးသက်ရှေ့...လေရူး ဒီမှာ”

“ဟင်...”

အဝေးကအသံပါလား...

သူ့နောက်ဖေးတံခါးဆီ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွား၍
ခြံထဲပြေးဆင်းခဲ့သည်။

“လေရူး...မင်းဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာ...မာလကာပင်ပေါ်မှာ...”

မာလကာပင်ဆိုတာ ဘယ်မှာမှန်းမသိတာကြောင့်မှောင်
ရီဖြိုးဖျမှာ သက်တန့် ဘယ်အပင်ကို ကြည့်ရမှန်းမသိဘဲဖြစ်
သွား၏။

“ခစ်...ခစ်...ခစ်...”

နောက်ထပ် ရယ်သံလေးထွက်လာမှ မာလကာပင်ကို
သူတွေ့သည်။ မာလကာပင်က အပင်မြင့်ကာ အရွက်ဖားဖား
ဖုံးအုပ်နေသဖြင့် ရုတ်တရက် သူမမြင်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟိတ်...မင်း ညနေစောင်းကြီး အပင်ပေါ်ဘာတတ်
လုပ်နေတာလဲ”

“အိမ်ပေါ်မှာဘယ်သူမှမှ မရှိတာ”

“မရှိတော့ တစ်ယောက်တည်းနေပေါ့ကွ”

“လေရူး ကြောက်လို့ပေါ့”

“ကြောက်ရအောင် မိုးမှမချုပ်သေးတာ”

“မိုးမချုပ်ပေမယ့် ဦးသက်ရဲ့အိမ်ကြီးက တံခါးဖွင့်
တော့လည်း ကျွီ...အိအိ... ပိတ်တော့ ကျွီ...အိအိ... ကိုင်ပြီး
လှည့်ထွက်လာတာလည်း ကျွီ...သံကြီးက မပြီးနိုင် မပျောက်

နိုင်...။

အပင်ပေါ်ကနေ လက်ရော ခေါင်းရော မျက်လုံး ပါးစပ် အစုံရုံ့မဲ့ တွန့်ခါ၍ ကဲ့ရယ်နေပုံကို မော့ကြည့်ရင် သူပြုံးလိုက် သည်။

“လေကတိုက်တော့ ထမင်းဟင်းချက်ရတာ အိုးဖုံးတွေ စာ ဟိုကလှုပ်တုပ်တုပ် ဒီကလှုပ်တုပ်တုပ်... တဂတ်ဂတ် အသံ ထွက်၊ လျောကျသွားတာကရှိသေး၊ ဝှမ်းခနဲ ဒေါက်ခနဲ သံစုံ ဖြည့်နေတာ သရဲတိုင်းပြည်ရောက်နေတာ ကျနေတာပဲ”

သူပဲ သရဲတိုင်းပြည်ရောက်ဖူးတဲ့အတိုင်း... သက်တန့် မျက်နှာငုံ့၍ရယ်မိသည်။

“ကဲ...ဆင်းခဲ့ကွာ၊ ဒီလောက်အပင်အမြင့်ကြီးကို ဝယ်လိုလုပ်တက်သွားတာလဲ၊ မျောက်မလေး ကျနေတာပဲ”

လေရူးက အပင်ပေါ်ကနေ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ဆင်းချ သာ၏။

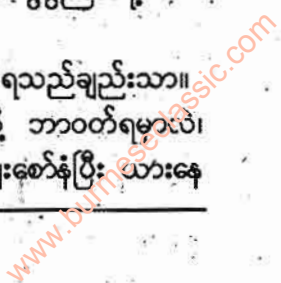
“ဟာ...မင်း ကိုယ့်ဟာတွေဝတ်ထားတယ်”

အစိမ်းနုနု စပိုရှုပ်လက်တိုက် လေရူးကိုယ်လုံးလေး မှာ ပွပွဖားဖားဖြစ်နေသည်။

စစ်စိမ်းရောင် ဘောင်းဘီပွပွကြီးကိုကျတော့ ဒူးဆစ်နား မိခေါက်တင်ထားလျက် ဘယ်လိုတင်တင် ဖွပွကြီးပဲမို့ သစ် ဝတ်ပေါ်က ခုန်ချလာတာ လူလေးနဲ့မတူ။

လေရူးနဲ့ပတ်သက်၍ သူ့မှာ ပြုံးမိရသည်ချည်းသာ။

“လေရူးက ဦးသက်ဟာမဝတ်လို့ ဘာဝတ်ရမှာလဲ၊ အနုကတည်းက ဝတ်ထားတဲ့ဝတ်စုံက ချွေးစော်နံ့ပြီး ယားနေ

၁၁၀ ထာ ဓမ္မာဝဏ်

ပြီ၊ တကယ်ဆို အဝတ်လေးဘာလေး ဝယ်ပေးဖို့ ခေါ်ထုတ်သွား မယ် ဘာညာဆိုတာ မရှိဘူး”

“ရန်ကုန်လို ပလာဇာတွေ ဘာတွေပေါတယ်မှတ်လို့ လား၊ ပြီးတော့ မင်းကို နေရာတကာခေါ်သွားဖို့က ကိုယ့်မှာ အခက်အခဲရှိတယ်..”

“အံ့မယ်..ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြောစကားဆိုစကား နားမထောင်လို့ပေါ့၊ ပြီးတော့ ကိုယ်က ညီမလို့ပြောထားတာ၊ မင်းက ဦးသက်လို့ခေါ်တော့ တွေးစရာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

“ဒါဆိုပြောင်းခေါ်မယ်လေ..ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ”

အပြင်ကိုတော့ တော်တော်လိုက်ချင်ရှာသားဟု တွေးမိ ကာ သနားသွားမိ၏။

“ကိုကြီးဖြစ်ဖြစ်ခေါ်ပေါ့”

“ကိုကြီးက လေရူးကိုကြီးပဲဟာ၊ ရှုပ်ကုန်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအတိုင်းပဲခေါ်၊ လူလာတော့ နောက် ဆုတ်ရတာပေါ့..”

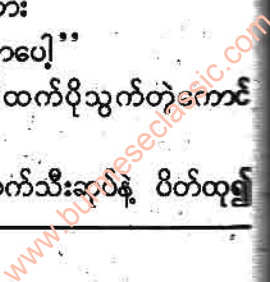
“မရဘူး၊ မဆုတ်ဘူး၊ အခု ဦးသက်မရှိရင် လေရူး မနေရဲဘူးနော်၊ နောက်တစ်ခါ မိုးချုပ်ခါနီးအပြင်သွားကြည့်”

“အပင်ပေါ်တက်နေဦးမလို့လား”

“နေစရာလား.. ဇွတ်လိုက်မှာပေါ့”

သာလိကာလေး တစ်ကောင်ထက်ပိုသွက်တဲ့ကောင် မလေး။

သူ လေရူးခေါင်လေးကို လက်သီးဆုပ်နဲ့ ပိတ်ထု၍

ရယ်သည်။

“မှတ်ထား... အိမ်တွေမှာ သရဲမရှိဘူး၊ အပင်တွေမှာပဲ နေတာ...”

“နေပေ့စေ... အပင်ပေါ်ကကျတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ရှင်းနေတယ်၊ မကြောက်ပါဘူး၊ အိမ်ထဲမှာက အကာအရံကြီး ထဲမှာ ချောင်ပိတ်နေရသလိုပဲ...”

“မင်းအစ်ကိုဆီ ကိုယ်သွားတယ်”

သူတို့အိမ်ပေါ် အတူတက်လာခဲ့ကြ၏။

“ဟုတ်လား... ဘာတဲ့လဲဟင်”

“ပြန်မယ့်ရက်ကို မပြောနိုင်ဘူးတဲ့၊ မင်းဟိုမှာ တည်းခိုဖို့ သူတို့စီစဉ်ပေးပါ့မယ်တဲ့”

လေရှူး စဉ်းစားသလိုလေးဖြစ်သွားသည်။

“အဲဒါ သူ့ကိုမေးလိုက်ဦးမယ်လို့ ကိုယ်ပြောခဲ့တယ်၊ မင်းဟိုမှာသွားနေမလား”

“ခင်ဗျားက နေစေချင်တယ်ပေါ့”

“လှည့်တွတ်ပြန်ပြီ၊ အဲဒါ မင်းသဘောလေ၊ ကိုယ်က ဒီမှာနေစေချင်တော့ မင်းကနေရမှာလား”

“နေစေချင်ရင်နေမှာပေါ့”

“အဟင်း... မင်းရှိတာ ကိုယ်အပျင်းပြေပါတယ်၊ မနေစေချင်ဘဲနေပါ့မလား”

“ဘာ... ဘာရယ်...”

လေရှူး ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

ကိုယ့်ကိုသူက အပျင်းပြေခြင်ရုပ်တစ်ခုလုံး သဘော

ထားသတဲ့..

“မဟုတ်ဘူးချာတိတ်၊ ကိုယ်စကားပြောတာ လော သွားတယ်၊ မင်းနဲ့နေရတာ ကိုယ်ပျော်တယ်၊ မင်းရှိတဲ့အတွက် စိတ်ချမ်းသာတယ်လို့ အဲဒါကိုပြောချင်တာ”

လေရူးက မယုံသလို စေ့စေ့ကြည့်နေဆဲ..

သက်တန့်က ကြိမ်ကုလားထိုင်လေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်

ကာ..

“ကိုယ့်ရုပ်က လူလိမ်ရုပ်ပေါက်နေလို့လား”

လေရူးက ထိုင်နေရာမှ မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ချာတိတ်”

သက်တန့်က သေချာစိုက်ကြည့်ခေါ်သည်။

“မင်းအားလုံးလည်း ခံစားနားလည်တတ်နေသားနဲ့၊

ဘာဖြစ်လို့ ကလေးဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘယ်သူကကလေးလဲ၊ ခင်ဗျားပဲ လူကိုချာတိတ်

ချာတိတ်နဲ့ခေါ်တာ”

“မကြိုက်ဘူးလား”

“မကြိုက်ဘူး”

“အဲဒါဆို မင်း လူကြီးနဲ့တူအောင်နေလေ”

“လေရူးက လူကြီးနဲ့မတူရအောင် ဖုတ်ထဲမှာ လေး

ဘက် သွားဆော့နေလို့လား”

“အစစ်ပေါ့ ဖုတ်ကိုရွံတတ်လို့ မင်းမဆော့တာပဲရှိ

တယ်၊ ခုပဲကြည့် အပင်ပေါ်က ကိုယ်ခေါ်ချလာရတာ”

“အဲဒါ အိမ်မှာမနေရဲလို့ပဲ”

“အိမ်မှာ သရဲကြောက်လို့ သစ်ပင်ပေါ်တက်နေတာ
ခင်း ကြားဖူးလား”

“အို... မွေးကင်းစ ကလေးတွေ အိမ်ဝမ်းက ကျွတ်
ကျွတ်ခြင်းငိုကြတာ ကြားဖူးလို့ ငိုတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ကြည့်...”

“ဘာလဲ”

“တစ်ခွန်းမှ မခံဘူး”

“ဘာလို့ခံရမှာလဲ၊ ဟုတ်မှမဟုတ်တာ”

“ကလေးလို့ပြောတော့ မကြိုက်ဘူး”

“အဲဒါ ခင်ဗျားမျက်လုံးဝါးတားတားဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်.. လူကတော့ ပျံနေတာပဲ၊ စိတ်က မွေး
ခင်းစကလေးထက် နည်းနည်းပဲသာတယ်”

“ဦးသက်နော်.. လူကိုကျပ်မပြည့်ဘူးလို့ ပြောချင် တာ
ထိဘူး မှတ်လို့လား”

“ဟား..ဟား..ဟား...”

အမြဲ ခပ်တည်တည်ကြီးနေတတ်သော သက်တန် ရယ်ပုံ
လေရူးငေးကြည့်နေဖြစ်၏။

ရိုးသားတည်ကြည်ခန့်ညားနေသော အနီယောက်ျားကို
လေးစားမြတ်နိုးအားကိုးလှစွာ...။

a j b

အခန်း (၂၂)

“လေရူး”

“ရှန်...”

“ဘာချက်တာလဲ”

“ဦးသက် ကြက်သားဝယ်လာပေးတာ ကြက်သားပဲပေါ့၊ ခြံထဲက ဒန့်သလွန်ပင်မှာ လေရူး ဒန့်သလွန်ရွက်ချိုးပြီး ပုစွန် ခြောက်နဲ့ ဟင်းခါးချက်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ငပိထောင်း”

“ငပိထောင်း...မင်းလုပ်တတ်တယ်ပေါ့”

“ဘာလို့ မလုပ်တတ်ရမှာလဲ၊ ဦးသက် ဘာစားချင်လဲပြော၊ အားလုံးလုပ်တတ်တယ်”

“တော်တယ်ကွာ၊ အဲလို စားဖိုမှူးမျိုး အပိုင်ဝယ်ထားဖို့ကောင်းတယ်”

သူ ဘယ်လိုသဘောနဲ့ပြောမှန်းမသိပေမယ့် လေရူးက မိုလေးတွေ ရဲသွားသည်။

“လူကို ဝယ်ထားလို့ရတယ်လား”

“ဟိတ်...ဒီမှာလှည့်ကြည့်စမ်း”

လေရူး နောက်လှည့်ကြည့်တော့ သက်တန်းလက်ထဲမှာ အထည်တစ်ထပ်..

“ရော့..မင်းအတွက် ဝယ်လာတာ၊ ဘောင်းဘီ ငါးထည်၊ အင်္ကျီတွေက ချုပ်ပြီးသားတွေပဲ၊ လောလောဆယ်၊ ဝတ်ကွာ၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်တော့ မင်းကိုကိုယ် ဈေးခေါ်သွား ဆယ်၊ ဒါကတော့ အလွယ်တကူပေါ့၊ မကြိုက်လည်းဝတ်”

“ကြိုက်ပါတယ်..”

“ကြည့်ပြီးမှပြော..”

“ဪ..ကြိုက်ပါတယ်ဆိုမှ..”

သူ စိုက်ကြည့်လာတော့ လေရူးက ခပ်တည်တည်လေး ခုတ်၍ မျက်နှာလွှဲပစ်သည်။

နှစ်ယောက်ကြားမှာ တဒဂံတိတ်ဆိတ်သွား၏။

သက်တန်း နားထင်တစ်ချက်ကုတ်ကာ

“မနက်ဖြန် ကိုယ်အမဲပစ်မလို့၊ အဲဒါမင်း...”

“နေခဲ့ခိုင်းဦးမလို့လား”

“မနေခဲ့လို့ရမလား၊ တောထဲသွားမှာ”

“လိုက်မှာပဲ၊ မခေါ်ရင် အိမ်ရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ထွက် ခိုနေမှာ..”

“ယောက်ျားတွေပါဦးမှာ..”

“ပါပါ..”

“ပင်ပန်းတယ်ကွ”

“ပန်းပန်း..”

“လေရူး..”

၁၁၆ ထာ၊ ဧည့်အခင်း

“လိုက်မှာပဲ”

“တစ်ခါတလေ ပြောစကားနားထောင်ဖူးတယ်ရှိ
အောင် ထောင်ကြည့်ပါလား”

“ကောင်းဖို့မှမရှိတာ”

သက်တန် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတော့

“ဦးသက်..”

လေရူး သူ့ကို ပတ်ပြေးကာရှေ့ကပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး

“လေရူးကို ခေါ်မှာလား”

“မခေါ်လည်း ခင်ဗျားပြဿနာရှာမှာမဟုတ်လား”

“အဟဲ..ဦးသက်အများကြီးလိမ္မာလာပြီ”

အသည်းယားဖွယ်ပြောနေသော ရှုံ့တွဲတွဲမျက်နှာလေး
ကို ဆက်မကြည့်မိအောင် သူ့မျက်နှာလွဲပစ်လိုက်၏။

ဘာမှလည်းမဟုတ်ပါဘဲ ကွေ့ရှောင်ထွက်သာခဲ့သည်
အထိ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားခဲ့တာကမပျောက်...

ကောင်မလေးနဲ့တော့ ခက်ပြီ...။

a j b

အခန်း (၂၃)

“အယ်...ဟိုမှာယုန်လေးပါလား”

ခြံတိုင်အဖြစ် ယိုင်နဲ့နဲ့ ပျဉ်တိုင်အကျိုးအပျက် ခပ်ကျဲကျဲသာရှိပြီး ခြံနှစ်ခြံရဲ့ စည်းခြားထားခြင်းက ခြံတွေလိုလိုပဲ ခြစ်နေတာမို့ တစ်ဖက်ခြံထဲမှာ မျက်လုံးနီရဲရဲလေးနှင့် စွတ်စွတ်ချူနေသော ယုန်လေးကို လေရှူးမြင်လိုက်ရ၏။

“ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

ခြံစပ်ကို တိုးကပ်သွားရင်း နောက်ကိုလည်း ပြန်ကြည့်သေးသည်။ သူများခြံထဲကိုချောင်းရမှာမို့ သက်တန့် လှမ်းလှလိုက်မှာစိုးလို့...

သို့သော် ရဲဝန်ထမ်းဟောင်းဆိုသော ခြေတစ်ဖက်မရှိတာ့သည့် ချိုင်းထောက်နဲ့လူကြီးတစ်ယောက်နှင့်စကားပြောနေသော သက်တန့်က အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်နေပေမယ့် သူမ ရှိသည့် ဘက်ကိုကျောပေးထားသဖြင့် မမြင်ပေ။

လေရှူး...ယုန်ကလေးကို ထွေးပွေ့ချင်စိတ်တွေ တအားစွာလဲလာကာ ခြံတွေထဲကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖယ်နိုင်သမျှဖယ်ရှေ့တိုးသွားမိသည်။

တစ်ဖက်ခြံမှာ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်မြင့်မြင့်ကြီးတစ်လုံးရှိ
သော်လည်း လူသူအရိပ်အယောင် မမြင်ရသဖြင့် ရှေ့တိုးရင်း
အရှိန်မသတ်နိုင်ဘဲ ခြံကိုကျော်လွှားဝင်သွားလိုက်မိ၏။

ယုန်လေးကလေရူးဝင်လာတာကိုမြင်သည်။

ပစ်ချကျွေးထားပုံရသော ကန်စွန်းရွက်တွေကိုစားရင်း
မျက်လုံးရဲရဲလေးများနှင့်လှမ်းကြည့်နေ၏။

“ယုန်လေး...မပြေးနဲ့နော်၊ မမက ခဏလေးချီကြည့်
မှာပါ...မပြေးနဲ့နော်၊ ကလေးကိုဘာမှမလုပ်ဘူး”

အနားကို ဖြည်းဖြည်းလေးကပ်သွားတော့လည်း ယုန်
လေးက မပြေး...လေရူး... ယုန်လေးကို ဝမ်းသာအားရ ကောက်
ချီလိုက်၏။

လူယဉ်နေပုံရသော ယုန်လေးသည် နွေးထွေးနူးညံ့ကာ
လေရူးလက်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးပါလာလေသည်။

“ဂီး...”

“ဟင်...”

ခွေးဟိန်းသံမှန်း သိကာ လေရူးပတ်ဝန်းကျင်ကို စေ့
ကြည့်လိုက်မိတော့ မျက်လုံးဝိုင်းသွားလေသည်။

နားရွက်ဖားဖားကြီးနှင့် အနက်ရောင်ရှိသောခွေးကြီးက
မြေပြင်မှာဝပ်နေတာပေမယ့် ရှေ့လက်နှစ်ဘက်ကို ချကာ
ထောင်မတ်နေသော လည်တိုင်ကြီးက ကြောက်မက်ဖွယ်

သေချာပါသည်။

ငှင်းဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးကြီးများဟာ
လေရူးဆီကို တစ်ဟုန်ထိုးထပြေးလာတော့မည့်လိုတာ..

လေ့စားပုံစံသက်တမ်းအကြောင်း

လေ့... ဘာဘာညာညာ မစဉ်းစားတော့ဘဲ ယုန်လေး
ထိုပိုက်ရင်း ခြေနှောက်ပြန်ဆုတ်ကာ ခြုံတွေ့ကို ကျော်ခွဲထွက်၏။
ထိုစဉ်ခြေထောက်နဲ့ခြုံနဲ့ငြိကာ ဘုတ်ခနဲ ဖင်ထိုင်လျက်
ထဲလေသည်။

ယုန်လေးက လွှားခနဲခုန်ထွက်ပြေး၏။

“ဂဲ...”

“အား...”

လေ့နေရာမှ ကျုံးထကာ လှည့်မကြည့်စတမ်းပြေး၏။

“ဦးသက်ရေ... ဦးသက် လုပ်ပါဦး... ခွေးခွေး...”

ခွေးကြီးသည် စည်းရိုးကိုလွှားခနဲခုန်ကျော်ကာ လေ့
အနားကိုလိုက်လာ၏။

“ဟာ...”

သက်တန့် စကားပြောရင်း လေ့အသံကြောင့်နောက်
ထုည့်ကြည့်လိုက်တော့ အသည်းယားသွားသည်။

ခွေးကြီးက ပေါင်လယ်ခန့်လောက်ထိ ထွားကျိုင်းလျက်
လေ့နေရာမှာ သွားကြီးဖြီးလိုက်နေသည်။

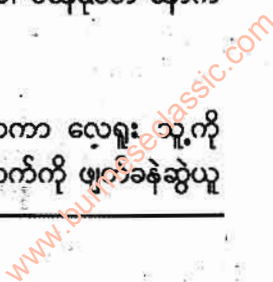
မိလိုက်လိုက်တော့မလွယ်...

အံ့မခန်းအပြေးသန်သည့်လေ့ပါလား။

သူပြေးထွက်သွားတော့ ဧည့်သည်ပါ မနေနိုင်ဘဲ နောက်
ထပါလာသည်။

“ဦးသက်ရေ... လုပ်ပါဦး”

အော်နေရင်းပဲ အနားရောက်လာကာ လေ့ သူ့ကို
ဆွဲပြေးလျက် ရဲဟောင်းကြီးရဲ့ ချိုင်းထောက်ကို ဖျက်ခနဲဆွဲယူ

လိုက်၏။

“အိုး...”

ရဲဘော်ဟောင်းကြီး ခြေကားယား လက်ကားယားနှင့်ဖြစ်နေ
ဆဲ သက်တန့် အချိန်မီ လှမ်းဆွဲလိုက်ရသည်။

လေရှူးက ခွေးကို ချိုင်းထောက်နှင့်ရိုက်သည်။

ခွေးကဗလကောင်းကောင်းနှင့်ချိုင်းထောက်ကို ဂရုမစိုက်
ဘဲ လေရှူးမျက်နှာဆီကို ခုန်ဆွဲ၏။

“ဖောင်း...”

“ဝါ...”

ခွေးနှုတ်သီးကို သက်တန့် ဖောင်းခနဲရိုက်ချပစ်လိုက်
သည်။ ခွေးကြီး ဘုန်းခနဲ ပစ်ကျသွား၏။

သို့သော် ချက်ချင်းထလာကာ ခုန်အုပ်လာပြန်သဖြင့်
လက်နှစ်ဘက်မှာအားပြည့်ထည့်၍ ခွေး၏လည်မျိုကို ဖုံးလွှဲရိုက်
ပစ်လိုက်၏။

“အမလေး... ငါ့ခွေးကို အသေတော့ မသတ်ပါနဲ့ကွယ်၊
တော်ပါတော့...”

ခပ်ဝဝမိန်းမကြီး လေရှူးလိုပဲ စည်းရိုးသဖွယ်ခြုံတို့ကို
ကျော်ခွပြေးရောက်လာ၍ မထနိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်သွားသည့်ခွေး
ကြီးကို တယုတက သွားပွေ့သည်။

“တော်ကီ... သားကြီး”

ခွေးကို တယုတက ပွတ်သပ်ပေး၍ သူ့ကိုမော့ကြည့်
ကာ

“တိရစ္ဆာန်ကို ဒီလောက်လုပ်ရသလားဟင်၊ ခွေးဆိုတာ

သစ္စာကြီးတဲ့အမျိုး၊ သခင်ကိုစောင့်ရှောက်တာ၊ လူတောင်ခြံကို ကျော်ခွပြီး ကျူးကျော်ဝင်လာသေးတာ၊ ခွေးက သူ့ပစ္စည်းကို ထိတော့ လိုက်တာပေါ့”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်အန်တီ၊ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် သူ့ကြောင့် တစ်ခုခုဖြစ်တော့မှာမို့ ကာကွယ်လိုက်ရတာပါ။ အန်တီ ကျေနပ်တဲ့အထိ ကျွန်တော်အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်”

ရဲဘော်ဟောင်းကြီးသည် လေရူးကိုငံထားသည့် ချိုင်းထောက်ကို ပြန်ပေးနိုးနိုးနှင့်ကြည့်ရင်း မပေးသည့်အဆုံးမှာ သူ့ဟာသူပဲ လှမ်းဆွဲရှာလေသည်။

“အယ်...ကန်တော့ ကန်တော့နော်ဦး...လေရူးက အဲ့အဲ့ဒါကို...မေ့ပြီး...တုတ်ဆိုပြီးဆွဲလိုက်တာ၊ ကန်တော့နော်”

“ရပါတယ်ကွယ်”

ရဲဟောင်းကြီးမျက်နှာမှာ မအီမလယ်ကြီးနှင့်..

ချိုင်းထောက်ရှိမှ ရပ်လို့ရတဲ့ သူ့ကိုများမေ့ပြီးဆွဲရတယ်လို့... ကံကောင်းလို့ သက်တန်သော ဖမ်းမဆွဲလိုက်လျှင် သူ့အဖြစ်ဟာ...။

a j b

အခန်း (၂၅)

“ဟယ်...အဲဒါက ဘာငှက်ကြီးလဲဟင်၊ လှလိုက်တာ၊
အို...မပစ်လိုက်ပါနဲ့”

လေရူးသေနတ်ကို ဆွဲ၍ လူ လွဲတိမ်းလိုက်တော့
ခြောက်လှန့်လိုက်သလို ဖြစ်သွားကာ ငှက်ကထပျံသွားလေသည်။

“လေရူး...”

“ဟင်...”

“မင်းတောထဲလိုက်လာပြီး ဟိုဟာလှတယ်၊ ဒီဟာ
လှတယ်နဲ့ ပန်းခြံထဲလမ်းလျှောက်နေတယ် မှတ်နေသလား”

“ဦးသက်ကလဲ”

“အဲမပစ်ဖို့ထွက်လာတာ တောခြောက်ဖို့မဟုတ်ဘူး”

“ဦးသက်က အဲဒီကောင်လေးတွေ ပစ်မှစားရမှာမို့လို့
လား...”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် တောလိုက်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲ”

“ကျီးကန်းတို့ ခိုတို့ စာကလေးတွေ ပစ်လို့ရတာပဲဟာ”

“ငါကိုင်ထားတာ လောက်လေးလား သေနတ်လား”

“ဦးသက်က အထူးလေ့ကျင့်ထားတာပဲ၊ အပင်ပေါ်က
မာလကာသီးကိုတောင် ပန်းသီးနဲ့ လှမ်းပစ်တဲ့ဟာ၊ သေနတ်နဲ့
ငှက်ကိုပစ်ရင် ထိမှာပဲ”

“ထိဖို့လိုတာပဲကွ”

“လှကလှနဲ့ နှမြောစရာကြီး၊ အရှင်ဖမ်းရင်ဟုတ်တုတ်
တုတ်”

“လေ့ရူး...မင်း လာအရူးထမနေနဲ့၊ အခုမှ တောဝင်တာ
လှည့်ပြန်သွားလို့ ရသေးတယ်၊ အချိန်မီစဉ်းစား၊ မင်းဆက်ရှုပ်နေ
ရင်တော့ ငါဆက်လိုက်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

လေ့ရူး...ခေါင်းလေးကုတ်၍ နှုတ်ခမ်းစုသွားသည်။

“ကဲ..ပြော..”

“လိုက်မှာပဲ”

“ပြီးရော...ဇယားလိုက်မရှုပ်နဲ့”

အမဲလိုက်သေနတ်ကို ထမ်း၍ သက်တန်းကရှေ့ကထွက်
သွားသည်။

“ဟင့်..ကြီးကိုကြီးကျယ်တယ်”

“ဘာပြောတာလဲ”

လေ့ရူး မျက်နှာလေးလျှော့ချ၍

“စောစောက ငှက်လေ၊ အကြီးကြီးပဲလို့ပြောတာ”

သက်တန်း ရှေ့ပြန်လှည့်၍ ဆက်သွားတော့မှ လေ့ရူး
ထုပစ်ချင်လှကာ လက်သီးဆုပ်ရွယ်၍ မြောက်လိုက်၏။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သက်တန်းဖျတ်ခနဲပြန်လှည့်လိုက်

“အား...လက်မောင်းကနာလိုက်တာ”

မြောက်လျက်သား လက်ကြီးတန်းလန်းနှင့်ချက်ချင်း ရှုံ့မဲ့ ကျသွားတာကို သက်တန့်ကသိသည်။

ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံး၍

“ရေဗူးထည့်လာသလား”

“ထည့်လာတယ်၊ သောက်မလို့လား”

“မသောက်ပါဘူး၊ ထုတ်မနေနဲ့၊ လက်မောင်းက နာ ဦးမယ်”

သက်တန့်က ရိသည်။ ဇက်လေးပု၍ လေရူး ခစ်ခနဲ ရယ်သည်။

အမဲပစ်ထွက်လာတာ အားလုံးသုံးယောက်...

နှစ်ယောက်က ခွဲထွက်သွားကြသည်မို့ သက်တန့်နှင့် သူမ နှစ်ယောက်တည်းပဲဖြစ်ကျန်ခဲ့၏။

“ဦးသက်...”

“ဘာလဲ”

“လေရူးကို သေနတ်ပစ် သင်ပေးပါလား”

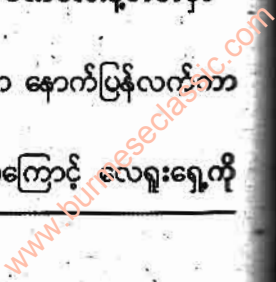
“မိန်းကလေးနဲ့ ဘာဆိုလဲ”

“လေရူး တတ်ချင်လို့ပါ၊ လောက်လေးဆို လေရူးက တန်းခနဲပဲ၊ သေနတ်ဆိုလည်း သင်ရင် ခဏလေးနဲ့တတ်မှာ”

“ကျည်သိပ်မပါဘူး”

ပြော၍ သက်တန့် တုံ့ခနဲရပ်ကာ နောက်ပြန်လက်ကာ ပြ၏။

ငြိမ်ငြိမ်နေဖို့ အမူအယာပြသောကြောင့် လေရူးရှေ့ကို

ပြုံးပြဲကြည့်၏။

ခပ်ဝေးဝေး ခြုံစပ်စပ်မှာ အတော်ဖွံ့ထွားသော ယုန်လေး တစ်ကောင်ပါလား..

သက်တန့် သေနတ်နဲ့ချိန်နေပြီ..

“မလုပ်ပါနဲ့၊ မပစ်ပါနဲ့ဦးသက်ရယ်...”

“လေရူး..လွတ်လိုက်စမ်း”

“ဟင့်အင်း...”

သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်နေသဖြင့် သက်တန့်စိတ် ဓာတ်ကျသွားလေသည်။

“လေရူး..မင်း ငါ့နောက်ကိုနောက်ယှက်ဖို့သက်သက် လိုက်လာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးသက်ရယ်၊ အဲဒီအကောင်လေးတွေ ကို လေရူးချစ်လို့ပါ”

“ချစ်တော့ရော ဒီလောက်တောမှာ ဒါအမဲပဲ၊ သမင်၊ ဒရယ်၊ ကျားဆင်တွေ ပေါတုံတောကြီးမှမဟုတ်တာ၊ ဒါမပစ် ရင် ဘာသွားပစ်မလဲ”

လေရူးက မျက်တောင်ကော့ကြီးများ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်၍ သူ့ရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့ရပ်နေ၏။ သူ့မှာ ဒေါသကို သက်ပြင်းချ၍ လျှော့လိုက်ရပြန်ပြီ။

“လာ..ပြန်မယ်..”

“ဟင်..ဦးသက်”

သူ့လှည့်ပြန်တော့လည်း ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားကာ

“ဦးသက်..ညနေကျမှ ပြန်မှာဆို..”

“ဘာလုပ်နေရမလဲ တောထဲမှာ”

“လျှောက်ကြည့်မယ်လေ”

“သေလိုက်ပါလား...မင်း ဒီလောက် ဆူးညှောင့်ခြံနွယ် တွေထဲမှာ..”

“လေရူးပျော်လို့”

“ပျော်ရင်နေခဲ့”

သူ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြော၍ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

လေရူးလိုက်လာသံကိုနားစွင့်တော့မကြားပေ။ သေချာပါ သည် ကျန်ခဲ့ပြီဆိုတာ..

သက်တန်ဖောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ထိုနေရာမှာပဲ လေရူး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေလေသည်။

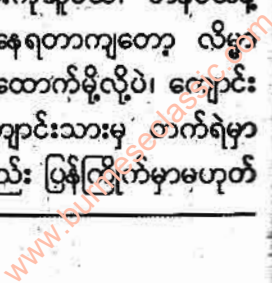
“ဟိတ်...အဲဒါဘာလုပ်နေတာလဲ”

လေရူးက ဂျစ်ကန်ကန်မျက်နှာနဲ့လှည့်ကြည့်၍

“ထိုင်နေတာလေ၊ ဦးသက်ပဲနေခဲ့ဆို...”

“ထစမ်း...လေရူး...မင်းတော့ငါ ပိတ်ထုမိတော့မယ် သိလား... ဘယ်လိုပြောမရ ဆိုမရ ဟာလေးမှန်းမသိဘူး”

“ဦးသက်...အလကားနေရင်း ဒေါသကြီးနေတော့ လေရူးပဲ လွန်တယ်ဖြစ်ရတာပေါ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ ပြန် မကြည့်ဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သူများကိုဆူမယ်၊ မာန်မယ်နဲ့ ဒေါသချည်းပဲ၊ သူများ သူဆူတိုင်းခံနေရတာကျတော့ လိမ္မာ လိုက်တာလို့ ချီးမွမ်းရမှန်းမသိဘူး၊ စုံထောက်မို့လို့ပဲ၊ ကျောင်း ဆရာသာဆို သူ့ကျောင်းမှာ ဘယ်ကျောင်းသားမှ တက်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီပုံစံနဲ့ ဘယ်မိန်းမကမှလည်း ပြန်ကြိုက်မှာမဟုတ်

ဘူး၊ အမြဲတမ်း တစ်ယောက်တည်းပဲနေရာမှာ မှတ်ထား”

ပြောချလိုက်တာ တစ်သီတစ်တန်းကြီး..

မျက်နှာကို တစ်ချက်မှမော့မကြည့်ဘဲ ကွယ်ရာမှာ ထင်တိုင်းပြောသလိုမျိုး တဲ့တဲ့ကြီးပြောနေတာကြောင့် သူ့မှာ စိတ်ဆိုးရခက်၊ ရယ်ရခက်နှင့်။

“မင်း စွာလှချည်လား ချာတိတ်...”

“စွာတယ်လေ.. အစကတည်းက ခင်ဗျားမသိဘူးလား၊ လေ့စွဲတို့က သူများကြောရင် သိပ်ခံတတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျမှ လိုမိခံနေရတာ၊ အခု မခံနိုင်တော့ဘူး”

လေ့စွဲဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ သူ့ကိုကွေ့၍ ထွက်သွား၏။ သက်တန်ဖမ်းဆွဲထား၍

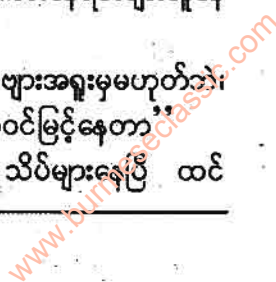
“ဒေါသတွေဖြစ်သွားလိုက်တာ ချက်ချင်းကြီးပါလား၊ ဘယ်သူ့မှာအပြစ်ရှိတာလဲ၊ နေရာတကာ ဝင်နှောက်ယှက်နေတာ ဘယ်သူလဲ”

“ခင်ဗျားဘက်က နှောက်ယှက်တယ်ဆိုပေမယ့် လေ့စွဲက စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းပြောတာပဲ၊ ပြောခွင့်မရှိတော့ဘူးလား၊ ခင်ဗျားက လေ့စွဲကို အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လိုသဘောထားလို့ ဘာပြောပြော မကြိုက်တာ၊ ဆူမယ်၊ မာန်မယ်ချည်းပဲ”

“ဟ..မင်းကို ကိုယ်က အလကားနေရင်းများဆူနေမိလို့လား”

“အလကားနေရင်းဆူမလား၊ ခင်ဗျားအရူးမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ခွင့်မလွှတ်ချင်တာကိုက ဘဝင်မြင့်နေတာ”

“ချာတိတ်.. မင်းပြောတာတွေ သိပ်များနေပြီ ထင်

၁၂၈ ထာ ဓဉ္ဇာဓိ

တယ်..”

“ပြောမှာပဲ၊ ပြောချင်တာကြာနေပြီ၊ ခင်ဗျားကို လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

“ဟား...ပက်ခနဲ ပက်ခနဲပါလား”

“ပြောတယ်လေ၊ ခင်ဗျားလည်းပြောပေါ့”

“ပြောလည်း မင်းကိုနိုင်အောင် ပြောလို့ရမှာမှမဟုတ် တာ”

“အမေ့...”

သေနတ်သည် သစ်ရွက်ခြောက်တို့အပေါ် ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလျက် လေရူး...သက်တန်ရှင်ခွင်ထဲရောက်သွား၏။

သစ်ပင်ပေါ်မှ ငှက်ကလေးတချို့ ဟူးခနဲထပျံသွားကြ သည်။ လေရူးတစ်ကိုယ်လုံးဟာ လေဟာနယ်ထဲမှာ စောက်ထိုး ဂျမ်းပြန် လွင့်ကျနေတဲ့အတိုင်း.....။

a j b

အခန်း (၂၅)

“အမလေး...ကမ္ဘာပျက်ပြီ လုပ်ကြပါဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...မမ...ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်သူ့ဆီက

ဖုန်းလဲ”

ကျွက်ကျွက်ညံအောင် ထအော်သဖြင့် ဒေါ်စိုးစိုးပြေး
ထွက်လာရင်းမေးခွန်းတွေဆက်တိုက် ဖြစ်သွား၏။

ဒေါ်မျိုးမျိုးက ဖုန်းကိုလှမ်းပေး၍

“ဟောဒီမှာ ညည်းရဲ့တူတော်မောင်ဆီက ဖုန်းလေ၊

လေးရူး ဟိုကိုမလာဘူးတဲ့”

“အမလေးတော်...”

ဒေါ်စိုးစိုး ဖုန်းကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်တွေ နားထောင်
ကာ တော်တော်နှင့် အဆင်မပြေ..

“မိုး...မိုးလာဟင်”

“ဟုတ်တယ်တီလေး၊ ညီမလေးကို ကျွန်တော် မခေါ်
ဘူး၊ သူလာချင်တယ်ဆိုလို့တောင်မှ မအားလို့ ခဏနေဦးလို့
ပြောလိုက်သေးတယ်၊ အဲဒါ သူစိတ်ဆိုးသွားမှာစိုးလို့၊ အခု
လာခေါ်မယ်လို့ ဖုန်းဆက်တာ..”

“သော်...ဒါကြောင့် အဲဒီကိုသွားမယ်ဆိုလို့ ကျုပ်တို့ ပစ္စည်းတွေ ထည့်ပြီးပေးတာကိုဘာမှမယူဘဲ ခြေလွတ်လက် လွတ် ထွက်သွားတာကိုး၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ လုပ်ပါဦးသားငယ်ရယ်၊ မင်းညီမကို ဘယ်သွားရှာမလဲ”

“ကျွန်တော် ခုလာခဲ့မယ်တီလေး”

“အေး...အေး...မြန်မြန်လာခဲ့စမ်း၊ အမလေး ရင်တွေ ပူလိုက်ပါဘိ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဖုန်းချပြီး စကားလည်းမပြောဖြစ် ကြဘဲ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေလေသည်။ အရေးကြီးတော့ သွေးနီးရသည်။

မိုးမြင့်ခေါင်ကို ပစ်ထားတာတွေ စိတ်ဆိုးခဲ့တာတွေ ဘာကိုမှ သတိမရနိုင်တော့ဘဲ အမြန်ရောက်လာဖို့ကိုသာ မျှော် လင့်နေမိတော့သည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပဲ မိုးမြင့်ခေါင်ရောက်လာသည်။

“သားငယ်...မင်းညီမကိုဘယ်သွားရှာကြမလဲဟင်”

ဒေါ်မျိုးမျိုးက တံခါးဝထိ သွားကြို၍ လက်မောင်း ပြေးဆွဲသည်။ မမြင်တာကြာပေမယ့် မိုးမြင့်ခေါင်လည်း အရင် တုန်းက အတိုင်းပါပဲ။

“သူ့မှာချစ်သူတွေ ဘာတွေရှိသလား၊ တီလေးတို့ တားဆီးထားတာရှိလား”

“ဘယ်ကချစ်သူရှိရမှာလဲသားရယ်၊ ဆိုးလွန်းလို့ စိတ် တောင်ညစ်ရတယ်၊ ရည်းစားသနာစိတ် လုံးဝမရှိတာ၊ ကျုပ် တို့သိတာပေါ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်”

မိုးမြင့်ခေါင်က ဒေါ်မျိုးမျိုးနဲ့ ဒေါ်စိုးစိုးကို တစ်ဖက်စီ ဆွဲ၍ ဆိုဖာမှာ အတူထိုင်ကာ

“ညီမလေး ကိုကြီးဆီသွားတာဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟင်...”

“ဟုတ်ပါ့မလား ဒီလောက်အဝေးကြီးကို”

“ဒါပဲရှိတယ်၊ အန်တီ၊ ရန်ကုန်မှာပဲနေဖို့ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ သူငယ်ချင်းရှိတဲ့မြို့ရွာတွေ သွားရလောက်အောင် လေရူးက ကလေးစိတ်၊ ဒီလောက်ထိ စွန့်စားထွက်ရဲမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ဆီ လာချင်တယ် ပြောပြီးမှ စိတ်ဆိုးပြီး တစ်ဖက်ကလှည့်ထွက်တာ သေချာပါတယ်၊ ကိုကြီးဆီသွားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ”

“ဒါဆို ဖုန်းဆက်ကြည့်စမ်း... မြန်မြန်...”

သူတို့မှာ ဟိုပြေး ဒီပြေးနှင့် ဒေါင်းတောက်သွားလေသည်။

လေရူးဘယ်မှာရှိနေမှန်း သိသောအခါ...။

a j b

အခန်း (၂၆)

“ကိုယ် ဒီည အလုပ်လုပ်စရာတွေရှိတယ်လေရူး၊ နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်က အားမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာ ကိုယ်စိတ်မချဘူး၊ နယ်ထိန်း ကြီးအိမ်မှာ ခဏသွားနေနော်”

ပြော၍ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ပို့ခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူ့...ဟိုအိမ်လေးကိုရောက်လာတတ်သော်လည်း လေရှူး ဆီကို မဝင်တော့ပေ။

သုံးရက်ခန့်ဟုဆိုကာ လေးရက်ကြာသွားသည်။

“မသူစာ...ကိုကြီးက ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲဟင်”

“အဲဒါ အစ်မတို့မသိဘူး လေရူးရဲ့၊ အဖေပဲသိမှာ၊ တရားခံဖမ်းမလို့ ထင်တယ်၊ အရင်စုံစမ်းမယ်၊ သက်သေထူ မယ်၊ ပြီးမှ ဖမ်းလို့ရမှာဆိုတော့ ကြာမှာပေါ့”

“ဘာလဲ... လေရူးက အစ်ကို့ကို လွမ်းပြီလား”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်က စနေကြသည်။

“လေရူး သက်တန်ကို လွမ်းနေတာမှန်ပေမယ့်

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လေရူး ရန်ကုန်ကိုလွမ်းတာပါ၊ ကိုကြီး ပြန်လာရင်တော့ ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ပြောတော့မယ်”

လေ့စွဲပွဲတဲသက်တန်းဆွဲအောင်

“ဟင်..လေ့စွဲ..ဒီမှာမပျော်ဘူးလား”

“အဟင်...အစကပျော်တယ်၊ ကြာတော့ ပျင်းလာတာ
ဦး”

“ဘယ်မှာကြာလို့လဲလေ့စွဲရယ်၊ ဆက်ရက်လောက်ပဲ
သေးတဲ့ဥစ္စာ”

“မဟုတ်ဘူး တီလေးရယ်.. အဲ..မေမေတို့စိတ်ပူနေ
စဉ်းလို့ပါ၊ လေ့စွဲက မေမေတို့မသိအောင် ဇွတ်လိုက်လာတာ၊
ဘယ်ကြာ ကိုကြီးနဲ့ပါလာမှန်းမသိဘဲ ‘စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့’”

“ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့ ညီမရဲ့”

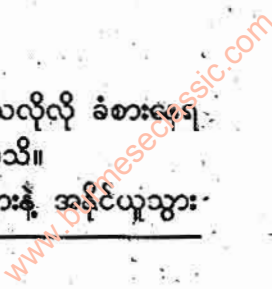
“အဲဒီလိုဆိုရင် ရန်ကုန်ကနေ ချက်ချင်းထလိုက်လာကြ
စသေချာတယ်၊ မေမေတို့က လေ့စွဲကို ရန်ကုန်မှာနေတာ
အောင် ဟိုနား ဒီနားသွားတာမကြိုက်ကြဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်
အိမ်ကိုနဲ့ပဲ ဆိုပြီး ဇွတ်လိုက်လာတာ”

“ညီမလေးရယ်.. ယုံတယ်၊ ယုံတယ်၊ ညီမလေးကို
အိမ်က အရမ်းအလိုလိုက်တယ်၊ ချစ်ကြတယ်ဆိုတာ၊ ငါ့ညီမက
အိမ်မယ့်ပုံလေးလည်း ပေါ်နေတယ်၊ ချစ်ဖို့လည်းကောင်းတယ်၊
အိမ်ကိုကဆို သူ့ညီမကိုတုန်နေတာပဲ၊ မြစ်ဆိပ်မှာရေချိုးမခေါ်
တစ်ယောက်တည်း ဘယ်မှမလွတ်ဖို့ အဖေ့ကိုရော၊ အစ်မ
ကိုရော မှာလိုက်တာ၊ တတွတ်တွတ်ပဲ”

လေ့စွဲ မယုံပါ။

ရင်ထဲမှာ ရှက်သလိုလို ဝမ်းနည်းသလိုလို ခံစားနေရ
အလည်း ဘယ်သူ့အပေါ် သတ္တုချရမှန်းမသိ။

သူဟာ ကိုယ့်အပေါ် အနမ်းရိုင်းများနဲ့ အနိုင်ယူသွား

၁၃၄ ထာ စန္ဒာဝေဓိ

ခွဲပေမယ့် ချစ်တယ်လို့ဖြင့် မပြောခဲ့ပါ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မချစ်ဘဲ နမ်းတတ်တဲ့
ယောက်ျားမျိုးလား... သို့ဆိုလျှင်...
သူ့အနားမှာ လေရူးဆက်နေသင့်ပါသလား...။

a j b

အစဉ် (၂၇)

“လေရူးရေ...ဟောဒီမှာလေရူးရဲ့ ကိုကြီးလာခေါ်
ဘယ်”

ဖတ်လက်စစာအုပ်ကိုချ၍ လေရူး အပြင်ထွက်လာခဲ့

၏။

“အစ်ကိုတို့ကလည်း ကိုယ့်ညီမကို ခေါ်လာပြီး ပျော်
အောင်မထား ဘူး၊ လေရူးက ရန်ကုန်ကိုပြန်ပို့ခိုင်းတော့မယ်
တဲ့၊ သူ့စာတို့မြို့ သိက္ခာကျတာပေါ့”

သက်တန့် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်ကာ လေရူးကို လှမ်း
ကြည့်သည်။ လေရူးက ပြုံးနေလျက်ရှိပေမယ့် မျက်နှာလေး
ညိုနေလေသည်။

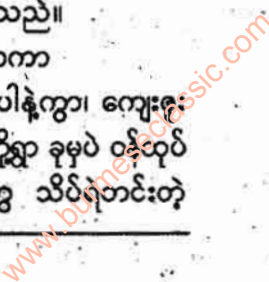
နယ်ထိန်းကြီးနဲ့ ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိဘဲ သူ လေရူး
သို့ လျှောက်လာကာ

“အားလုံးကျေးဇူးပါပဲ.. လာလေရူး..”

လေရူးလက်ကလေးကိုဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

နယ်ထိန်းကြီးက နောက်ကလိုက်လာကာ

“ကျုပ်တို့ မနေတတ်အောင် မပြောပါနဲ့ကွာ၊ ကျေးဇူး
စင်စကား မင်းကပြောရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ရွာ ခုမှပဲ ဝန်ထုပ်
နိပိုးကြီး ပြုတ်ကျသွားရတာ၊ ဒီကောင်တွေ သိပ်ရဲဘင်းတဲ့

၁၃၆ ထာ ဓမ္မာဓိ

ကောင်တွေက”

စကားမပြတ်နိုင်ဘဲ အတော်ကြီးကြာမှ အိမ်ပြန်ရောက်လာကြ၏။ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ကြသည်နှင့် သက်တန့်က လေရူးလက်ကလေးကို လှမ်းဆွဲ၍

“ပြန်ချင်တယ်လို့ပြောတယ်ဆို..”

ချက်ချင်းမေးပြီး... လေရူးခေါင်းညိတ်၍ လက်ကိုရုန်းသည်။

သက်တန့် ဇွတ်ကိုင်ထား၍

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်းကိုထားခဲ့ပြီး ကိုယ်လာမကြည့်လို့ စိတ်ကောက်တာလား”

“မကောက်ပါဘူး၊ ကောက်ရအောင် လေရူးက ခင်ဗျားရည်စားမှ မဟုတ်တာ”

သူ...လေရူးကိုယ်လုံးလေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲပွေ့လိုက်ကာ

“ရည်စားဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲလေရူး၊ ချစ်ခွင့်တောင်းတာ ပြန်ချစ်တာကိုခေါ်တာလား၊ အတူတွဲသွားလျှောက်လှည့်ပြီး အမြဲတမ်းယုယနေတာကိုခေါ်တာလား”

“နှစ်ခုလုံးဟုတ်တယ်”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ကိုယ် ရည်းစားမထားနိုင်တာသေချာတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်”

သူသည် လေရူးပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်ကို မြတ်နိုးစွာ နှမ်းရှိုက်လေသည်။ ဘယ်လိုပင် မာနကြီးချင်ပေမယ့်

သူ့ရည်စားလို့ မသတ်မှတ်နိုင်ပါဘဲ နှမ်းရှိုက်တာမှန်း သိပေမယ့် လေရူးမငြင်းနိုင်ခဲ့ပေ။

ရင်ခွင်ကျယ်မှာ ကလေးငယ်လေးသဖွယ် မှီနွဲ့ငြိမ်သက် နေမိလေသည်။ သက်တန်သည် သူမ ပခုံးသားပြည့်ပြည့်လေး ကို ယုယစွာထွေးပွေထားလျက်..

“ကိုယ်ထမ်းဆောင်နေရတဲ့တာဝန်တွေက သူများ တွေလို အဖြူပေါ်အမည်းတင်ပြီး အရိပ်ထဲမှာထိုင်နေရတာ မဟုတ်ဘူး လေရူး.. အချိန်တန် အိမ်ပြန်လို့ရတဲ့အလုပ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ တာဝန်ကျတဲ့အချိန်၊ တာဝန်ကျတဲ့ဆီမှာ အသက် ကိုပေးထားရတာ၊ မင်းဆီက ချစ်ခွင့်ကိုတောင်းပြီး ကိုယ် တရား ဝင်ဖို့ မကြိုးစားချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းဟာ ထက်မြက်တဲ့ မိန်း ကလေး၊ ကိုယ့်ဘက်က မင်းလိုချင်တဲ့ ဂရုစိုက်မှု၊ ကြင်နာ မှု တွေ လစ်ဟင်းခဲ့ရင် မင်း ကိုယ့်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ် ဘူး”

လေရူးကို သူ ခပ်တင်းတင်းဖက်ထားလျက်နှင့်ဆက် ပြောနေ၏။

“မင်းကိုယ့်ကို ပြန်မချစ်ပါနဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာကို မှတ်ထားပေးပါ”

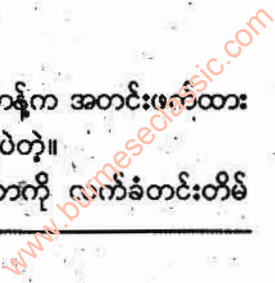
“ဟင့်အင်း..မမှတ်ဘူး၊ မသိဘူး၊ လေရူးကိုလွှတ်”

“မင်းကိုကိုယ် တန်ဖိုးထားတယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ အဲဒါ ယုံပါ”

“မယုံဘူး မပြောနဲ့”

လေရူးဘယ်လိုရုန်းရုန်း သက်တန်က အတင်းဖက်ထား သည်။ ချစ်တယ်ဆိုတာကို အသိပေးရုံပဲတဲ့။

လေရူးက သူရဲ့ ပေးစာကမ်းစာကို လက်ခံတင်းတိမ်

၁၃၈ ထာ ဧည့်သည်

နေရမယ့်သူလား။

“ကိုယ့်ကိုချစ်လားဟင်” ဆိုတဲ့မေးခွန်းမေးဖို့ဟာ ဒီလောက်ထိ တန်ဖိုးကြီးနေသလား။

လေရူးပြန်ပေးမယ့်အချစ်ဟာ ဒီလောက်ထိ တန်ဖိုးမဲ့သလား၊ သူပေးတိုင်းယူ၊ သူပြောတဲ့အတိုင်းခေါင်းညိတ်ဖို့ လေရူးက ရူးသွပ်နေတဲ့သူလား...။

လေရူးသည် သူ့ကိုဒေါသကြီးစွာ ထုနှက်ရုန်းဖယ်ရင်း ကျဆင်းလာသော မျက်ရည်တို့ကို သူသည် အဓမ္မဆန်ဆန် တိုးတိုက်ဖျက်ဆီးလျက်..

“တိတ်ပါတော့ လေရူးရယ်..” တဲ့လေ။

a j b

အခန်း (၂၈)

ဦးသက်..

တီလေးနဲ့ ကိုလေး လာခေါ်လို့ လေ့ရှူးလိုက်သွားပါပြီ။
မချစ်ပါနဲ့ဆိုပေမယ့် ခင်ဗျားကို လေ့ရှူးက ချစ်ခဲ့တာလေ.. နှုတ်
မဆက်ရဲလို့ ခင်ဗျားမလာခင် ပြန်လိုက်သွားတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် လေ့ရှူးဘယ်အချစ်ကိုမှ သယ်ဆောင်မသွား
ဘူး၊ ခင်ဗျားပေးခဲ့တဲ့အချစ်တွေကို ခင်ဗျားရဲ့အိမ်လေးထဲမှာပဲ
ထားခဲ့ပါတယ်။ လေ့ရှူးနဲ့အတူ လေ့ရှူးက ချစ်တယ်ဆိုတာကို
လည်း မေ့လိုက်ပါ။

တာဝန်များနဲ့ ပျော်နိုင်ပါစေ
လေ့ရှူး

ဘယ်နှစ်ခေါက်မြောက်မှန်းမသိ..

စာကိုဖတ်ပြီး ရင်ဘက်ပေါ်တင်ကာ ပက်လက်နေရင်း
မှ အိမ်ခေါင်မိုးကို ငေးနေမိသည်။

မင်းကိုယ့်ကို ရိုက်သွားတာ တုတ်ချက်ထက်ပြင်းပါ
ဘယ် လေ့ရှူးရယ်..

ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ်ခံစားနေရသည်။

မနက်က သူ့အပြင်ကို ခဏလေးထွက်သွားတာ

၁၄၀ ထာ ဣန္ဒာဝင်

ပြန်လာတော့ လေရူးမရှိတော့ဘဲ စာကိုသာတွေ့ရလေ
သည်။ နှုတ်မဆက်ရဲလို့ဆိုတာ ဘာလဲ

လူကို အရှင်လတ်လတ် ဇောက်ထိုးဆွဲပစ်ခဲ့ပြီးမှ...
မင်းတော်ပါတယ်..

ကိုယ်ဘာမှ ပြင်ဆင်ချိန်မရဘဲ ရူးသွပ်ကျန်ခဲ့အောင်
လုပ်ပစ်ခဲ့တာ မင်းတော်ပါတယ် လေရူးရယ်..

မနက်က လေရူးတို့နောက်ကို သူလိုက်လျှင် မှီပါ
သေးသည်။ ဒါပေမယ့် မလိုက်မိအောင် ကြိုးစားထိန်းချုပ်နေ
ခဲ့သည်။

ပွင့်လင်းစွာ ချစ်ခွင့်မရကြတဲ့ဘဝမှာ ပြီးသွားပါစေတော့
ဟု အံ့ကြိတ်ဖြေခဲ့သည်။

အချစ်နဲ့တာဝန်ကြားမှာ သူ့အပြင် လေရူးကိုပါ မနစ်
မွန်းစေချင်.. ဒါ သူလွန်ခဲ့သလား...

“ကိုသက်တန်”

“ဦးသက်တန်ဆင်”

“ဗျာ...လာပြီ”

ခေါ်သံကြား၍ သူကဗျာထ၍ တံခါးဖွင့်ထွက်လာခဲ့ ပြီး
ခြံတံခါးဝမှာ ဖိုလ်မှူးဝတ်စုံနှင့်လူတစ်ယောက်ရယ်၊ တပ်သား
သုံးယောက်ရယ်..

လက်ထဲမှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများ ကိုယ်စီနှင့်။

“ဘာကိစ္စများလဲခင်ဗျာ.. အထဲကိုကြွပါ”

“ကျွန်တော့်ညီမ ဒီမှာရှိတယ်ဆို”

“ဗျာ...”

ခန့်တည်နေသော မျက်နှာတစ်ခုကို သူအံ့ဩသလို ကြည့်၏။

“ဗိုလ်မှူးက လေ့ရှေးရဲ့အစ်ကိုလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် တပ်ရင်းကိုတောင် ပြန် မဝင်ရသေးဘူး၊ ညီမလေးရောက်နေတယ်၊ ဒီမှာနေတယ်ဆိုတာ မရောက်ခင်ကတည်းက သတင်းကြားလို့ လှည့်ဝင်လာတာ”

သက်တန်က မျက်နှာပေါ်ဝဲကျလာသည့် ဆံပင်တွေ ကို လက်နဲ့တစ်ချက်သပ်တင်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ လမ်းမှာခရီးဆောင်အိတ်လည်း ပျောက်သွားတယ်၊ ဗိုလ်မှူးကလည်း ခရီးထွက်သွားတော့ ဒီမှာ တော်တော်လေး ဒုက္ခရောက်နေတာနဲ့ ကျွန်တော် ရိုးရိုးသားသား စောင့်ရှောက်ထားတာပါ၊ ဒါပေမယ့် သူ အခု မရှိတော့ပါဘူး။”

“ဘာဗျ”

“ရန်ကုန်က သူ့အဒေါ်တွေ လာခေါ်လို့ မနက်ကပဲ ပြန်ပါသွားပါပြီ”

ဗိုလ်မှူးနေမြင့်ခေါင်က သက်တန်မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်ကာ

“တီလေးတို့ တပ်ကိုဝင်သွားကြတယ်ထင်တယ်”

ဟုတီးတိုးရေရွတ်လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားက မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့မူခင်းထောက်လှမ်းရေး တ ကိုသက်တန်ဆင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဗိုလ်မှူးက လက်ကမ်းပေးကာ

၁၄၂ ထာ ဧည့်အခင်း

“ကျွန်တော့် ညီမလေးကို စောင့်ရှောက်ထားခဲ့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖြစ်ကြရင်း သက်တန် အားနည်းစွာပြုံးသည်။

မခံစားဖူးခဲ့သော အချစ်ဆိပ်ကြောင့် နှလုံးသားက တဖျစ်ဖျစ်မြည်နေပြီ...။

a j b

စာနား (၂၉)

“ကဲ..ကဲ.. တီလေးတို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော စမ်း၊
အဲဒီတစ်ယောက်က သမီးချစ်သူလား”

“ရိုးရိုးသားသား သူနဲ့နေခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ အန်တီတို့
ယုံတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီမြို့တပ်ရင်းမှာ စုံစမ်းလိုက်
ကတည်းက သူ့ရဲ့ဂုဏ်သတင်းကို သိခဲ့ရတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ချစ်လို့ခိုးပြေးကြတယ်ဆိုတာက တစ်မျိုး၊ ခုဟာက သူ့ဟာသူ
အလုပ်ကခွင့်ရလို့ အနားယူတဲ့ဆီ သမီးက ဇွတ်လိုက်သွားတာ
မျိုး...”

“လေရူး..သူ့နောက်လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် ဟိုမှာ သူ့ညီမလို့ပြောထားတာ မဟုတ်
လား၊ မိဘမသိဘဲ လိုက်လာတာလို့ပြောထားတာ မဟုတ်လား”

လေရူး ငြိမ်နေသည်။

“ဒါကလည်း ထားပါတော့၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဥပဒေ
ဘက်တော်သား၊ မုသားလုံးလုံး ဘယ်ပြောချင်ပါ့မလဲ”

“ကဲ..အကောင်းမြင်ဝါဒတွေချည်း ပြောမနေပါနဲ့
တော့၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက် မမရယ်”

“ပြောမယ်.. ဒီလိုသမီး အန်တီတို့က သမီးနဲ့သူ မေတ္တာ မျှခဲ့ကြတယ်ဆိုရင် သဘောတူမှာပါ။ အတူလည်း နေဖူးခဲ့ကြ တယ်ဆိုတော့ မြန်မာမိန်းကလေးပီပီ နောက်ထပ်တစ်ယောက် နဲ့ကျတော့ ဒါဟာ အမည်းစက်တစ်ခုဖြစ်လာနိုင်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် သမီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်း။ သူနဲ့မေတ္တာမျှခဲ့ ကြသလား။ ဟို..ချစ်သူမဖြစ်သေးပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့ တစ် ယောက် ကြိတ်ပြီးသဘောကျခဲ့ကြတာမျိုး...”

လေရူး ဘာပြောရမလဲဟင်..

မေတ္တာမျှခဲ့ကြသလားတဲ့ ဦးသက်ရယ်..

အချစ်ကိုချစ်ပါတယ်လို့ လေရူးဘယ်လိုတင်ပြရမလဲ..

ပြန်မချစ်ရဘူးလို့ ဦးသက် တားဆီးထားခဲ့တာကို လေရူး က ဘယ်လိုလုပ် ခေါင်းညိတ်ရမှာလဲ..

“ပြောလိုက်လေ ညီမလေး၊ နေရာတကာ ပွင့်လင်းခဲ့ ပြီးမှကွာ၊ ချစ်ရင်ချင်တယ်ပေါ့၊ ဒါရှက်စရာလား။”

မိုးမြင့်ခေါင်က ညီမအပြောနောက်ကျသွားမှာစိုး၍ အားမလို အားမရ ဖြစ်နေမိသည်။

သက်တန်ဆင်ဆိုတာကို နာမည်ကြားရုံနဲ့ပဲ သူကတော့ လက်ခံထားခဲ့ပြီးသားပါ။

ကိုယ့်ညီမလေးကို ရိုးသားစွာစောင့်ရှောက်ထားခဲ့တာ ကိုယ့်ကြည်သည်မို့လည်း လေးစားခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ချစ်သူကိုသာ ယူခဲ့တာမို့ ညီမလေး ကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။

သို့သော် အရင်က လွန်စွာသွက်လက်ခဲ့သော စွာတေး

မလေးသည် လက်သီးဆုပ်လေး နှစ်ဘက်ကို ထပ်ဆင့်လျက်.. တုတ်တုတ်မလှုပ်ဘဲ နေလေသည်။

တူဝရီးသုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြ၏။

လေရူး ဘယ်သို့ဖြစ်ပါသနည်း။

“သမီး..ဘာဖြစ်လာသလဲပြောစမ်း၊ ဘာဖြစ်လို့ မပွင့်ဆင်းတာလဲ သမီးရယ်.. ဒီမိသားစုကိုမှ မပြောရင် သမီးဘယ်သူ့ကိုသွားပြောမှာလဲ၊ ဘာလဲ.. သမီးအစ်ကိုကို ရှက်လို့ထား”

“သမီးနဲ့သူ တစ်ခုခုများ ငြိစွန်းခဲ့သလား၊ အမလေး နှင်ပူလိုက်တာသမီးရယ်..ပြောစမ်းပါ..တီလေးတို့ကို”

လေရူး ခေါင်းခါ၍ မျက်နှာလေးမော့လာသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး တီလေးရယ်၊ တီလေးတို့မေးတာတွေကို လေရူး ဘာဖြေရမှန်းမသိလို့ပါ”

“မေးတာတွေ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ တစ်ခုတည်းပါ၊ ခုနဲ့သမီး မေတ္တာမျှခဲ့ကြသလား”

“လေရူး သူ့ကိုချစ်တယ်”

“လေရူး သူ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတော့ သူက မချစ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာလား”

“ချစ်တယ်လို့ပြောတယ် တီလေး..”

“ဒါဆို သမီးတို့ချင်း ချစ်ခဲ့ကြတာပဲ”

“မချစ်ခဲ့ပါဘူး..”

“ဘယ်နှယ်..”

၁၄၆ ထာ ဧရာဝတီ

“သမီးက ချစ်တယ်ဆိုတာကို မဖြေခဲ့ရတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူက သူ့ကိုပြန်မချစ်ရဘူးတဲ့”

“ဟင်..”

လေရှူး မျက်ရည်ပေါက်ခနဲကျလာသည်။

မိုးမြင့်ခေါင် ချက်ချင်းနားလည်သွားသည်။ အပျိုကြီးနှစ်ယောက် မျက်စိတွေ နားတွေ ရှုပ်သွားသည်။

ငယ်သူချင်းမို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည်။ မိုးမြင့်ခေါင် မျက်လုံးမှာ သနားကြင်နာသော ကရုဏာတို့ကိုတွေ့တော့ လေရှူးပို၍ ငိုချင်လာကာ နေရာမှ ထပြေးလာခဲ့လေသည်။

ခွဲရမှ ပိုသိတာ..

ဦးသက်.. အနားမှာမရှိတော့မှ ပိုသတိရတာ။

လေရှူး..ခင်ဗျားကို သိပ်ချစ်တာ..

ခင်ဗျားကိုမှ ရူးသွပ်ခဲ့မိတာ..

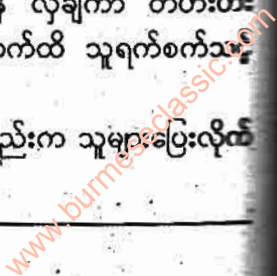
ချစ်တတ်အောင် ခင်ဗျားပဲ သင်ပေးခဲ့ပြီးတော့

မချစ်ရဘူးတဲ့..

အဲဒါ လေရှူး ဘယ်လိုမေ့ရမလဲ၊ ချစ်နေတာကို ဘယ်လိုမေ့ပစ်ရမလဲ..

လေရှူး အိပ်ယာပေါ် ဝုန်းခနဲ လှဲချကာ တဟီးဟီးငိုချလိုက်မိသည်။ တကယ်ဆို ဒီလောက်ထိ သူရက်စက်သလား။

ထိုအိမ်ကထွက်လာပြီဆိုကတည်းက သူများပြေးလိုက်လာမလား။

မတားလောက်ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် နှုတ်ဆက်ဖို့တော့
 သူရောက်လာလေမလားရယ်လို့ မျှော်ခဲ့ရတာ... ဒီနေ့ထိ
 သူကတော့ ဖုန်းလေးတောင်မှ ဆက်ဖော်မရပေ။
 ဇာတ်လမ်းက ဒီမှာပဲ ဆုံးခဲ့ပြီလား...။

a j b

အခန်း (၃၈)

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးခြင်း

တိုင်းအာကာ

နှင့်

လေရူး

တို့သည်...

“ကြည့်စမ်း လုပ်ချလိုက်တာ အကြောင်းလေးဘာ
လေးတောင် မကြားဘူး၊ အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်တုန်းက ချစ်
သွားတာလဲ”

လေရူးက မဲ့မဲ့လေးပြုံး၍

“မချစ်လည်း စေ့စပ်လို့ရတာပဲ”

“ဘယ်တော့ယူကြမှာလဲ”

“သီတင်းကျွတ်ရင်”

“ကျောင်းမပြီးခင်..”

“ဟုတ်တယ်.. သူတို့ဘက်က တစ်ခါတည်းလက်ထပ်ချင်တာ.. ငါက ခေါင်းမညိတ်လို့”

“ခုလည်းကျောင်းမပြီးသေးဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြီးတော့”

လေရူး ပြုံးနေရင်းမျက်ရည်ဝဲသည်။ မေလင်းက

သေချာ ငေးကြည့်နေ၏။

“ငါ...ငါရူးသွားမှာစိုးလို့ စေ့စပ်ခဲ့တာ”

လေရူး အသံတွေတုန်ခါနေ၏။

လွယ်အိတ်ကို ကျစ်နေအောင်ဖက်ထားတာ

“ငါနဲ့ စေ့စပ်ခွင့်ရဖို့ သူတအားကြိုးစားတာ”

“တိုင်းအာကာလာ”

“အင်း..ယောက်ျားနှစ်ယောက်ရဲ့ မတူညီတဲ့ စရိုက်

သွင်ပြင်နှစ်မျိုးကြားမှာ တစ်ယောက်ကြောင့် ငါရူးသွပ်ခဲ့ရသမျှ

တစ်ယောက်ဆီက ပြန်လိုချင်တယ်၊ အဲဒါ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်ပဲ”

“ဒါဆို တိုင်းအာကာက နစ်နာတာပေါ့”

“ငါ နစ်နာခဲ့တာ ပိုပါတယ် မေလင်းရယ်”

“သူနဲ့မှမဆိုင်ဘဲဟာ”

“မဆိုင်ပေမယ့် သူက သိပ်ချစ်ချင်တာကိုး၊ ငါ့အတွက်

သူက ဘာမဆို ဖြစ်စေမယ့်သူ...”

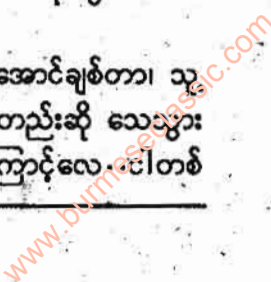
“လေရူး..နင်..သက်တန်ဆင်ကို အရမ်းစွဲလမ်းတာ

ပဲနော်..”

“ပိုတယ်.. ငါသူ့ကို ရူးလောက်အောင်ချစ်တာ၊ သူ

ချစ်တွေကို တမ်းတရင်း ငါတစ်ယောက်တည်းဆို သေသွား

နိုင်တယ်သိလား၊ အဲဒါကြောင့်...အဲဒါကြောင့်လေ..ငါတစ်

ယောက်ကိုရွေးလိုက်ရတာ”

လေရူး...မေလင်းကိုဖက်၍ငိုသည်။

အမြဲတမ်းပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ချစ်ဖွယ်ကောင်းခဲ့ပါ
သော လေရူးမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်မြစ်ရေဟာ စိုးရိမ်မှတ်ထိ
ရောက်ခဲ့ပြီ။

“သူတောင်မှ မေ့နိုင်သေးတာ၊ မေ့ပစ်လိုက်ပါ လေရူး
ရယ်... နင်ပြောပြကတည်းက ငါသဘောပေါက်တယ်၊ ဒီလို
လူမျိုးရဲ့အသည်းဟာ နင်တို့ ငါတို့ထက် အများကြီးမာတယ်
ဟာ၊ နင် သူ့အနားရောက်သွားလို့ သူနင့်ကိုသာယာမိတာ ဖြစ်
ချင်ဖြစ်မယ်... နင့်ကို ရူးသွပ်ဖို့တော့ အဝေးကြီးပဲ...”

“မဟုတ်ဘူး...သူ့အတွက်လည်း ငါဟာပထမဆုံး
လူပါ၊ သူ့ငါ့ကို ချစ်တာငါသိတယ်၊ ဒါပေမယ့်...သူ...”

“စွန့်လွှတ်ခဲ့တာကိုက မှတ်ကျောက်မတင်ရဲတာပါ ဟာ၊
နင်အခုခံစားရသမျှကို ဖြေသိမ့်ရင်း စေ့စပ်ထားတဲ့သူကိုပဲ နှစ်
သက်မြတ်နိုးနိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်ပါ”

“ပန်းချင်းတူပေမယ့် ရနံ့ချင်းကွာတယ်မေလင်း...
တိုင်းအားကာ ပစ်သမျှ မြားတွေဟာ ငါ့ရင်ထဲကို တစ်ချက်မှ
မထိဘူး၊ အချစ်ဘာကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါမသိပေမယ့်
တိုင်းအာကာကို ငါမချစ်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... အချစ်ဆိုတာ အလျားအနံ့မရှိပေမယ့်
အသွားအပြန်တော့ ရှိတယ်လို့ပြောကြတာပဲ၊ သူ့အချစ်ကြောင့်
နင်တစ်နေ့တော့ ပျော်မွေ့လာနိုင်မှာပါ... ဟိုမှာ သူ့လာကြိုနေ
ပြီ... ငါသွားတော့မယ်နော်...”

“အင်း... စောင့်ပေးတာ ကျေးဇူးပဲနော်...”

မေလင်း လက်ပြထွက်သွား၏။

ခင်ဖျော့ဖျော့ စိမ်းညိုသောမျက်ခုံး၊ မေးရိုးကားသယောင် ရှိသော်လည်း အဖျားသွယ်သွားသည့်မျက်နှာ၊ နှုတ်ခမ်းပါးအစုံ နှင့်တိုင်းအာကာသည် ခပ်တိုတိုဆံပင်ကို သပ်သပ်ယပ်ယပ် ပြီး လျက်... အဝါဖျော့ရှုပ်လက်တို၊ ချည်ချောပုဆိုး ရွှေအိုရောင် ကို ခြေဖျားကပ် ဝတ်ထားပြန်ရာ သိမ်မွေ့သော ယောက်ျားတစ် ဦးအသွင်နှင့်ချောမောတင့်တယ်ပါသည်။

သူသည် လေရူးကိုလည်း အစစအလိုလိုက် ယုယရှာ သူဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် တိုင်းအာကာဆိုသူကို သူမ မချစ်နိုင်ပါ။

“တို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်ထင်တယ်”

“ရပါတယ်”

လေရူး ကားဆီလျှောက်သွားတော့ သူကရှေ့ကိုကျော် တက်ကာ လျှောက်၍ ကားတံခါးဖွင့်ပေးသည်။

တံခါးပြန်ပိတ်ပေးပြီးမှ သူ့နေရာ သွားထိုင်သည်။

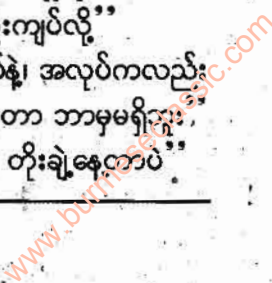
“နောက်နေ့တွေ ရှင်လာမကြိုပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လေရူးရယ်... လေရူးကို လာကြိုပြီး ပြန်ပို့ခဲ့တဲ့အထိ မကြိုက်တဲ့စကားပြောမိသလား၊ သဘောမကျ အောင်ပြုမှုခဲ့သလား၊ တို့ကို ဘာမကျေနပ်တာရှိလို့လဲ”

“ဘာမှမရှိဘူး၊ လေရူး စိတ်ကျဉ်းကျပ်လို့”

“တို့ကြောင့် လုံးဝစိတ်မကျဉ်းကျပ်နဲ့ အလုပ်ကလည်း ခရှိသေးတော့ တို့မှာ လေရူးထက်အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူး”

“ရှင့်အဖေ ဆောက်လုပ်ရေးတွေ တိုးချဲ့နေတာပဲ”

၁၅၂ ထာ ရွှေအောင်

“ဒါက ကိုယ့်အလုပ်ပါ လေရူးထက် အရေးမကြီးဘူး”

“ဪ...”

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကျတော့ တာဝန်ထက် အချစ်ကိုအရေးမပေးနိုင်ဘူးတဲ့၊ ရည်စားထားဖို့တောင် မစဉ်းစားနိုင်တဲ့သူ။

မလိုချင်တဲ့အချစ်တွေကျတော့ အနားမှာ ရေတံခွန်ကြီးတစ်ခုလို.. ဒါပေမယ့် ချမ်းနေတဲ့ကိုယ့်မယ် မီးပုံကလေးတစ်ပုံပဲလိုတာပါ..

ဦးသက်ရယ်.. လေရူးရင်ထဲမှာ ခင်ဗျားရှိနေတယ် သိလား၊ အဲဒါ ခင်ဗျား မသိချင်ယောင်မဆောင်ပါနဲ့...

အချစ်ဆိုတာ အစားထိုးလို့ရတတ်သလား ဦးသက်ရယ်..

ဝေတက်လာသည့် မျက်ရည်စတို့ကို မျက်တောင်ရှည်တို့နှင့် ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်း၍....

a j b

အခန်း (၃၀)

“ဘယ်မှာမှ အလုပ်လုပ်နေဖို့မလိုဘူး၊ ကျုပ်တို့ကတွေက ရတဲ့လခနဲ့ပဲ ရှင်တို့တစ်သက်စာ မကုန်ဘူး၊ ကျုပ်တို့မှာ ငိုစား ရယ်စားဆိုလို့ ရှင်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်ပဲရှိတာ၊ မောင်နှမ ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေကြဖို့ပဲလိုတယ်”

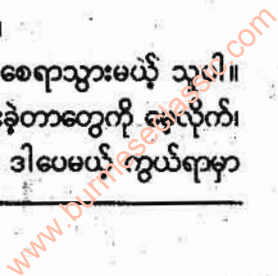
“ဟုတ်တယ်.. တီလေးတို့ရှာသမျှ မင်းတို့အတွက်ပဲ၊ တစ်စိမ်းတွေဖက်လာရင်လည်း သွေးမကွဲကြနဲ့၊ မောင်နှမ သုံးယောက်လုံးအတွက်က ညီတူညီမျှ ရမှာပဲ၊ အဲ...တီလေးတို့ မသေမချင်းတော့ ဘယ်သူအိမ်ထောင်ကျကျ တီလေးတို့နဲ့ပဲနေရမှာပဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်စိကွယ်ရာ နားကွယ်ရာ ခွဲမထုတ်လိုက်နိုင်ဘူး”

မိုးမြင့်ခေါင်ပြုံး၍ ဇနီးဖြစ်သူ စပယ်နှင်းရဲ့လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်သည်။

စပယ်နှင်း ခေါင်းလေးငုံ့နေ၏။

သူမဟာ ချစ်လင်ထားသလိုနေ စေရာသွားမယ့် သူမပါ။

“ညည်းရော.. ကြားရဲ့လား၊ ပြီးခဲ့တာတွေကို နေ့လိုက်၊ ကျုပ်တို့က ပြောစရာရှိရင်တော့ ပြောမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကွယ်ရာမှာ

လက်တို့ နှုတ်ခမ်းမမဲ့ဘူး၊ ဒီမှာပဲ မိသားစုလို လက်ရည်တစ်
ပြင်တည်းနေပါ။ ထစ်ခဲရုံ အိမ်ခွဲဖို့တို့ အမွေခွဲဖို့တို့ ယောက်ျား
ကို မပြောပါနဲ့။ ကျုပ်တို့က မကြိုက်တာရှိရင် ပြောတတ်ပေ
မယ့် တစ်ဖက်သားကို ချီးနှိမ်ဆက်ဆံတာမျိုး ဘယ်တော့မှ
မလုပ်ဘူး။ တူကိုချစ်တော့ ညည်းလည်း တူမပါပဲ။ အခွင့်
အရေးပေးတာကိုတော့ ပေးမှန်းသိပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

“ဒီမှာအတူနေရပေမယ့် လက်ဝေခံသုံးဖို့မလိုဘူး။
မောင်ထော်လေးလမ်းသုံးလွှာကို သားငယ်တို့သုံးစွဲဖို့အတွက်
လောလောဆယ်ယူထား။ လိုအပ်တာသုံး၊ ပိုရင် ဘဏ်မှာစုထား။
အိုးခွဲချက်တာတွေ၊ လုပ်ငန်းခွဲချင်တာတွေ မလုပ်ရဘူးနော်။
ဒီအိမ်မှာ သမီးလေးလေရူးရှိတယ်။ ကလေးမရှိတော့ အိမ်မှာသူ
ပဲ ကလေး...ယောင်းမလို့မမြင်နဲ့။ ညီအစ်မလိုပဲဆက်ဆံပါ။ ခွင့်
လွှတ်သည်ခံ”

မှာစရာရှိတာ အကုန်မှာရသည်။

အပျိုကြီးတွေဆိုပေမယ့် စာတွေ မျက်မြင်သင်ခန်းစာ
တွေက အများကြီး...

“ဟော...ကိုတိုင်းပါလား... လာသား...မင်းညီမ ခြံ
ထဲမှာထင်တယ်”

တိုင်းအာကာက ပြုံး၍

“ဒါဆို ကျွန်တော်ခြံထဲလိုက်သွားမယ်နော်၊ ပြောစရာ
လေးရှိလို့”

“သွားလေ...သွား...”

ဘယ့်နယ် ဒီနှစ်ဒီအခါမှာ မင်္ဂလာကိစ္စတွေ စုပြုံဖြစ်နေ
ရမှန်းမသိပေ။

သားငယ်တို့လင်မယားကို အိမ်ပေါ်ပြောင်းနေခိုင်းလိုက်
ကာမှ မမကြီးက သူ့သားနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကို လောလောဆော်ဆော်
ဖြစ်လာပြန်သည်။

ဒီကိစ္စအတွက် ဒေါ်မျိုးမျိုး...လေရူးကို ဘာမှ တိုက်
တိုက်တွန်းတွန်းမပြုခဲ့ပါ။

ဒီသမီးလေး သဘောမကျ ငြိုငြင်၍ တစ်ခါထပ်ထွက်
သွားမှဖြင့်ဆိုသော အသိကြောင့် စကားမာမာပင် မပြောခဲ့ပေ။

ပြီးတော့ သူ့ခမျာ ဟိုတစ်ယောက်ကို စွဲလန်းနေဆဲ။

ထိုအချိန်မှာ လေရူးကိုယ်တိုင်က စေ့စပ်ထားဖို့အတွက်
ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိုင်းအာကာဟာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ဆဲ
ပင်...။

အဓိကက သမီးလေး စိတ်ချမ်းသာဖို့...။

a j b

အခန်း (၃၂)

“လေရူး...တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်”

“တစ်ယောက်တည်းနေရတာလောက် အေးချမ်းတာ ဘာမှမရှိဘူး”

ပေါင်ပေါ်မှာ စာမူတစ်ထပ်ရှိသည်။

လက်ပိုက်ထိုင်နေရင်း လေရူးက ခပ်ရင့်ရင့်ပြောသည်။

တိုင်းအာကာက ပြုံး၍ အနားမှာထိုင်ရင်း

“တို့က လေရူးပဲအဲသလို တစ်ယောက်တည်း ငေးခိုင်းနေတတ်တာကို မကြည့်ရက်တာ၊ တစ်ခုခုကို ခံစားနေရသလိုပဲလေ...”

“ရည်းစားပုစိနေတာလို့ရောမထင်ဘူးလား”

“ဟုတ်တာပဲဟာ၊ ထင်စရာမလိုပါဘူး”

“ဟင်...”

လေရူး...မှီထိုင်နေရာမှ မတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်သိတယ်ပေါ့”

တိုင်းအာကာက ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးသည်။

“လေ့ရူးဝတ္ထုတွေရေးတာ အချစ်မှသိပ်မပါတာ၊ ရန်ကုန်-ဗန်းမော်ခရီးစဉ်တစ်ခုကို အခြေခံပြီးရေးတဲ့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာတော့ အတော့ကို ရင်နှင့်စရာဖြစ်အောင်ရေးထားတာတွေတယ်။ အဲဒီဝတ္ထုထွက်တာလည်း ဒီလဆန်းပိုင်းကမှလေ”

သူကပြောနေရင်း လေ့ရူးမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒုရဲအုပ်တစ်ယောက်နဲ့ ကျောင်းသူလေး တစ်ယောက် မဆုံဆည်းခဲ့တဲ့ အကြောင်းလေ၊ ရေးထားလိုက်တာ၊ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ ပူလောင်ခြင်းတွေ တို့ရင်ဘတ်ထဲရောက်လာသလိုပဲ၊ လေ့ရူး... ဗန်းမော်က ပြန်ရောက်လာတာ ဘယ်နှစ်လရှိသေးလို့လဲ၊ အဲဒီမိန်းကလေး ဘယ်သူဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတာ တို့တွေးမိတာပေါ့”

လေ့ရူး ခုံလေးမှာ ပြန်မှီချလိုက်ကာ...

“ဟုတ်တယ်...လေ့ရူးပဲ...လေ့ရူး သူ့ကိုသိပ်ချစ်ခဲ့တာ”

တိုင်းအာကာ မျက်နှာမကောင်းဘဲရှိသော်လည်း နားလည်ဖို့ ကြိုးစားနေလေသည်။

“အဲဒါကို လေ့ရူး ဖုံးကွယ်ဖို့မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ မပြောချင်တာ”

“တို့နားလည်တယ်... လေ့ရူးတို့ကိုချစ်တာမှမဟုတ်ဘာ၊ ဒီကိစ္စကိုတမင်ဖုံးကွယ်ဖို့မလိုဘူးဆိုတာ ရှင်းပါတယ်၊ ဟို့လည်း”

လေ... ရည်းစားထားခဲ့ဖူးပါတယ်။ အသည်းမကွဲခဲ့ဖူးဘူး။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲသိလား။ မခံစားရဘူးဆိုတော့ သိပ်မချစ်တတ်ခဲ့လို့ နေမှာပေါ့... ဒါပေမယ့် လေရူးကို တို့ချစ်တယ်။ ဟိုးအရင် လူ ကြီးတွေနဲ့ အိမ်မှာ တစ်ခါတလေလေး မြင်လိုက်ရကတည်းက ချစ်မိခဲ့တာ...”

“မလိုချင်ပါဘူး... ပေးနေပြန်ပါပြီ”

လေရူး... သက်ပြင်လေးချမိ၏။

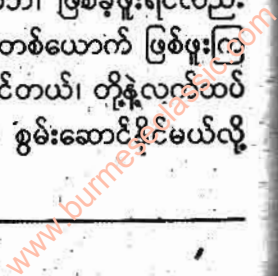
“တို့က ခံယူချက်တစ်မျိုးရယ်။ တို့ကပဲ အေးဆေးချင် တာ။ တို့ယူမယ့်မိန်းမကိုတော့ တို့အပေါ် နွဲ့ဆိုးနေတတ်တဲ့ ချစ်စရာ အရမ်းကောင်းပြီး ဂျစ်ကန်ကန်ကလေးလိုချင်တာ”

“အံ့မယ်... ရှင်က လေရူးထက် နှစ်နှစ်ထဲကြီးတာ များ”

“ဒါပေမယ့် လေရူးနဲ့တို့ အသက်ချင်းအရမ်းကွာသလို ပဲလေ... ဆံပင်တိုတိုလေးတွေ နွဲ့နွဲ့အိအိနဲ့... စိတ်ကောက်လိုက် တိုင်း ခြေဆောင့်လိုက်တိုင်း တဖျတ်ဖျတ်ခါသွားတာကို တို့ မြတ်နိုးတယ်။ ဘာပြောပြော ကလေးဆန်ဆန် ဗိုလ်ကျချင် တာလေးတွေကို သည်းခံချင်တယ်...”

“အဲဒီထဲမှာ ရည်းစားပြတ်ခဲ့ဖူးတာမှ မပါဘဲ။ လေရူး ကို ရှင်ခွင့်လွှတ်ဖို့ စိတ်ကူးသေးလား”

“ရည်စားဖြစ်ခဲ့ဖူးတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဖြစ်ခဲ့ဖူးရင်လည်း ချစ်သူက တစ်ယောက် လက်ထပ်ခဲ့တာတစ်ယောက် ဖြစ်ဖူးကြ တာတွေကို ပြန်တွေးပြီး နားလည်ပေးနိုင်တယ်။ တို့နဲ့လက်ထပ် ပြီးတဲ့အခါ လေရူးတို့ကိုချစ်လာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မယ်လို့ တို့ကိုယ်တို့ ယုံတယ်”

သူက လေရူး လက်ဖမိုးလေးကို ဆိုင်ကိုင်၍

“လေရူးကို တို့တကယ်စွဲတာ”

သူကိုင်လိုက်သည့်လက်ကို လေရူးရန်းပစ်လိုက်၏။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဟိုကိုင်ဒီကိုင် မလုပ်ပါနဲ့”

တိုင်းအာကာ သက်ပြင်းချလေသည်။

“နောက်ကို လေရူး ဝိုင်တိုင်တိုင်မနေဖြစ်အောင် တို့
ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“သိကြားမင်းဆင်းပြီး ကပြရင်တောင် ရယ်မိမှာ
မဟုတ်ဘူး”

သိကြားမင်းတော့မသိပါ။ လေရူးအပြောကြောင့်
တိုင်းအာကာ ရယ်သည်။

“တို့က အဲသလိုမှ ရန်တွေ့ပါ့မလားလို့၊ လေရူးတကယ်
မရယ်ဘဲ တည်ထားမှာလား၊ တို့ကပြောမယ်၊ မရယ်ရဘူးဆိုရင်
တို့ရုံးတယ်၊ ကြိုက်တာကိုတောင်းဆို၊ လေရူးရယ်တယ်ဆိုရင်
ပါးတစ်ဖက်တည်းပဲ နမ်းမယ်..ဘယ့်နှစ်လဲ”

“အို...”

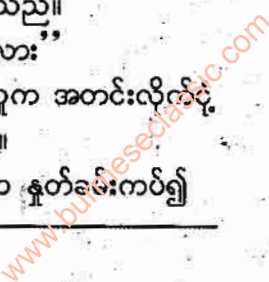
လေရူး ရှက်သွားသည်။

သူက မျက်နှာငုံ့ကြည့်၏။ အသံထွက်ရယ်နေသဖြင့်
နေတတ်တော့ဘဲ လေရူးပြုံးလိုက်မိလေသည်။

“ဟော..ဟော..ပြုံးသွားပြီတွေ့လား”

လေရူး ဟိုဘက်လှည့်ပစ်တော့ သူက အတင်းလိုက်ငုံ့
ကြည့်တာကြောင့် ပခုံးချင်းထိကပ်သွား၏။

သူသည် လေရူးနှာဖျားလေးနားမှာ နှုတ်ခမ်းကပ်၍

၁၆၀ ထာ စုဉ်းအောင်

“သိပ်လှတာပဲ တကယ်..”

သူဟာ လေရူးကို ပြုံးရယ်နိုင်အောင် တကယ် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သူပါ...။

a j b

အခန်း (၃၃)

စာရေးတော့မည်ဟု အကြောင်းပြကာ လေရူး ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့မခံတော့ဘဲ အခန်းတံခါးပိတ်နေခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် ကျောင်းတွေလည်း ပြီးတော့မှာမို့ လက်ထပ်ဖို့ ပြောတော့မှာကို သိကာ တိုင်းအာကာနဲ့မတွေ့ချင်တာဖြစ်သည်။

မတွေ့ချင်တာရှောင်လွှဲရင်း ရေးလက်စစာမူပင် လက်စသတ်တော့မည်။

“ခဏလေးတော့ လိုက်ခဲ့ပါလေရူးရယ်၊ တို့မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် တိုင်ပင်ချင်လို့ပါ”

“ကဲ...သမီးလည်း အညောင်းမိပါတယ်ကွယ်၊ လိုက်သွားလိုက်ပါ”

တီလေးတို့လည်းပြောတော့ သူနဲ့လေရူး လိုက်လာခဲ့သည်။

“ရုပ်ရှင်ကြည့်ရအောင်နော်..”

ဟုပြောတော့လည်းခေါင်းညိတ်ခဲ့သည်သာ..

တိုင်းအာကာ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ လေရူးစားဖို့သောက်ဖို့အားလုံးသူပဲဝယ်ကာ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိရ။

“လေရှူး...တို့လေရှူးကို ပိုင်ချင်တယ်ကွာ၊ လက်ထပ်ရအောင်နော်...”

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ..

တွေ့တာနှင့်လက်ထပ်ဖို့ကို တိုင်းအာကာ နားပူလေသည်။ လေရှူးလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတာလည်း ရုန်းလို့မရ။

“ကျောင်းမပြီးသေးဘူး ကိုတိုင်း၊ ပြီးတော့ ဇာတ်လမ်းအတွက် အဆာလိုနေလို့ လေရှူးခရီးထွက်ရဦးမှာ”

“ဟင်...ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“မဲဆောက်ကို..”

“ဟာ..အဲဒီလောက် သွားဖို့လိုလို့လားလေရှူးရယ်..”

“ဟုတ်တယ်..လေရှူးဇာတ်က အဲဒီမှာဇာတ်သိမ်းမှာလေ...”

ထိုစဉ် ရုပ်ရှင်ပြလိုက်တာကြောင့် စကားခဏပြတ်သွား၏။

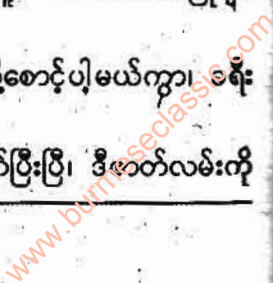
သူက အာလူးကြော်တစ်ထုပ်ကိုဖောက်၍ လေရှူးလက်ထဲထည့်ပေးသည်။

“လေရှူး...တို့နဲ့လက်မထပ်ချင်သေးတာနဲ့ ရှောင်ထွက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်၊ လေရှူး အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးတာတော့အမှန်ပဲ”

“လက်မထပ်ချင်သေးရင် တို့စောင့်ပါ့မယ်ကွာ၊ ခရီးတော့မထွက်ပါနဲ့”

“ဟင့်အင်း... လေရှူးဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ဒီဇာတ်လမ်းကို

ခဲဆောက်မှာသွားပြီးအဆုံးသတ်မယ်”

တိုင်းအာကာ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့်ငြိမ်သွားလေသည်။

“ရှင်နဲ့လေရူး စေ့စပ်ပြီးသားပဲ၊ တစ်နေ့တော့လက်ထပ် ဖြစ်ကြမှာပါ”

“ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်မယ်လို့ လေရူးခေါင်း ညိတ်ထားခဲ့လို့ တို့မျှော်လင့်နေတာပါ၊ လေရူးသဘောပါပဲ၊ တို့ ခွတ်ရှေ့တိုးဖို့လုံးဝစိတ်မကူးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီခရီးကိုတော့ တို့ လိုက်ပါရစေ...”

“အို...မဟုတ်တာ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲလေရူး.. ကိုယ်တစ်ဝက်ဆိုင်ထားတဲ့ ချီးလောင်းကို စောင့်ရှောက်ခွင့် တို့မှာမရှိဘူးလား၊ ဒီလိုအပြော တို့ မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြနေတာလို့ အထင်မမှားနဲ့နော်၊ လေရူး တို့ တောင်းပန်နေတာပါ”

“လေရူးတစ်ယောက်တည်းပဲ သွားချင်တယ်”

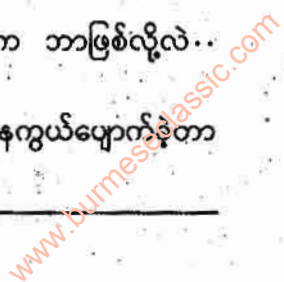
ပြောလိုက်ရသော်လည်း တစ်ခါမှားခဲ့ဖူးတာကို သတိရ ၏။ အဲဒီတုန်းက သူ့သာမကယ်ခဲ့လျှင်..

ပါလာပြန်ပြီ သူ့အကြောင်း..

နလုံးသားသည် ဖျစ်ခဲနဲ့ဖြစ်လျက်..လေရူးနှုတ်ခမ်းလေး တပ်ပစ်လိုက်မိ၏။

မမေ့နိုင်တာထက် မမေ့ချင်တာက ဘာဖြစ်လို့လဲ.. တယ် ဦးသက်ရယ်..

ခွဲလာကြတည်းက လုံးဝ အစအနကွယ်ပျောက်ခဲ့တာ တမင်ရှောင်နေခဲ့တာဖြစ်မှာပါ...

၁၆၄ ထာ စန္ဒာဝဂ်

တစ်ဖက်က ကိုစိုးညွှန်တို့ခြံကြီးဘက်ကို မိုးလင်းက
မိုးချုပ် လှမ်းလှမ်းကြည့်ဖြစ်ခဲ့ရတာလည်း နေ့စဉ်လိုလို...
ကြာခဲ့ပေမယ့် အချစ်သည်.....

a j b

အခန်း (၃၅)

“တီလေးကလည်း စာသွားရေးမယ့်ဥစ္စာ၊ ရှင်လောင်း လှည့်တာကျနေတာပဲ”

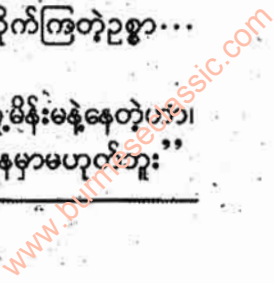
“အို...ရှင်လောင်းပဲလှည့်လှည့်၊ ရှင်ဘုရင်ပဲထွက် ထွက်အေ... ကျုပ်တို့ကတော့ လိုက်ရမှာပဲ.. တစ်ယောက် တည်းသွားမှာတော့ စိတ်မချနိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်...မိန်းမသားချည်းပဲမို့ သားငယ်လည်း စိတ်မချဘူးတဲ့...ပြီးတော့ ကိုတိုင်းကလည်း သူလိုက်ပို့ပါရစေလို့ ပြောနေတာ...တားလို့ကုမကောင်းပြန်ဘူး၊ သူနဲ့နှစ်ယောက်တည်း သွားခိုင်းလို့ဖြစ်မလား...ဒါကြောင့် ဒီလူသုံးယောက်က မပါလို့ တို မရဘူး...”

တော်သေးတာပေါ့...အန်တီမပါလို့ဟု တွေးမိကာ လေရှူး ခေါင်းထဲလက်ထည့်၍ ဖွပ်လိုက်၏။

“တွေ့လား သူ့ကိုစိတ်မချလို့ လိုက်ကြတဲ့ဥစ္စာ... ခုခံက...”

“တီလေးကလည်း ကိုလေးက သူ့မိန်းမနဲ့နေတဲ့ပဲ... လေရှူးက ဟိုမှာတစ်ရက်နှစ်ရက်တည်းနေမှာမဟုတ်ဘူး”

“နေပေါ့ ညီမလေးရ၊ မိန်းမနဲ့ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီမှာ အန်တီ အဖော်ရတာပေါ့၊ ညီမလေး ဟိုတစ်ခေါက်ကလိုဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မဲဆောက်နဲ့ ဗန်းမော် ဘယ်လောက်ကွာတယ်ဆိုတာ ဟိုကျမှ ညီမလေးသိမယ်၊ ကိုလေးတို့ စိတ်မချတာဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာရော ဟိုကျမှ သိသွားမယ်”

မိုးမြင့်ခေါင်က လေရှူးခေါင်းလေးကို ပွတ်ပစ်၍ အနားမှာ လာထိုင်သည်။

“အင်း ကလေးမဟုတ် လူကြီးမဟုတ်နဲ့ တော်တော်ကို ပြောရခက်တဲ့ကလေးပဲ၊ ငါ့ညီမကို ကိုတိုင်းနဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးရမှာ ခေါင်းတော့ခပ်ကျိန်းကျိန်းပဲ၊ ဟိုကလည်းပုံစံကြည့်ရတာ ပြောသမျှခေါင်းညိတ်မယ့်ရုပ် ဒီပေါက်ကျော်မကို ဘယ်လိုလုပ် နိုင်တော့မလဲ”

“ကိုလေးနော်”

“ဘာလဲ စိတ်ကောက်ဦးမလို့လား”

“ကောက်ချင်နေပြီ ပြောလိုက်ရင်လူကို ပေါက်ကျော်မနဲ့ မျောက်လွဲကျော်နဲ့”

“မျောက်လွဲကျော်လို့ဖြင့် ကိုလေးမပြောဖူးပါဘူးဗျာ ကိုယ့်ညီမလေးကို မျောက်နဲ့နှိုင်းစရာလား”

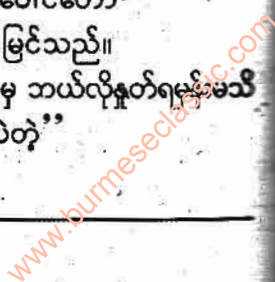
“ပေါက်ကျော်လို့လဲ ပြောဖူးပေါင်တော်”

လေရှူးသူမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲမြင်သည်။

ကိုယ့်စကားနဲ့ကိုယ်ကျွန်သွားပြီးမှ ဘယ်လိုနှုတ်ရမလဲမသိ

“မျောက်လွဲကျော်က ကျွန်မပဲတဲ့”

ဘယ်သူပြောခဲ့ဖူးတာလဲ...။

လေ့ကို ဆူခဲမာန်ခဲဖူးတာ သူပဲရှိတာလေ ပိတ်ထု
ပစ်ချင်တယ်ပြောတာ...

နောက်လှည့်ပြန်သွားလို့ခိုင်းတယ်..

ထုတယ် ရိုက်တယ်နဲ့ ကြိမ်းမောင်းခဲဖူးတာသူပဲ

ဒါပေမယ့် လေ့ကို သူ့ကိုပဲစွဲလမ်းခဲဖူးတာဟာ...

ကဲ...ကဲ...ကြီးတဲ့လူတွေက မျောက်ပဲပြောပြော ခွေး

ပေါက်လေးပဲဆိုဆို ချစ်လို့ပြောကြတာပါကွယ်၊ ကလေးပြော
တာ မကြိုက်ရင် ခဏ ခဏ စိတ်ကောက်မနေနဲ့တော့...။

အန်တီက လေ့မျက်နှာလေး ငိုငံသွားပြန်တာကို
မမြင်လိုတာကြောင့် ဝင်ချောသည်။

“ကျောင်းပြီးတာနဲ့တန်းသွားမှာလား ဒါဆို တီလေးခရီး
ထွက်ဖို့ စီစဉ်လိုက်တော့မယ်နော်”

ခေါင်းညိတ်မိသလား ငိုငံမိသလားမသိ...

လေ့စိတ်ကတော့ အဝေးကိုပျံသန်းရှာဖွေနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

လေ့ကို ဆူလှည့်စမ်းပါ ဦးသက်ရယ်...

မပေးတာကိုမှ အထူးလိုချင်နေတာ မိုက်မဲတဲ့ကလေး

လေးလို့ ပြောလှည့်ပါဦး...

အခုလေ့စွဲ မဆိုးတော့ဘူး...

ဆိုးနွဲ့ချင်တဲ့ တက်ကြွ လန်းဆန်းခြင်းတွေအားလုံး
ဦးသက်ဆီမှာ ထားခဲ့တာပါ...။

ဘဝမှာ ဘာမဆိုဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်ရခဲ့ပြီး အချစ်နဲ့

ကျမှ...

a j b

အနား (၃၅)

ကျောင်းပြီးသွားသည်နှင့် စာရေးဖို့ကိုအာရုံပြောင်းယူ
ရသည်။ဆယ်အုပ်စာချုပ်ထားသည်။

အခုနာမည်ကျော်လည်းဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ရေးပြီးသားကမရှိ....

ဒါကြောင့်လည်း ခရီးထွက်ဖို့ကို တီလေးတို့လည်း
မတားဆီးဘဲ လိုက်ပို့ကြတာဖြစ်သည်။

ဟိုရောက်တော့ ဟိုတယ်မှာမတည်းဖြစ်တော့ဘဲ တိုင်းအာကာ
ရဲ့ဦးလေးအိမ်မှာပဲတည်းဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဟိုတယ်မှာက လူရှုပ်တယ် ပြဿနာရှိတတ်တယ်
လေရူးကစာရေးမှာဆိုတော့ အန်ကယ်ထွန်းအိမ်က အကောင်းဆုံးပဲ
သူတစ်ယောက်တည်းနေတာ ဘေးခြံကြီးကလည်း လူမရှိဘူး
ဆိုတော့ စားပင်သီးပင်ကြီးတွေပဲရှိတာ နောက်ဘက်မှာလယ်ကွင်း
တွေနဲ့ လေရူးလိုက်ကြည့်ဦးနော် မနေချင်တော့မှပြောင်းတာပေါ့။”

ဟိုရောက်တော့ လေရူးသဘောကျသွားသည်
ကိုလေးနဲ့တီလေးကလည်း ကောင်းတယ်ဆိုသဖြင့် ထိုအိမ်မှာ

www.burmeseclassic.com

တည်းခိုဖြစ်ခဲ့လေသည်။

“အိပ်ခန်းထဲမှာပဲ ရေးပါလားသမီးရယ်”

“ဟင့်အင်း လေ့ရူး တစ်ခန်းသပ်သပ်ပဲ ရေးချင်တာ”

“ရတယ်လေ နောက်ဖေးရော အပြင်ကိုရော လှမ်းမြင်

နေရတဲ့ ဒီဘက်ထောင့်ခန်းကို လုပ်ပေးမယ်”

လေ့ရူး ဘာပြောပြော တိုင်းအာကာက အားလုံးဖြစ်စေ

ခဲ့ကာ ဦးထွန်းကျော်ကိုယ်တိုင်က သဘောကောင်းကာ စုဆောင်း

ရေးတပ်က အရာရှိ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးမို့ အိမ်မှာကပ်သည် သိပ်

မရှိပေ။

“လေ့ရူး...ညစာစားတာ ငပိရည်တွေ သိပ်မစားနဲ့လေ”

ပြောတာက မရဲတရဲ...

လေ့ရူး မျက်လုံးဝင့်ကြည့်တော့ တိုင်းအာကာ ပျာပျာ

သလဲဖြစ်သွား၍...

“သခွားသီးတွေနဲ့ပေါင်းပြီး ဗိုက်နာမှာစိုးလို့ တို့က

ပြောတာ”

ဟု ပျာပျာသလဲ ရှင်းပြ၏။

“ရပါတယ်သားရယ်၊ သူက သခွားသီးသိပ်ကြိုက်တာ၊

စားနေကျ...”

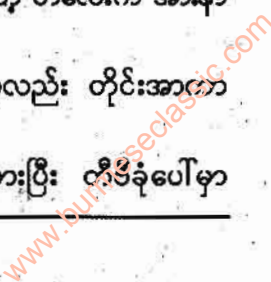
လေ့ရူး... မျက်နှာပုတ်ပြီးချပစ်တော့ တီလေးက အားနာ

သံနှင့်ဝင်ပြောသည်။

ထမင်းစားပြီး အချိုစားကြတော့လည်း တိုင်းအာကာ

မနေနိုင်ရှာ...

အရသာရှိတဲ့ သစ်သီးတွေကိုထားပြီး တီဗီခုံပေါ်မှာ

တင်ထားတဲ့ မမှည့်တတ်သေးသည့် မာလကာသီးတွေကို ထယူကာ

“ဒါတွေ စားလို့ရလားဟင်” တဲ့..

“ဘာလုပ်မလို့လဲလေရူးရယ်.. အဲဒါ ညနေက ဟိုဘက်ခြံမှာ ကလေးတွေဝင်ခူးကြလို့ ကြီးမေယူထားလိုက်တာကွ၊ မှည့်လည်းမမှည့်ဘူး”

“လေရူး မာလကာသီးပဲကြိုက်တာ”

“အဲဒါတို့ မသိလို့ပါ၊ မနက်ကျရင် မာလကာသီးကောင်းတာတွေ ဝယ်ထားပေးပါ့မယ်၊ မစားနဲ့နော်၊ အဲဒါတွေ”

“စားမှာပဲ၊ ရှင်နေရာတကာ ဆရာမလုပ်ပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတွေ ဖန်မှာစိုးလို့ပါ၊ မာလာကာသီးစိမ်းက ဝမ်းကိုက်တတ်တယ်”

“ကိုက်ကိုက်...”

ကိုလေးက သူတို့ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်၍ပြုံးနေသည်။

လေရူးလုပ်သမျှ မတားဆီးနိုင်ဘဲ တိုင်းအာကာ ခြေမထိ လက်မထိ ဖြစ်နေရာတာ မြင်ရက်ဖွယ်မရှိ...

တိုင်းအာကာမျက်နှာမှာတော့ ပြောမရလေခြင်းဟု စိတ်ဓာတ်ကျသွားတာမျိုး မတွေ့ရဘဲ ဆိုးနေတာလေးကိုပဲ မြတ်နိုးမဝရှိတဲ့ပုံ...

ဆိုးလိုက်တဲ့ ငါ့ညီမ...

a j b

အခန်း (၃၆)

“လေရူး...”

စားပွဲထိုင် ဘောပင်ကိုင်နေမှ တံခါးခေါက်သံကြောင့် ဒေါသဖြစ်သွား၏။

“ဘာလဲ”

“ခဏလေး တံခါးဖွင့်ပါဦး”

လေရူး တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ လက်ထဲမှာ ဓါတ်ပူးနဲ့ ကိတ်မုန့်ပူးနဲ့ တိုင်းအာကာ ရပ်လျက်

“ရှေ့... ညကျဆာရင်စားဖို့... မီးဖိုချောင်ထဲမှာလည်း စားစရာတွေရှိတယ်။ ဒါအနားမှာ အလွယ်တကူထား ဓာတ်ပူးထဲမှာ ကော်ဖီသုံးခွက်ဖျော်ထားတယ်။ ရေခဲသေတ္တာထဲက သစ်သီးတွေ မစားနဲ့နော်။ ညဘက်ကြီးစိုက်နာမှာစိုးလို့”

“နေပါဦး။ ရှင်က မုန့်ကျွေးလိုက် ဟိုဟာမစားနဲ့ ဒီဟာမစားနဲ့တားလိုက်။ လူကို ရှင်မွေးထားတဲ့ သမီးမှတ်နေဦးမယ်”

“ပြောတော့မယ် လေရူးရယ်”

“ပြောမှာပဲ ဒီမှာတီလေးစိစဉ်ပေးပြီးသား၊ ရှင့်ဟာတွေ ရှင်ပဲပြန်ယူသွား”

“တီလေး ကိုယ့်ကိုဘာမှ မပြောလိုပါ၊ ပြီးတော့ ဒီမှာ တို့ကအိမ်ရှင် လေရူးတို့အစစ ပြည့်စုံစေချင်လို့”

“မလိုဘူး... မွေးကတည်းက လေရူးမှာလိုတယ်ဆိုတာ ဘာမှရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ...ပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီ ဟိုရှေ့က ပြတင်းပေါက်ကြီးပိတ်လိုက်ဦးနော် ညဦးက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ညဉ့်နက်တော့ လေရူးတစ် ယောက်တည်းလေ”

“သိတယ်..”

“ရှေ့...ဒါတွေယူထားလိုက်နော်၊ တို့ပြန်မသိမ်းချင်လို့ ပါ”

လေရူး ဓာတ်ပူးနဲ့ ကိတ်ပူးကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဆွဲယူ ချီ မျက်စောင်းထိုးတော့ သူကပြုံးနေသည်။

တံခါးပိတ်လိုက်တော့မှပဲ ပြုံးနေတဲ့မျက်နှာကြီးပျောက် သွားပါ၏။ သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ခွင့်လွှတ်နိုင်နေတာလဲ။

စိတ်ပျက်ပြီးတော့များ နေစပ်ထားတာကို ဖျက်ပစ်လိုက် ပါတော့လား... တကယ်တော့ လေရူး အစားထိုးလိုမှုတစ်ခု ကြောင့်...

တိုင်းအာကာရဲ့ချောမောပြေပြစ်မှုမှာ သာယာနိုင်မည် လားဆိုသော မိုက်မဲတဲ့တွေးခေါ်မှုနှင့် သူချစ်ကို ရှာခဲ့တာဖြစ် သည်။

လေရူး...မသာယာခဲ့ပါ။

အချစ်သည် သာယာမှုကြောင့် ဖြစ်တည်ခြင်းမဟုတ်ပါချေ။

အဘယ်ကြောင့်ချစ်တယ်ဆိုတာ အဖြေရှိတတ်ကြပေမယ့် ဒါကြောင့်မဟုတ်ဘူးဆိုတာမျိုးကျတော့ လူတိုင်းခေါင်းခါတတ်ပါလိမ့်မည်။

ဦးသက်...လေ့စွဲကိုဖျားယောင်း ချောမောခဲ့သည် မဟုတ်ဘဲ.. နားလည်လိုက်လျောခဲ့တာမရှိဘဲ..

နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသူမဟုတ်တာလည်း သိသိနှင့် လေ့စွဲဘာလို့ချစ်ခဲ့တာလဲ။

စားပွဲမှာထိုင်ပြီးတော့လည်း စာမရေးဖြစ်ပါချေ။

“လေ့စွဲ...”

“လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်...”

“ကိုလေး..ဘာလဲဟင်”

“တံခါးတွေ အားလုံးပိတ်ထားနော်”

ဟိုတစ်ယောက် သွားပြောခိုင်းတာဖြစ်နိုင်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“စားစရာတွေ စုံအောင် သိပ်စားမနေနဲ့ဦး”

ဒီအသံပဲ

“အင်းပါဆို...”

“ကိုလေး..အိပ်တော့မယ်..”

အိပ်တော့မှာကိုပဲ လာပြောနေရတဲ့အဖြစ်...

အမြဲတမ်း တစ်အိမ်လုံး ယုယတတ်ကြတာမှန်းသိပေမယ့် ခုချိန်မှာ လေ့စွဲတစ်ယောက်တည်းပဲ တွေးငေးနေချင်

မိသည့်။

နေ့တွေ လတွေ ရှေ့တိုးရင်း ရာသီဟာ အသစ် အသစ် ပြောင်းလဲသွားပေမယ့် နှလုံးသားမီးလောင်ပြင်မှာ မီးခိုးငွေ့တွေ ရှိနေဆဲ..

သူ့ထံမှ ပြန်လည်သိမ်းဆည်းလာခဲ့ရသော ခြပ်မဲ့အချစ် တစ်ခုကို တစ်ယောက်ထံမှာ ရောနှောမွေ့နှောက်ပစ်၍ မရပါ လား...

“သမီးရေ...”

“ရှန်...”

လေရူး ခေါင်းကုတ်မိတော့သည်။

“တီလေး ပုတီးစိပ်နေတာနော်၊ မအိပ်သေးဘူး၊ အပေါ့ အပါးသွားရင် တီလေးကိုခေါ်၊ တစ်ယောက်တည်းမသွားနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“အေးအေး...”

လာစရာလူမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ လေရူးဘောပင်ကို ပြန်ကိုင်သည်။

သို့သော် ရေးလက်စစာမူကို ဟိုလှန်ဒီလှန်ပြန်ဖတ်ရင်း တော်တော်နဲ့ စာမရေးဖြစ်ပါ။

ရေးထားတဲ့ဇာတ်ကို ခေါင်းထဲမှာ ပူသွားအောင်ပြန် ထည့်နေရသည်။

အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွား၏။

ညဉ့်ကလည်း တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ပြတင်းပေါက်က လေတဖြူးဖြူးဝင်နေတာကြောင့်

မပိတ်ဖြစ်ခဲ့ပေ။

မှောင်မည်းနေသော ခြံထဲအား ငေးကြည့်လိုက်၊ စာရေးလိုက်...

ဇ ငရဲလေးဟာ သစ်နက်ခူးထားတဲ့ ခြေထောက်ကို ရွတ်တိုက်ဆွဲပြီး အနီးဆုံးမှာရှိတဲ့ တိုက်ခံအိမ်တစ်လုံးရဲ့ ခပ်ဟဟ နောက်ပေးတံခါးကနေ အားထင်လာခဲ့တယ်...

ဇ စုချိန်မှာ သူဟာရှေ့မှာဘယ်လို ရန်သူမျိုးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကြောက်တော့မည်မဟုတ်ပါ..

လေ့ရေးပြီးတဲ့စာကြောင်းတွေကို ပြန်ဖတ်လိုက်သေးသည်.. ပြီးမှ ဆက်ရေး၏။

ဇ သူဝင်လာခဲ့တဲ့ သံမဲတလင်း တစ်လျှောက်မှာ သွေးခွတ်ကြောင်းကြီးက အပျင်ပြတ်ခဲ့သည်မရှိဘဲ အခန်းတစ်ခုထဲ ဝင်ခိုလိုက်မိတဲ့အချိန်မှာ ခြေထောက်ကသွေးများက အိုင်ထွန်းနေခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

“ဂျိမ်း..”

ခပ်သော့သောလေးပဲ တိုးတိုက်သွားတာပေမယ့် မျက်နှာရှုက ပြတင်းတံခါးတစ်ချပ်က ဂျိမ်းခနဲဆောင့်ပိတ်သွားသည်။

စာထဲမှာ စိတ်နစ်နေတာကြောင့် လေ့ရေးမော့မကြည့်ဖြစ်ပေ...။

ဇ သို့သော်နောက်ကလူသံလူသံတွေကြားလာရ၏။

ငရဲလေး အခန်းတံခါးပိတ်ပို့ကြိုးစားထရပ်လိုက်တယ်။

ပေမယ့်လဲကျသွားပြန်ပါတယ်။

၁၇၆ ထာ ဧည့်သည်

ဤ ဒက်ရာက သွေးထွက်လွန်ကာ မျက်လုံးတွေ ပြာလာ တာကြောင့် သူ့ဘဝနောက်ဆုံးအချိန်ကိုရောက်နေပြီဆိုတာ သူ သိလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်သူဟာ အသက်ပေးစောင့်ရှောက်လာတဲ့ သူ့ပစ္စည်းပေးတွေကို ထုတ်ကြည့်ရင်း လက်ထဲမှာ ကျွန် နေအောင် ဆုပ်ထားလိုက်တယ်။

ဤ သွေးရူးနေသောသူ့လက်ကြမ်းကြီးထဲမှာ...

လေရူး စာငုံ့ရေးနေရင်း မျက်ဝန်းထောင့်မှာ လှုပ်ရှားမှု တစ်ခု တဖြည်းဖြည်းဝင်လာတာကြောင့် မျက်လုံးက ထိုနေရာ သို့ရောက်သွားမိ၍

“အမလေး...”

ပြတင်းအပြင်ဖက်မှ တိုးဝင်လာသော လက်ကြီး တစ်ဖက်သည် သွေးချင်းချင်းနီလျက်..

ကြောက်အားကြီး၍ ကြက်သေသေသွားစဉ် ခေါင်းကြီး တစ်လုံးဟာ တဖြည်းဖြည်းကြွတက်ပေါ်လာကာ

“အာ.. အာ...”

မျက်ခွံကြီးတစ်ဖက်က ဖူးယောင်ပိတ်ကျနေသည်။

မျက်လုံးကြီးတစ်ဖက်က နီရဲပြူးထွက်နေ၏။

ရုပ်ရှင်ထဲမှာ အလူးအလှိမ့်နှိပ်စက်ခံထားရသည့် ရုပ်မျိုး ဖြစ်ကာ မေးဖျားမှာ ချွေးစတွေ ရွဲနေ၏။

“ရှင်...ရှင်...”

လေရူး ထပြေးဖို့ သတိမရ။

မေ့မျောလဲကျသွားတာလည်းမဖြစ်ဘဲ နှုတ်ခမ်းလေး

တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ စကားပြောလို့မရဘဲဖြစ်သွား၏။
ထိုခေါင်းကြီးသည် ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကို လက်နဲ့
အနိုင်နိုင်ခိုတွယ်ထောင်မတ်လာပြီး

“ရှေ့...ဒါ...ဒါလေး...အား...”

လေ့ရှုရုံရာသို့ တစ္ဆေစွာ လှမ်းငေးနေ၏
ကိုယ်တိုင်သည် အသက်ကိုခက်ခဲပင်ပန်းစွာရှုလျက်...

“ဒါလေး အမှတ်နှစ်ထဲက မမြသန်းနဲ့သီတာသန်းကို
သွား...သွား စမ်း...အ”

လူသည် တွန့်ခဲတုန်လှုပ်သွားသော်လည်း လေ့ရှုရုံရာ
သို့ ဆန့်တန်းထားသည့်လက်ကတော့ ပြုတ်ကျမသွားပါလေ

“သူခိုးကွ သူခိုး ဒီခြံထဲဝင်သွားတာ”

“ခေါ်သွား”

“ဗျို...ဦးလေးထွန်း”

ချက်ချင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆူညံလာ၏
လေ့ရှုရှေ့က မျက်နှာကြီးသည် ပြူးပြဲခြောက်ခြားသွား

သည်။ ။

“ဒါလေးပေးပေးပါ ကျုပ်...ကျုပ် မတရားနှိပ်စက်ခံရ
တာပါ။ ကျုပ်လူကောင်းပါ...အား”

လူကြီးကိုယ်လုံးကြီးကော့ခနဲ ဖြစ်သွားကာ သူ့လက်ထဲ
စ ခပ်လုံးလုံးအရာလေးမှာ ဖြတ်ခနဲစားပွဲခုံကြားသို့လွတ်ကျ
သွားသည်။

ခေါင်းကြီးတဖြည်းဖြည်း နိမ့်ကျပျောက်ကွယ်သွားပြီး
ပြတင်းပေါက်မှာ လက်ချောင်းရာ သွေးစင်းကြောင်ကြီးတွေ

၁၇၈ ထာ ဧည့်အခမ်း

ကျန်နေခဲ့၏

လေရူး အစအဆုံးကြည့်နေပြီးမှ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်
လာ၏

“လေရူး...လေရူး”

“ဒေါက်...ဒေါက်”

ခေါ်သံကြားမှ ကိုယ်ကိုပုတ်နှိုးလိုက်သလိုဖြစ်ကာ
လေရူး ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်မိသည်။

“လေရူး”

“ကိုတိုင်း”

လေရူးတံခါးအမြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

တံခါးဝမှာ ရပ်နေသည့် တိုင်းအာကာကို ကတုန်ကယင်
ဖက်၍ လေရူး ဟီးခနဲငိုချလိုက်သည်။

“လေရူး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ခဏလေး ဟိုမှာ သွေးတွေပါလား”

ပြတင်းပေါက်မှာ ထင်ကျန်ခဲ့သည့် လက်ချောင်းရာကြီးကို
အားလုံးမြင်သွားတော့ ကိုလေးနောက်ပြန်လှည့်ကာ ရဲကင်းတွေ
ဆီ အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

တိုင်းအာကာက လေရူးကို ဒေါ်စိုးစိုးရင်ခွင်ထဲ ထည့်ပေး
ခဲ့ပြီး ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်ကို ပြေးလိုက်သွားသည်။ အားလုံး
ရဲဓာတ်မီးထိုးထားကြသော မီးရောင်အောက်မှာ သွေးသံရဲရဲနှင့်
တရားခံက သေဆုံးနေပြီဖြစ်သည်။

“ဒီလူ စွတ်ပြေးတာကွ၊ လိုက်လို့ကိုမခိုဘူး”

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မသိဘူးလေ မသင်္ကာလို့ ဓါတ်မီးထိုးပြီးရပ်ဆိုတာ
မရပ်လို့ လိုက်ကြတာ”

“ဒီအခန်းထဲမှာ ဘယ်သူရှိလဲ”

“ကျွန်တော့်ညီမလေးပါ ဝတ္ထုရေးနေလား၊ စာရေး
နေလား၊ မသိဘူး”

“ဟုတ်လား...သူ့ကို ဒီလူဘာလုပ်သွားသလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး သူ့ကအပြင်ကဆိုတော့ ဘာမှမလုပ်
နိုင်သေးခင် ဆရာတို့ရောက်လာလို့ အားလျှော့ပြီး ဆုံးသွားတာ
ဖြစ်မယ်”

ဒါပေမယ့် သူတို့က လေ့စွဲကိုသေသေချာချာ မေးကြ
သေးသည်။

လေ့စွဲ ဘာမှမဖြစ်ဘူးပဲ ခေါင်းခါလေသည်။

ပေးခဲ့သည့် ပစ္စည်းလေးကို သတိရမိသော်လည်း
ကြောက်စိတ်ပြေသွားတော့ သူဟာလူတစ်ယောက်ပါလားဟု
အနာစိတ်ဝင်လာပြီး လူဆိုးများအကူအညီတောင်းတာကို ရဲတွေ
ရှုမှ မပြောရက်ဘဲ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့မိ၏။

“သူပြတင်းပေါက်မှာ ပေါ်လာတုန်းပဲ အိမ်ရှေ့ကအသံ
ထွက်ကြားရတာပါ အဲဒီမှာသူလဲကျသွားတယ်”

လေ့စွဲ ဒါပဲပြောခဲ့သည်။

အားလုံးအေးချမ်းသွားမှ ထိုပစ္စည်းလေးကို တစ်ယောက်
ညည်းကောက်ယူကြည့်ခဲ့၏။

ချောမွတ်နေသော ကွမ်းသီးလုံးခန့်အထုပ်ကလေး ဝမ်း
ပုပ်ဖြစ်ကာ ဖြေကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ အညီအညာ ချုတ်ဖြ

၁၈၀ ထာ ဣန္ဒာဝင်

ထားသော စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခု

စာရွက်ပေါ်မှာ တောင်တန်းပုံ သစ်ပင်ပုံ စက်ဝိုင်းသေးလေးနှစ်ခုသုံးခုနဲ့ ပုံကြမ်းတွေဆွဲထားတယ်။

ထိုပုံအလယ်ဆိုင်နေသော သစ်ပင်သုံးပင်ကြားအလယ်တည့်တည့်ကို ကြယ်ပွင့်ပုံဆွဲထား၏။

မြေပုံတစ်ခုဆိုတာ လေရှူးသိလိုက်၏

မူခင်းရေးနေရင်း သူမကိုယ်တိုင် မူခင်းထဲ ပါဝင်ပတ်သက်မိပြီ မှန်းသိတော့ စဉ်းစားရပြီ။

ဒီမြေပုံကို ပြောတဲ့အတိုင်း သွားပေးသင့်လား၊ မပေးသင့်ဘူးလား။ မပေးဘဲ ရဲလက်ထဲ အပ်လိုက်ရင်ပြီးပြီ။

ဒါပေမယ့် ဟိုလူကြီးကို လေရှူး သနားနေ၏။

သူ့ခမျာ ဒါလေးတစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပေးပြီး ပို့ခိုင်းချင်လို့ လူရှိတဲ့ နေရာ မနဲဝင်လာရှာတာ

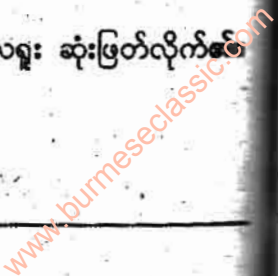
သူ့ကိုယ်သူ သေတော့မယ့်ထွက်သက်လေးကို အနိုင်နိုင်တင်းထားပြီး အကူအညီတောင်းချင်လွန်းလို့ရောက်လာတာ။

ငါ့ကိုပေးပြီးမှ စိတ်ချပြီး အသက်ထွက်သွားတာကို ငါဒီလို လုပ်သင့်သလား...။

ပြီးတော့ သူပေးခိုင်းသည်က မိန်းမတွေဆီကို ကိုယ်သွားပေးလိုက်ရုံပဲ။

ဒီလောက်လေးကို လုပ်ဖို့ လေရှူး ဆုံးဖြတ်လိုက်၏

a a j b

အရေး (၃၆)

“စက်ဘီးစီးချင်တာပဲ တို့ဘေးကလိုက်ခွင့်မရှိဘူးလား
လေရူးရယ်”

“မလိုက်ပါနဲ့ဆိုမှ ဘေးမှာ ဘယ်သူပါတာမှကို
မကြိုက်တာ၊ ဘာလုပ်လုပ် ဟိုဟာမလုပ်နဲ့ ဒီဟာမကိုင်နဲ့ စားတာ
သောက်တာကအစ ပြောနေတာ၊ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ”

စက်ဘီးနဲ့အတူထွက်လာကြပြီး လမ်းကျမှ လေရူးဗွေ
ဖောက်တာဖြစ်သည်။

စက်ဘီးစီးချင်တယ်ဆိုလို့ တိုင်းအာကာ ချက်ချင်းစီစဉ်
ပေးသည်။ ကားတစ်စီးသာရှိသောအိမ်မှာ စက်ဘီးနှစ်စီးရဖို့
ချက်ချင်း စီစဉ်ကာ အတူထွက်လာခဲ့၏။

တကယ်တော့ တစ်ယောက်တည်းဆို တီလေးတို့မသွတ်
မှာစိုးလို့ တိုင်းအာကာကို ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၈၂ ထာ စန္ဒာဝေဇီ

ဒီကိစ္စကို လူသိခံလို့မဖြစ်ပါ။

“ရှင် ဒီမှာပဲနေခဲ့ပါ အမှတ်နှစ်ထဲကို ဝင်ပြီးရင် လေရူးပြန်လာမယ် အိမ်ကိုမပြန်သွားနဲ့နော် လေရူးကို ကိုလေးတို့ ဆူရင် ရှင့်ကို မခေါ်တော့ဘူး”

“လေရူးရယ် ဘယ်သူ့မှမပြောလည်း ကိုလိုက်ပါရစေ လေရူးတစ်ယောက်တည်း ကိုစိတ်မချလိုပါ ကိုလေးတို့သိရင် တို့ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ”

“ဘာမှသိစရာမရှိဘူး ဒီနားမှာသာစောင့်”

လေရူးဇွတ်ထွက်သွားတာကို ရပ်ကြည့်နေခဲ့ရရင်း အလို လိုက်ချင်မိတဲ့ဒုက္ခကို တိုင်းအာကာ ကောင်းကောင်းကြီး ခံစား နေရလေသည်။

a j b

အခန်း (၃၇)

ခြံကြီးတွေက ကျယ်ဝန်းကာ အချို့ခြံအတော်များများဟာ အိမ်မရှိပေ။ သစ်ပင်ခြံနွယ်များနှင့် အိမ်ခြေပြတ်သလို လူသွားလူလာပါပြတ်၏။

လေရူးရှေ့ဆက်တိုးဖို့ကို စဉ်းစားရပြီ။ နာမည်လောက်ပဲ သိတာမို့ လိပ်စာကမရေရာ မမြဲသန်းကိုတွေ့ပေမဲ့ သီတာသန်းနဲ့ တွဲလျက်မဟုတ်...။

ဘယ်သူကတွေ့ချင်တာလဲဆိုတော့ ကိုယ့်မှာပြောစရာမရှိ ထိုစဉ်ရှေ့တည့်တည့်မှ ဈေးဆွဲခြင်းနဲ့ ကလေးလေးလျှောက်လာတော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်တော့မှ...

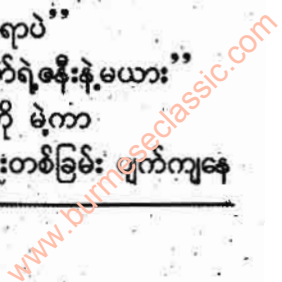
“မမြဲသန်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ သီတာသန်းဆိုတာရောပဲ”

“အဲ့ဒါသူ့သမီးလေ ကိုသိန်းဇော်ရဲ့ဇနီးနဲ့မယား”

အမျိုးသမီးကပြော၍ နှုတ်ခမ်းကို မဲကာ

“ခြံက ဟိုရှေ့မှာ အုတ်တံတိုင်းတစ်ခြမ်း ဖျက်ကျနေ

၁၈၄ ထာ စန္ဒာဝင်္ဂီ

တဲ့ခြံပဲ... အဲ့ဒီခြံက ပိုင်ရှင်တွေက ခဏတို့ကို အစောင့်ထား
ခဲ့တာ၊ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ဟာတွေပါ။ ညီမလေးကဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”

“ကိစ္စရှိလို့ပါမမရယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

“အေး ရပါတယ်၊ စောစောကပဲ အဲ့ဒီထဲ ကားတစ်စီး
ဝင် သွားသေးတယ် သိပ်ဇယားရှုပ်တဲ့ဟာတွေ”

အမျိုးသမီးက အထင်အမြင်သေးသလို ပြောကာ
လေရူးသွားမယ့်ဘက်ကိုပဲ လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

လေရူး သူမကို လွန်၍စက်ဘီးစီးလာခဲ့၏

သူတို့ဟာ ဘယ်လိုလူတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးသိန်းဇော်ရယ်
မမြသန်းနဲ့ သီတာသန်းတို့ဟာ မိသားစုလေးတစ်စုမှန်း သိခဲ့ပြီ။

သူ့မယား သူ့သမီးအတွက် အသက်စွန့်သွားလေသူရဲ့
ဆန္ဒအတိုင်းသာဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ လေရူး ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာသွား
၏။

လူကောင်းတွေပဲဖြစ်ဖြစ် လူဆိုးတွေပဲဖြစ်ဖြစ် လေရူးက
ပို့ပေးပါဆိုတာကို ပို့ပေးဖို့သာ ခေါင်းထဲထည့်ထားတာ
ဖြစ်သည်။

ဒီပစ္စည်းနဲ့ပတ်သက်လို့ စိတ်မဝင်စားပေ။

a j b

အခန်း (၃၈)

အုပ်ခဲနေသည့် သစ်ကိုင်းကြားထဲ သေနတ်ကိုင်လက်ကို တင်၍ ဖိဆွဲထားတာမို့ ရှေ့ကမြင်ကွင်းကို ကွက်ကွက်ကလေး မြင်နေရင်း

တိုက်ကြီးရဲ့ စေ့ထားသော ယိုင်နဲ့နဲ့သံတံခါးကြီးနောက် ကွယ်က အရိပ်များ...

ထိုစဉ် မြင်ကွင်းထဲကို စက်ဘီးလေးတွန်းလို့ဝင်လာ သည့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်...

အရိပ်ကလေးမြင်လိုက်တာနှင့် သူချက်ချင်းသိလိုက်၏ လေရူး...

သက်တန်မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဟာ ဆရာ ခြံရှေ့မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဘာလာလုပ်တာလဲမသိဘူး ပြဿနာပဲ”

“ငါမြင်တယ်”

၁၈၆ ထပ် စဉ်းစာပေ

သက်တန်စိတ်ပူသွားလေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆရာ၊ အထဲမှာ ပဟိုကောင်တွေ အလုပ်လုပ်နေကြတာ”

“နေဦး...”

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ အပြေးအလွှားစဉ်းစားရသည်။

အထဲမှာ ကားနှစ်စီး ဝင်ထားသည်။

နိုင်ငံခြားသားသုံးယောက်နှင့် အားလုံးဆယ့်သုံးယောက် တိတိ။

ဒီအချိန် အပိုင်ဝင်စီးဖို့ ပတ်လည်မှာ သူတို့ပိတ်ဆိုထား ပြီးဖြစ်သည်။

မိန်းမသားနှစ်ယောက် အထိနာသွားမည်စိုး၍ ချိန်ဆနေ ကြခြင်းဖြစ်သည်။ လေရှူးကထပ်ပြီး ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ။

ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေချည်း ဖြစ်ပွားနေသော ဒီနေရာကို ဘာလာလုပ်တာလဲ သူကြည့်နေဆဲမှာ တံခါးပွင့်သွားကာ ယောက်ျားတစ်ယောက် လေရှူးကို ခြံထဲခေါ်သွင်းသွား၏။

“တောက်...”

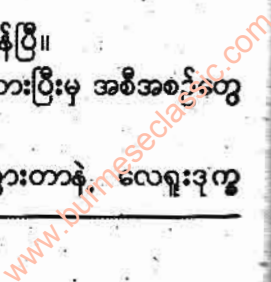
ကရုဏာဒေါသက ထောင်းခနဲဖြစ်လျက် တောက် ခေါက်လိုက်မိ၏။

လေရှူး ...

ဘာမသိညာမသိနဲ့ဝင်ပါလာပြန်ပြီ။

သူများအားလုံး အပိုင်ပိတ်ဆိုထားပြီးမှ အစီအစဉ်တွေ ဖျက်ရတော့မည်။

သူနည်းနည်းလေးနောက်ကျသွားတာနဲ့ လေရှူးဒုက္ခ

ရောက်တော့မည်သာ။

သူ့သေနတ်ကို ခါးကြားပြန်ချိတ်ကာ

“လင်းအောင်”

“ဗျာ... ဆရာ”

“ရှုပ်ကုန်ပြီ အထဲကိုငါဝင်မှဖြစ်မယ်”

“ဘာဖြစ်လဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ခုပဲ ဝင်ပြီးမှ ရောဖမ်းလိုက်မှာပေါ့”

“မဖြစ်ဘူး...မင်းဝင်လိုက်ရင် ဒီကောင်မလေး ရှောင်တတ်ပြေးတတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

နေရာတကာတိကျပြတ်သားတတ်ခဲ့သော ဆရာဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို လင်းအောင်အံ့ဩစွာကြည့်၏။

လေရှူးကိုသူမသိပါ။

သို့သော် သူ့ဆရာ ဒီကောင်မလေးကြောင့် ရန်သူနယ်မြေထဲဝင်တော့မှာကို နားလည်သည်။

“လင်းအောင် မူလအစီအစဉ်အတိုင်းပဲလှုပ်ရှားမယ်”

“ဆရာက...”

“ငါထွက်သွားလို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာတာနဲ့စလုပ် ဒီကောင်တွေအားလုံးလက်ဖြောင့်တယ်၊ ထွက်လာသမျှ ဦးအောင်ပစ်ချ”

“ဆရာ”

တိုက်ကြီးဆီသို့ ညာဘက်မှကပ်တက်သွားသည့် ဆရာဖြစ်သူကို လင်းအောင်နဲ့သူတို့အားလုံး နားမလည်စွာ လိုက်ကြည့်နေမိ၏။

၁၈၈ ထ ထွာစဉ်

“နေမျိုး”

“ဗျာ...ဆရာလင်း”

“ကိုသက်တို့ဘက်ကို မင်းကူးသွား၊ အစီအစဉ်ပြင်ထား
တယ်ပြော”

“ဟုတ်”

“မင်းမင်း”

“ဟုတ်”

“မင်းက ဦးလှဝင်းတို့အဖွဲ့ဆီသွား...”

“ဟုတ်”

လင်းအောင်က အထက်ဆရာမရှိတော့ သူပဲအမိန့်ပေး
၍ နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။

နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်သည် သည်သို့
တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနိုင်တော့မည်မဟုတ်။

a j b

အနင်း (၅၅)

“ဆရာကြီး... ဒီ မှာကောင် မလေးတစ်ယောက်၊
မမြသန်းကိုမေးလို့ ခေါ်လာခဲ့တယ်”

ယောက်ျားတွေအများကြီးထဲမှာ စားပွဲခုံပေါ်ခြေတစ်ဖက်
လှမ်းထောက်၍ ခါးထောက်ရပ်နေသော ကျောပေးနေသည့်
မျက်နှာကြီးက ဖျတ်ခနဲလှည့်လာသည်။

မှားပြီဆိုသောအသိက ခါးသီးဖွယ်ဝင်လာသည်။

လေရူး... နင်ဘာလုပ်လုပ် မမှန်ခဲ့တာ ဘဝပျက်ဖို့ချည်း
ပါလား...။

ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာကြီးသည် အဆီ
တပြန်ပြန် နှုတ်ခမ်းမွှေးကော့ကော့နှင့် ဘုတ်သိုက်အုပ်ခဲနေသော
ဆံပင်ရှည်ကြီးက ချေးအထပ်ထပ် ဖုန်ရောင်တက်နေသည့်နှယ်

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ကြည်ဖြာ...”

လေရူး... နာမည်ကိုလွဲပြောလိုက်၏။

အထပ်ထပ်မှားခဲ့မိသော ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် ရင်ဆိုင်
တော့ဖို့ စိတ်ကို တင်းပစ်လိုက်၏။

သူမ ဝင်လာခဲ့ရသည့်နေရာသည် တိုက်ကြီးရဲ့ ကား
ဂိုထောင်လိုလို အခန်းကျဉ်းလေးဖြစ်လျက်.. အပြင်မှာရော
အထဲမှာပါ ယောက်ျားတွေချည်းမြင်နေရ၏။

“ဘယ်မှာလဲ မမြသန်း”

သူတို့အားလုံး လူဆိုးတွေဖြစ်ခဲ့လျှင် မမြသန်းတို့ဘာ
ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

သူတို့ဘယ်လိုပတ်သက်ကြသလဲ။

“မမြသန်းကို မင်းကဘာလို့လာရှာတာလဲ”

“အလည်လာတာ”

ဆရာကြီးဆိုသူက ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးသည်။

ထိုစဉ် စကားဝဲဝဲနှင့်အသံတွေထွက်လာ၏။

နိုင်ငံခြားသားသုံးယောက်ကို လေရှူးခုမှမြင်သည်။

သူတို့က လေရှူးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍ မြန်မာ
လိုခပ်ဝဲဝဲ ပြောလိုက်..ဘာမှန်းမသိတဲ့စကားတွေပြောလိုက်..

“မင်းကိုငါတို့ ဒီမှာမမြင်ဖူးဘူး၊ နေပါဦး မင်းက
အလည်လာတာဆိုတော့ ဘယ်ကလဲ”

“လေ..အ... ကျွန်မက..ကျွန်မ ဘယ်ကဖြစ်ဖြစ်
မမြသန်းဘယ်မှာလဲ”

“အလဲ့.. တယ်သတ္တိကောင်းပါလား”

ဆရာကြီးက တင်ထားသည့်ခြေတစ်ဖက်ကို ဗျာရင်ကာ
လေရှူးဆီ လျှောက်လာသည်။

ရှေ့တည့်တည့်ရပ်၍ သေချာစိုက်ကြည့်ကာ

“မင်း တော်တော်လှတာပဲ၊ နှမော့စရာတော့ အကောင်း သားကွ၊ ကဲ...မသေချင်ရင် မှန်မှန်ဖြေစမ်း၊ ဒီကိုဘာလာလုပ် တာလဲ၊ မမြဲသန်းကဘာလဲ၊ မင်းသိလား”

လေရှူး ဘာဖြေရမှန်းမသိ။

ဆရာကြီးဆိုသော လူကြီးက ခေါင်းမော့၍ ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်သည်။

“သေချာပါတယ်၊ မင်းဒီကိုကိစ္စမရှိဘဲ မလာပါဘူး”

“ဆရာကျား...အပြင်မှာ သူပြောတော့ ကိစ္စရှိလို့ပါလို့ ပြောတယ်၊ ဧကန္တချောင်ခိုနေတဲ့ သိန်းမောင်ကြီး ခိုင်းလိုက်တာ များလား”

“ဟင်...”

လူကြီးမျက်ခုံးကြီးနှစ်ဘက် ပင့်တက်သွားသည်။

“မင်းသိပ်တော်နေပါလား ကိုပိုက်...”

လေရှူး ကြက်သီးထသွား၏။

သိန်းမောင်ကြီးဆိုသောအသံကြောင့် အခန်းထဲမှာရှိသမျှ လူအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။

သူမ ပြန်လမ်းမရှိတော့မှန်း သိလိုက်၏။

စိတ်ကိုတင်းထားပေမယ့် ဒူးကစ၍ချောင်လာသည်။

“မင်းကို သိန်းမောင်ကြီးခိုင်းလိုက်တာမဟုတ်လား၊ ပြောစမ်း... ဒီကောင်ဘယ်မှာလဲ”

“ဘယ်က သိန်းမောင်ကြီးလဲ”

“ဖြန်း...”

၁၉၂ ထထ စန္ဒာဝန်

လေရူး...ပါးလေးတစ်ဖက်ရဲတွတ်ညှိပုတ်သွား၏။

လဲကျမသွားအောင် ဘယ်လိုမှ တောင့်မခံနိုင်ဘဲ ပက်ခနဲ
လန်ကျသွားလေသည်။

တစ်ယောက်က သူမကိုဆွဲထူလိုက်ကာ

“ပြောစမ်း...ဟိုမှာတွေ့လား၊ မမြသန်းနဲ့ သီတာသန်း၊
မင်းကိုတော့ ဒီထက်ဆိုးအောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်...”

လေရူး ပါးတစ်ဖက်ကိုအုပ်ထားရင်း မြင်လိုက်ရသည့်
မြင်ကွင်းကြောင့် မျက်လုံးလေးဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်...

ဝင်လာတုန်းက ရှိရှိသမျှလူတွေအပေါ် ပြေးလွှားကြည့်ရှု
ရင်း လေရူး မျက်စိမှောက်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

မိန်းမနှစ်ယောက်က သူမရှေ့မှားမှာတင်ရှိနေတာဖြစ်၏။

သို့သော် လူကြီးခြေထောက်ထောက်ထားသည့် စားပွဲခုံ
ကြားထဲမှာ...

တစ်ယောက်ကမေ့မျောနေတာဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်က
တော့ အညှီအမည်းစွဲကာ သွေးအလူးလူး ဒဏ်ရာများနှင့်ခေါင်း
ကို အနိုင်နိုင်မော့ကာ

“လူယုတ်မာတွေ... မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးပြီး အဖေ့ကို စည်း
ရုံးတယ်၊ တစ်ပဲခြောက်ပြားပေးကျွေးပြီး အသက်နဲ့ရင်းခိုင်း”

“ဘာတစ်ပဲခြောက်ပြားလဲ၊ နင်တို့မိသားစု မြို့ပေါ်မှာ
ဘာပူပင်ခဲ့ရလို့လဲ၊ တိုက်တာအဆောင်အယောင်နဲ့၊ အလှူငွယ်
မစားရ မဆိုရဘူးလား”

“ဘယ်တိုက်တာအဆောင်ယောင်လဲ၊ အဲဒါ ရှင်တို့ ပစ္စည်း

တွေပဲ။ ကျွန်မတို့ကိုအနံ့ခံခိုင်းပြီး အစာကျွေးပြီး နို့ညှစ်တာ..”

“တိတ်စမ်း”

တစ်ယောက်က သေနက်ကိုင်သည့်လက်နှင့် အမျိုးသမီးပါးကို လက်ပြန်ရိုက်ချသည်။

“နင့်ဖအေ..အခု လုပ်သွားတာကြည့်စမ်း။ သိန်းနှစ်ထောင်ဖိုးလောက် ပစ္စည်းတွေကို သုတ်သွားတာ၊ အဲဒါ ပြန်မရရင် ငါတို့အားလုံး ရှင်းရမယ့်ပြဿနာတွေက မတွေးဝံ့ဘူး”

“ခဲပေါ့.. ရှင်တို့စားခဲ့တုန်းက စားခဲ့တာပဲ။ ဘယ်သတ္တဝါမဆို ချောင်ပိတ်ခံရရင် ထွက်ပေါက်ရှာကြတာချည်းပဲ”

“အေး...ဘယ်ကမှထွက်လို့မရအောင် လုပ်ပြမယ်ကြည့်.. နင့်အဖေဘယ်မှာရှိတယ်၊ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ တော်ကြာဆို သတင်းရောက်လာတော့မှာ..”

“တချောင်ချောင်မှာခိုရင်းသေနေဖို့လည်း များတယ် ဆရာကြီး၊ ထွက်ပြေးသွားတာဒဏ်ရာတွေမနည်းဘူး”

“အဖေ့ကိုရှင်တို့ သေအောင်နှိပ်စက်ကြတာ၊ မှတ်ထား၊ ခဲဒီပစ္စည်းတွေ အဖေ ဒီကိုရောက်အောင်ပို့လည်း ရှင်တို့လက်ထဲ ဘယ်တော့မှ မရောက်စေရဘူး”

“ဟာ...သောက်ကန်းမ..ကဲဟာ..”

ပါးကို ဖြောင်းခနဲ ပိတ်ရိုက်ပစ်လိုက်၏။

“ဟိတ်...ဒီကောင်မကို အဝတ်တွေချွတ်ပြီး ထုတ်မှာ ခွဲချည်ထားလိုက်စမ်း”

“အို...လွတ်...လွတ်.. လူယုတ်မာတွေ.. လွတ်နော်”

ယောက်ျားနှစ်ယောက်က မိန်းမနှစ်ယောက်ကို ကျော

၁၉၄ ထာ ရွှေဘဝင်

ချင်းကပ် ပူးချည်ထားသည့်ကြိုးကိုဖြေလိုက်ကာ သီတာသန်းဟု ထင်ရသည့် အမျိုးသမီးကိုဆွဲခေါ်လိုက်၏။

သတ်လစ်နေသည့် မိန်းမကြီးက ကြိုးဖြေလိုက်သည် နှင့် ပုံခနဲ လဲကျသွား၏။

ချက်ချင်းလက်ငင်း ဝတ်လစ်စတစ်ဖြစ်သွားသော သီတာဝင်း၏ ဆဲဆိုအော်သံကဆူညံလျက်.. အားလုံး အာသာ ငမ်းငမ်း ကြည့်ကာ တဟားဟား ရယ်သံများက လှိုင်နေ၏။

လေရှူး..မကြည့်ဝံ့တော့ဘဲ မျက်နှာလေးလွှဲထားလိုက် ၏။ သီတာသန်းသည် ဝတ်လစ်စလစ်နှင့် ထုတ်တန်းမှာ တွဲ လောင်းကြီးဖြစ်လျက်...

“ကဲ..ဒီတစ်ခါ နင့်အလှည့်ပဲ၊ ပြောစမ်း သိန်းမောင် ဘာပေးလိုက်သလဲ၊ ဘာမှာလိုက်သလဲ”

“ဆရာကြီး ဆွဲချွတ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား”

“နေဦး...”

အားလုံးက လက်တပြင်ပြင်ရှိနေကြပြီ..

လေရှူး အသက်နဲ့အရှက်ထက် ဘာကိုမှ အရေးမထား နိုင်တော့ပါ..

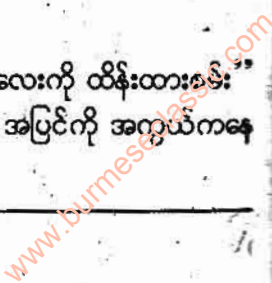
ထိုစဉ်မှာပင်..

“ဒိုင်း..ဒိုင်း..”

“ဟာ..အဝိုင်းခံရပြီ”

“ဟေ့ကောင်တွေ.. ကောင်မလေးကို ထိန်းထားစမ်း”

ဆရာကြီး ပြေးထွက်သွားကာ အပြင်ကို အကူယံကနေ လှမ်းချောင်းကြည့်၏။

လေ့စွဲတွေကတော့ သက်တမ်းအကြီးတာ

သေနတ်သံတွေကြားကာ လူရိပ်မမြင်..

“ဟိတ်ကောင်တွေ မင်းတို့ဘာ..ဟင်...”

အပြင်မှာ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း လဲကျနေကြသော သူ့
လူခြောက်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ၍ တက်ခေါက်ပစ်လိုက်သည်။

“ခွေးမသားတွေ၊ ဘိုးအေတွေကို မလေးစားတာ”

နှုတ်မှကြမ်းတမ်းစွာ ဆဲဆိုလိုက်ပြီး

အပြင်မှာ ကင်းချထားတဲ့ကောင်တွေ ရဲအခြေအနေကို
ပါ တွက်ဆမိလျက်..သေချာပါသည်။ ဒါမေ့ဆေးမိုးစာမိတာ

“ဟာ..ဟိုကောင်..အ...”

“ဟင်...”

သူနောက်လှည့်လိုက်တော့ နောက်ကျသွားသည်။

ကောင်မလေးကိုချုပ်ထားသူ ခွေခနဲလဲကျသွားတာမြင်
လျက်.. နဖူးမှာသွေးစီးကြောင်းနှင့်..

နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက် ပါးစပ်ဟနေတုန်း လည်မျို
ကို ဖိ၍ ဘေးတိုက်လဲကျသွား၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒေါက်ခနဲ ပြုတ်ကျလာသည့် ကျောက်ခဲ
ကိုလူကြီးငုံ့ကြည့်စဉ်

“တောက်.. ဘယ်ခွေးသူတောင်းစားလဲကွ၊ ကွယ်ရာ
ကနေ၊ ပစ်ကြ.. ဟိုကောင်တွေကို အချက်ပြခေါ်..”

“ဆရာကြီး...ကောင်မလေး နောက်ပေါက်ကပြေးပြီး”

“ပစ်ဖမ်း..အသေအရှင် ရရင်ပြီးရော..”

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

ချက်ချင်းရှုပ်ယှက်ခတ်ကုန်၏။

၁၉၆ ထာ ဂျော့ဇ်

လူဆိုးလဲကျသွားသည်နှင့် လေရှူး ဘာဘာညာညာ
စဉ်းစားမနေဘဲနောက်ပေါက်က ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

အပြင်ရောက်တော့ ပတ်ပတ်လည်တောတန်း..

လေရှူး..ဘယ်ထွက်ပြေးရမှန်းမသိဖြစ်နေဆဲ..

“ဒိုင်း..”

“အမေ့...”

အနားမှ ကျည်တစ်ထောင့်ကပ်ဖြတ်သွားသဖြင့် ရောက်
ချင်ရာရောက် ဘယ်ဘက်ကို ပတ်ပြေးခဲ့၏။

ထိုစဉ် ဂိုဒေါင်ထောင့်အရောက်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်
က စွေခနဲဆွဲပွေ့လိုက်သဖြင့် ရင်ထဲမှာအေးခနဲဖြစ်သွား၏။

“ငြိမ်ငြိမ်နေ..”

“ဟင်...ဦး...ဦးသက်”

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

နှစ်ဘက် ပစ်ခတ်သံတွေ ဆူညံနေ၏။

သက်တန့်...လေရှူးကိုဆွဲဖက်ထားကာ နံရံမှာကျောကပ်

၍ ငြိမ်နေလိုက်၏။ သေနတ်ကိုင်တစ်ယောက် ရှေ့ကဖြတ်ပြေး
လာ၏။

ခြေတစ်ဖက်ထိုးခံလိုက်ပြီး သေနတ်ကိုင်လက်ကို တက်
နင်းထားလိုက်၏။

“အား...”

ထို့နောက် ဇက်ပိုးကို လက်ပြန်ရိုက်ထည့်လိုက်ပြီး
သေနတ်ကို ကောက်ယူလိုက်၏။

“လာ...”

သက်တန်းရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်မိသည်နှင့်
လေ့စား ဘယ်ရန်စွယ်အန္တရာယ်ကိုမှ မကြောက်တော့ဘဲ ရင်ထဲ
မှာ တသိမ့်သိမ့်ကြည်နူးခြင်းသာဖြစ်လေသည်။

“လေ့စား...အဲဒီဘက်ထည့်တည့်ကိုပြေး၊ အဲဒီဘက်မှာ
ကိုယ့်လူတွေရှိတယ်”

“ဟင့်အင်း...”

“ဒိုင်း...”

သက်တန်း...လေ့စားကို ဖက်၍ ဝပ်ချလိုက်ပြီး

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

အနားမှာ ကျည်ဆံတွေ ကျလာတော့ လေ့စားကိုဆွဲ၍
သူ မြွေလိမ်မြွေကောက်ပြေးသည်။

“အား...”

အတော်ကြီးမားသော ချောက်သဖွယ် ကမ်းပါးစောက်
ကြီးထဲသို့ လေ့စား ခြေတစ်ဖက်ကျွဲကာ ဟန်ချက်ပျက်သွားရာ
သက်တန်း ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့မရတော့ဘဲ လေ့စားကိုဆွဲထား
သည့်သူပါ ဒလိမ့်ဆင်းကျသွားတော့သည်။

“လေ့စား... သတိထား”

လေ့စား သတိလစ်သွားမှာစိုး၍ သတိပေးရင်း ကမ်းပါး
ထဲမှ ထိုးထွက်နေသော နွယ်တစ်ချောင်းကိုဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ဆင်းကျနေခြင်းမှရပ်တန့်သွား၏။

လေ့စားသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်လုံးပြူးလိုက်

“လေ့စား”

“ဦးသက်...”

“မကြောက်နဲ့နော် ခြေထောက်မိရဲ့လား”

“သစ်ငုတ်တွေနဲ့ထိန်းထားတာ”

လေရူးသည်ကြောက်လန့်၍ရော လွမ်းဆွတ်၍ရော သက်တန့်ရဲ့ကျောပြင်ကျယ်ကို တအားသိုင်းဖက်ထားလျက် မျက် ရည်တွေလည်လာသည်။

သက်တန့်သည် အပေါ်က ရန်သူထပ်မလာမီ နေရာ ပြောင်းဖို့ ကြိုးစားရင်း ခြေကုတ်ရဖို့ကြိုးစားနေ၏။

“ကောင်မလေးကို လွှတ်ပြီး မင်းအပေါ်ကိုတက်ခဲ့ပါ နာမည်ကျော်စုံထောက်ကြီးရယ်၊ မင်းကို ငါလွယ်လွယ်ကူကူ မသတ်ချင်လို့ပါ”

“ဟင်”

လေရူး... ဒီလူကြီးအသံကို မှတ်မိနေ၏။

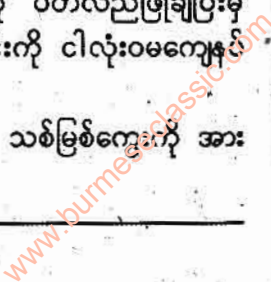
“လေရူး ကမ်းပါးမှာကပ်နေနော်၊ လုံးဝခေါင်းထောင် မကြည့်နဲ့”

သူ ကမ်းပါးကိုတွယ်တက်သွား၏။

ကျားမျက်လုံးဆိုသော လူကြီးသည် ကမ်းပါးထိပ်မှာ မားမားကြီးရပ်လျက် သေနတ်နဲ့ထိုးချိန်ထား၏။

“ဆက်တက်ခဲ့ပါ၊ ဘာလဲ မောနေပြီလား၊ ဟားဟား... တော်လိုက်တဲ့စုံထောက်၊ ငါ့လူတွေကို ပတ်လည်ဖြိုချပြီးမှ အထဲမှာ ခလောက်ဆန်သွားတယ်။ မင်းကို ငါလုံးဝမကျေနပ် ဘူး... လာခဲ့စမ်း”

သက်တန့်က ကမ်းပါးထိပ်က သစ်မြစ်ကွေးကို အား စိုက်၍ မသိမသာဆွဲကြည့်သည်။

ထို့နောက် အံတစ်ချက်ကြိတ်၍ ကမ်းပါးကိုခြေနဲ့ ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်၏။ ခြေနစ်ဖက်သည် ရိပ်ခနဲမြောက်တက်လာကာ အပိုင်စောင့်နေသော ကျားမျက်လုံး၏မျက်နှာဆီသို့ ပစ်ဝင်သွားလေသည်။

“ဒိုင်း...”

သေနတ်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ သက်တန့်ပေါင်တစ်ဖက်ပူခနဲဖြစ်သွားသည်။

ကျားမျက်လုံး လဲကျသွားရာမှပြန်ထသည်။ သို့သော် သူ လှုပ်ရှားခွင့်မရတော့ပေ။

“ဟိတ်...လက်မြောက်လိုက်...”

ရဲတွေပြေးတက်လာသည်။

ကျားမျက်လုံး...သက်တန့်ကို ပစ်သတ်ဖို့ကြိုးစားသော်လည်း နောက်ကျသွားပြီဖြစ်၏။

“ဆရာကို ထိသွားသေးလားဆရာ”

“ရတယ်... ရှုပ်ထိသွားတာ၊ ဟိုအောက်မှာ လေရူးရှိတယ်၊ သွားဆွဲတင်လိုက်ပါ”

“ဗျာ...”

“ဟိုကောင်မလေးကိုပြောတာ”

“ဟုတ်...”

သူ ထိုနေရာမှ ခြေထောင့်လျက် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဆရာ..”

ရဲဘော်တစ်ယောက်ကလာတဲ့၏။

“ရတယ်...ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ကိုသက်တန်ဆင်...”

“ဟင်...ဗိုလ်မှူး”

နေမြင့်ခေါင်က ယူနီဖောင်းနဲ့ပဲဖြစ်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော် ဒီနယ်စပ်မှာတာဝန်ကျနေတာ၊ ဒီဘက်မှာ သတင်းရတာနဲ့ လှည့်ဝင်လာရင်း တိုက်ပွဲနဲ့ တိုးနေတာ”

“ဪ...”

“ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်ဆုံပြန်ပြီနော်.. ဒီတစ်ခါတော့”

“ကိုကြီး”

“ဟင်...”

လေရှူးကိုမြင်တော့ နေမြင့်ခေါင်အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ညီမလေး... နင်..နင်ဒီကိုရောက်နေပြန်ပြီ”

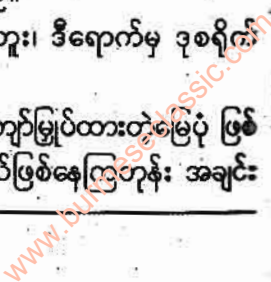
လေရှူးသည် ဘောင်းဘီရှည်အဖြူ၊ တီရှပ်အဝါကျားလေး ဝတ်ထားသော်လည်း ဖုံအလူးလူးနှင့် ပေကျဲလျက် သက်တန်နဲ့ အစ်ကိုရဲ့ ကြားထဲမှာပြေးဝင်ရပ်ကာ

“လေရှူး... ဦးသိန်းအောင်ဆိုတဲ့လူကြီး ပစ္စည်းပေးလိုက်လို့ မမြဲသန်းဆီလာခဲ့တာပါ”

လေရှူး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ အထုပ်ကလေးကို သက်တန်လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘာမှန်းတော့မသိပါဘူး၊ ဒီရောက်မှ ဒုစရိုက်မကင်းတဲ့ပစ္စည်းမှန်းသိတာ”

“ဒါ...စိန်အလုံးလေးဆယ်ကျော်မြှုပ်ထားတဲ့မြေပုံ ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူတို့ ဘိန်းဖြူအရောင်းအဝယ်ဖြစ်နေကြဟုန်း အချင်း

ချင်း လစ်ပြေးသွားတဲ့ပစ္စည်း၊ ဒီပစ္စည်းကြောင့် ဒီကောင်တွေ ဒီနယ်ထဲထိ ကျူးကျော်ရောက်လာကြတာ၊ ဒါဆို ဦးသိန်းမောင် ရဲ့အလောင်းကိုတွေ့တဲ့ခြံမှာ မင်းရောက်နေတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တီလေးလည်းပါတယ်၊ ကိုလေးလည်းပါတယ်၊ လေ့စားစာလာရေးတာ”

တိုင်းအာကာကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ထည့်မပြောမိမှန်း မသိပါ။ သူခေါင်းညိတ်၍ ပစ္စည်းကို ကုတ်အင်္ကျီထဲထည့်သည်။

“ဗိုလ်မှူးတို့မောင်နှမ ပြန်ဆုံသွားတော့ လေ့စားကို ကျွန်တော်ပြန်ပို့စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့၊ တာဝန်လေးရှိလို့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါနော်”

“ကောင်းပါပြီ”

သက်တန်းသည် လေ့စားမျက်နှာလေးကို စူးခနဲတစ်ချက် ကြည့်ကာ ခပ်ထော့ထော့လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

လေ့စားရင်ထဲမှာ ကျွတ်ကျက်ဆူနေသော ရေခွေးနဲ့ အပက်ခံလိုက်ရသလို ပူလောင်သွားသည်။

ပခုံးပေါ်သိုင်းဖက်လာသည့် ကိုကြီးလက်ကို ဆတ်ခနဲ ဖယ်ချကာ သက်တန်းနောက် ပြေးလိုက်သည်။

“ဦးသက်...”

ရှေ့ကိုကျော်တက်၍ လေ့စားသူရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ ဝမ်းနည်းသည်ပဲ မဖြစ်ရသေးမီ မျက်ရည်တို့က ပါးပြင်ထက်မှာ ပူခွေးစွာ စီးကျလာ၏။

“ဦးသက်”

ဘာပြောရမှန်းလည်းမသိ။

ကိုယ့်မှာကစေ့စပ်ပြီးသားနဲ့လေ။

မျက်ရည်စက်တို့က တာတမံကျိုးသလို ပြိုဆင်းလာကာ
“ဦးသက်ကို လေရှူးသိပ်ချစ်တယ်”

သက်တန့် လွန်စွာမကြားလိုသော စကားကိုကြားလိုက်
ရသည်နဲ့ပဲ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့်တစ်ဖက်လှည့်သွား၏။

လေရှူးစေ့စပ်တဲ့သတင်းကို သူဖတ်ခဲ့ပြီးပြီး။

အချစ်ကြောင့် အလူးအလဲခံစားခဲ့ဖူးသော နှလုံးသားဟာ
စေ့စပ်သွားပြီဆိုသော အသိတစ်ခုနှင့် ဖြေရာရှာနိုင်ခဲ့သည်။

ဒီအချိန်မှာ ဘာလိုသေးလို့လဲ။

ရဲဘော်တွေက တိုက်ပွဲခြေရာများကို လိုက်လံသိမ်းဆည်း
လျက်...သူတို့ကို တစ်ချက်တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ဗိုလ်မှူးနေမြင့်ခေါင် မလှုပ်မယှက် လှမ်းကြည့်နေဆဲ။

သက်တန့် ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်မှာ ဝတ်ထားသည့်
နဝရတ်လက်စွပ်ကို ချွတ်ယူလိုက်သည်။

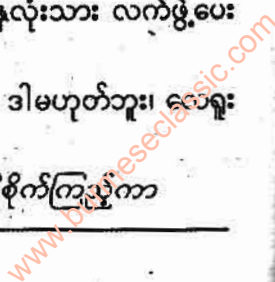
“ရော...ဒါမင်းတို့ရဲ့ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အတွက်...ကိုယ့်
လက်ဖွဲ့...”

လေရှူးစေ့စပ်ပြီးတဲ့သတင်း သူသိတဲ့အကြောင်းပြလိုက်
တာလား... စေ့စပ်တာဟာ လက်ထပ်တာမှမဟုတ်ဘဲ..

ဇွတ်တရွတ်ခိုက်မဲချင်နေသည့် နှလုံးသား လက်ဖွဲ့ပေး
တာကို ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ပေ။

“ဟင့်အင်း...လေရှူးလိုချင်တာ ဒါမဟုတ်ဘူး၊ လေရှူး
ကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့ ဦးသက်ရယ်...”

သူ နှုတ်ခမ်းစေ့စေ့နှင့်လေရှူးကိုစိုက်ကြည့်ကာ

“မင်းကို ကိုယ်ပေးခဲ့ပြီးသားပါ။ ဒါဟာကိုယ့်အတွက် ပထမဆုံးဖြစ်သလို နောက်ဆုံးလဲဖြစ်နိုင်တယ်”

“လေ့စားပြန်ပေးမှာကျတော့ ဦးသက်ဘာလို့လက်မခံနိုင်တာလဲ”

သူ လေ့စားလက်ကလေးကိုဆွဲလို့ လက်စွပ်ကိုထည့်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းပြန်ပေးဖို့မှမလိုတော့တာ အာလုံးဒီအတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ်”

“ဟင့်အင်း”

သူရှောင်ထွက်သွားသည်။

လေ့စားအတင်းပြေးလိုက်ပြန်၏။

“ဦးသက် ဦးသက်ဟာ ဘယ်လိုဘဝနဲ့လူပဲဖြစ်ဖြစ် လေ့စား ဘယ်လိုဘဝနဲ့ပဲနေရနေရ ဦးသက်ကိုလေ့စားချစ်မယ်”

လေ့စားတအားငိုနေသည်။

အချစ်သည် သိက္ခာတွေကို ခဝါချ၍ တိုးလျှို့တောင်းပန်ဖို့ကို လက်ညှိုးထိုးခိုင်းစေနေ၏။

ဦးသက် ဒီတစ်ခါ မျက်စိအောက်က ပျောက်သွားခဲ့လျှင်ဆိုသောဆုံးရှုံးမှုကို လေ့စား အကြောက်ကြီးကြောက်လျက် တစ်ရှိုက်ရှိုက်ငိုကြွေးကာ

“လေ့စားကို အထင်မသေးပါနဲ့ဦးသက်ရယ်၊ လေ့စား ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်လို့မရလို့ပါ။ ဦးသက်...လေ့စားကိုချစ်ဝယ် မဟုတ်လားဟင်..”

“သမီး...သမီးလေး..”

တံခါးဝမှ ပြေးရောက်လာကြသူများ...

တီလေးရယ်... ကိုလေးရယ်... နောက်ဆုံးမှာ တိုင်းအာကာ..

သက်တန့် အားလုံးကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍....

“မင်းနဲ့ကိုယ် နောက်တစ်ခါ ထပ်မဆုံဖြစ်ကြဖို့ ဆုတောင်းကြရအောင်”

တတိယအကြိမ်မြောက် သူ လေရူးရှေ့ကထွက်ခွာလေ သည်။

“ဦးသက်...”

လေရူး ဇွတ်လိုက်ဖို့ပြင်သည်။

“ညီမလေး..”

နေမြင့်ခေါင်က ညီမလေးကို ဖမ်းဆွဲထားကာ

“မလိုက်ပါနဲ့တော့ကွာ၊ သူဟာ သိပ်တော်တဲ့အေးဂျင့် တစ်ယောက်၊ ညီမလေးကို သူဘယ်တော့မှ စဉ်းစားမှာမဟုတ် ဘူး”

“ဟင့်အင်း...ဦးသက်”

လေရူး ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမျှမကြည့်

ခြံဝမှာ ထိုးရပ်လာသည့် ကားပေါ်သို့ သက်တန့် တက် ရောက်သွားတဲ့အထိ အစအဆုံးငေးကြည့်ကာ ရှိုက်ငို၏။

ပြန်တွေ့လိုက်ပါမှ ကိုယ်ဘယ်လောက်ထိ ချစ်ခဲ့ရမှန်း သိလာကာ ပေါက်ကွဲခြင်းက ရူးသွပ်မိုက်မဲစွာ..

အနားက ဖြတ်လျှောက်သွားသော သက်တန့်ကို တီလေး နဲ့ကိုလေးတို့ ပထမဆုံးမြင်ဖူးခြင်းမို့ သေချာလိုက်ကြည့် မိကြ၏။

တိုင်းအာကာအပေါ် တိမ်းညွတ်နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့သော လေရူးကို အားလုံးနားလည်သွားကြသည်။

သက်တန်ဆင်ဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ရူပါလက္ခဏာသည် နေလိုဝင်းထိန်လျက်.. ယက်အာကာကျော်သည် ဖြူပျော့ပျော့ လရောင်ပမာသာ။

ဒါပေမယ့် လရိပ်ရဲ့အေးမြမှုကို ညီမလေး နားလည်လာတဲ့အခါ ပျော်မွေ့ခြင်းကိုတွေ့ရှိရပါလိမ့်မည်။

လေရူးရဲ့ ရှိုက်သံကို သူ့ထံမှကြားနေရကာ တိုင်းအာကာခြေလှမ်းတွေ ရှေ့ဘက်မတိုးဖြစ်ဘဲရှိလေသည်။

အနားကဖြတ်လျှောက်သွားသော တစ်ယောက်ဟာ လေရူးရဲ့ရင်ထဲက ဇာတ်လိုက်ပဲဆိုတာ သူနားလည်သွားသည်။

ရင်ထဲမှာ ဆွေးမြေ့ကြေကွဲသွား၏။

အနီယောက်ျားအား မြတ်နိုးအားကိုးခဲ့ပါသော လေရူးနုလုံးသားနေတရာကို သူရဲအောင်ယူနိုင်ပါမည်လား...။

အချစ်သည် ကြည်ဖြူလိုက်လျော့ခြင်းလား...

မာန်မာနများနဲ့ တုပြိုင်ခြင်းအား..

ဒါမှမဟုတ် အထင်ကြီးလေးစားအားကိုးခဲ့ခြင်းလား..

သူဟာ လေရူးအတွက် ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးဆပ်ခြင်းများဖြင့် ချစ်ခဲ့သည်ဆိုလျှင်...

လေရူး ဘာကို ချစ်နိုင်ပါသလဲ...။

ပရိသတ်များကိုအစဉ်လေးစားလျက်
ရွှာဝင်